

Zákulisie

Slobodomurárstvo a protikresťanské hnutie

napísal
p. E. Cahill, S. J.
profesor cirkevných dejín a sociálnej vedy
Miltown Park, Dublin

"Strhnite masku zo slobodomurárstva a pozrite sa naň, aké je v skutočnosti."

Lev XIII., Humanum Genum, 1884

"Pamätajme, že kresťanstvo a slobodomurárstvo sú svojou povahou nezmieriteľné."

tamže, 8. decembra 1892

"Toto sa netýka len slobodomurárskych organizácií v Európe, ale aj slobodomurárskych združení v Amerike a kdekoľvek na svete by mohli byť."

Pius XI., Etsi Multa, 1873

Piata dotlač

*Dublin
M. H. Gill and son limited
1959*

Prvé vydanie

Druhé vydanie (revidované a rozšírené)

Tretia dotlač

Štvrtá dotlač

Piata dotlač

Prvé slovenské vydanie

október 1929

február 1930

január 1949

február 1952

apríl 1959

1995 / 6

Úvod k prvému vydaniu

“Dnešné vlády”, hovoril veľký anglický štátnik pred viac ako päťdesiatimi rokmi, “majú do činenia nielen s inými vládami, spanovníkmi, kráľmi a ministrami, ale aj s tajnými spoločnosťami, ktoré majú všade svojich agentov bez škrupúl, a ktoré môžu v poslednom momente zmariť všetky plány vlád.” “Nie sú to iba vládcovia, ani kráľi, ani princovia”, povedal kardinál Manning o rok neskôr, “ktorí ovládajú smer diania na Východe (vid’ Balkán). Je niečo iné nad nimi a za nimi; a je to vec, ktorá je mocnejšia než oni.” “Vrátane takmer každého národa”, napísal Lev XIII. o štvrtstoročia neskôr, “vo svojom nesmiernom dosahu sa zjednocuje s inými sektami, pre ktoré je skutočnou inšpiráciou a skrytou motivujúcou silou. Najprv priťahuje a potom si udržiava spojníkov vnadidlom celosvetových výhod, ktoré pre nich zabezpečuje. Oplyvňuje vlády niekedy sľubmi, niekedy i hrozbami. Našla si svoje cestičky do všetkých tried spoločnosti, a vytvára neviditeľnú silu, ktorá nie je zodpovedná nikomu, nezávislú vládu, nakoľko je zastúpená v parlamente právneho štátu.” Všetky tieto slová platia ešte väčšmi dnes.

Pod ochranou takmer každého štátu v Európe a v Amerike existujú dnes tajné spoločnosti, ktoré sú pevne zakorenené a ktoré aktívne fungujú. Ako cudzie teleso, vnorené do ľudského organizmu ktorého nároky musia byť konštantným zdrojom bolesti, horúčky a nepohodlia, tieto podzemné organizácie sú čosi, čo je úplne iné než prirodzený život a aktivity štátu. Sú spojené priamo alebo nepriamo spoločnými princípmi, cieľmi a metódami, s veľkým medzinárodným slobodomurárskym rádom, pod ktorého vplyvom a vedením pracujú. Pomocou miestnych jednotiek a s použitím nástrojov medzinárodných financií; kapitalistickej tlače a ďalších prostriedkov, ktoré sú stále menej škrupulózne, slobodomurárstvo a s ním spojené sily môžu paralyzovať činnosť legitímnej vlády, a hatiť všetko jej úsilie o ochranu a prosperitu ľudí. Počas dvoch posledných storočí sa slobodomurárstvo stalo neustále rastúcou silou v európskej a americkej politike, a má stále väčší podiel na ovládaní toku udalostí, a dodnes si takmer uzurpovalo pozíciu supej vlády, “ktorá sedí na tomto úzkom svete ako kolos.”

Slobodomurárstvo je úhlavným nepriateľom katolíckej cirkvi. Čiastočné odkresťančenie Francúzska, zjednotenie nemeckých štátov pod protikatolíckou hegemoniou (1871), čiastočné zrušenie pápežskej monarchie, portugalská revolúcia, sústavné povstania a revolúcie v Latinskej Amerike, vznik bolševizmu, toto všetko sa konalo hlavne pod vedením, a s pomocou skrytých spoločností, ktorých zdrojom a centrom je slobodomurárstvo. Dnes môžeme pozorovať zrejmy čudný úkaz u najkapitalistickejšej vlády sveta (vlády Spojených štátov amerických), ktorá pomáha protikresťanskej vláde Mexika, a ktorá ju navádza na jej deštruktívne a tyranské metódy, i keď táto vláda je podľa princípov a podľa cieľa očividne bolševická, a otvorene vyznáva úzke spojenectvo so sovietskou vládou v Rusku. Vidíme tiež, ako je kapitalistická tlač sveta angažovaná v tichej konšpirácii alebo dezinterpretácii, týkajúcej sa pozície Mexika. Ale toto prestáva byť čudné, keď si všimneme, že kapitalistická tlač, vláda USA, vláda Mexika, a ruská sovietska vláda, ktoré sú navzájom antagonistické, v mnohých chladoch sú všetky rovnako slobodomurárske a viac alebo menej sú pod slobodomurárskym vplyvom alebo kontrolou.

Takže keď sa v posledných rokoch v Taliansku a v Španielsku uskutočnil definitívny posun k návratu od liberalizmu a k opätovnému nastoleniu čiastočne kresťanského režimu, vodcovia hnutia si v každom prípade zobrali za jednu z hlavných úloh potlačiť alebo vyhnať slobodomurárske tajné spoločnosti. Výsledok je známy každému študentovi súčasnej histórie. Sily medzinárodného slobodomurárskeho siva, cez tlač a nové agentúry, vykonávali sústavnú dezinformačnú kampaň proti novovzniknutým vládam. V oboch krajinách bolo vyvinuté enormné úsilie vraždami a povstaniaми tieto vlády potlačiť; i keď medzičasom znovunastolená kresťanská organizácia, nekompletná a konfrontovaná s ťažkosťami, vytvorila v každej krajine novú éru bezpečnosti, prosperity a sociálneho zmieru.

Nie je to len politická a vojenská oblasť, v ktorej má slobodomurárstvo vplyv. Jeho aktivity, ktoré sú nebezpečnejšie, pretože sú subtílné a všetko prenikajúce, sú v sociálnom a intelektuálnom živote ľudí. Počas posledných dvoch storočí európska spoločnosť v každej krajine, vrátane našej vlastnej, sa stala viac a viac preniknutá slobodomurármi, princípmi ich liberalizmu, ktoré fungujú ako rozpúšťadlá celého kresťanského systému. Zdá sa, že zarážajúci kontrast medzi témami opakovaných pápežových výrokov o slobodomurárstve (ktorého sila a nekompromisný charakter sa počas posledných dvoch storočí nikdy nezoslabila a nikdy nezanikla), a úsilie takého veľkého množstva dobromyseľných katolíkov proti nemu

indikuje rozsah, v ktorom slobodomurárstvo a mentalita liberalizmu preniká náš verejný život. Toto úsilie a prevládajúca ignorancia katolíkov voči kresťanskému učeniu Cirkvi pokiaľ ide o skutočný charakter slobodomurársiva, sú v súlade so slobodomurárskou politikou tichej subtílnnej dezinformácie, ktorú niekoľkí pápeži zaznamenali ako význačnú charakteristiku slobodomurárskych metód. Toto viedlo veľkého katolíckeho publicistu k tomu, že povedal, že **takzvaná moderná história je z veľkej časti sprisahaním proti pravde.**

Len celkom nedávno pán Belloc upozornil na sprisahanie ticha v súvislosti so Židmi, ktoré je (alebo ktoré donedávna bolo) také zreteľné v anglickej spoločnosti a v súčasnej anglickej literatúre. Až do povojnového obdobia, alebo prinajmenej po ruskú revolúciu, existovalo nepísané pravidlo zákazu akéhokoľvek zvláštneho odvolávania sa na židovstvo ako také; nakoľko po celý čas všetky vodcovské osobnosti židovského národa tíško prenikali do vyšších vrstiev anglickej a francúzskej spoločnosti a postupne získali kontrolu nad takmer celým ekonomickým a politickým životom týchto dvoch národov. Už takmer šesťdesiat rokov pred tým prenikavá myseľ biskupa Kettelera pozorovala podobný jav v súvislosti so slobodomurárstvom. Nemeckí a francúzski publicisti, historici a univerzitní profesori, sami zväčša slobodomurári, sotva spomenuli slobodomurárstvo vo svojich bežných publikáciách alebo verejných prednáškach; i keď niektorí z týchto ľudí dobre poznali a presne opísali v prácach, určených iba pre slobodomurárskych čitateľov, dominujúci vplyv slobodomurárskeho hnutia na verejný život. "So všeobecným súhlasom alebo spoluprácou", píše Ketteler, "medzi európskymi autormi, samotné slobodomurárstvo sa pokladá za posvätný objekt, ktorého sa nik nesmie dotknúť. Každý sa bojí o ňom hovoriť, akoby to bol druh zlého ducha. Táto čudná pozícia v tejto veci je sama osebe dôkazom obrovskej sily, ktorú má slobodomurárstvo vo svete."

I keď existuje veľké množstvo kontinentálnej literatúry, zvlášť vo francúzštine, nemčine a taliančine, ktorá sa zaoberá slobodomurárstvom z kresťanského pohľadu, existuje len veľmi málo literatúry tohto druhu v angličtine. Skutočne, sedemnásťstránkový článok v katolíckej encyklopédii Hermana Grubera, nemeckého jezuitu, je, ako sme presvedčení, jedinou sústavnou štúdiou slobodomurárstva v anglickej literatúre. To, aký malý bol záujem o túto vec medzi anglicky hovoriacimi katolíkmi, ilustruje ďalej aj ten fakt, že neexistuje anglická verzia pápežského zavrhnutia slobodomurárstva. Veľká encyklika Leva XIII, zaoberajúca sa slobodomurárskom (Humanum Genus) v anglickej zbierke Catholic Truth Society s názvom "Pápež a ľudia" chýba. Nevideli sme ani anglickú verziu apoštolského listu pápeža Leva, ktorý bol adresovaný biskupom sveta v marci 1902, ktorý sa zaoberá moderným protíkresťanským hnutím, ktorého oživujúcim princípom je, ako vraví, slobodomurárstvo. Opäť, dokonca ani vo verejných knižniciach v Dubline nieje nijaké štandardné katolícke dielo, ktoré sa zaoberá touto vecou.

Všetko toto by sa mohlo na prvý pohľad zdať čudné, vzhľadom na fakt, že anglicky hovoriace krajiny sú skutočnou pevnosťou slobodomurárstva, zatiaľ čo ich zároveň obýva takmer 30 miliónov katolíkov. Vysvetlením je, že táto veľká katolícka populácia, ktorej väčšina je írskeho pôvodu, nikde (do istej miery s výnimkou samotného Írska) nevytvára homogénny katolícky útvar, ktorý by si udržiaval svoj vlastný katolícky sociálny systém a tradície. Sú roztrúsení na obrovskej ploche, zmiešaní s nekatolíkmi alebo s nekresťanskou populáciou ako boli kresťanské komunity v prvých storočiach v rámci Rímskej ríše, alebo, ak sú homogénni, alebo zväčša homogénni, ako je to v Írsku, bol im nanútený liberálny sociálny systém. Z tohto dôvodu majú len veľmi slabý kontakt s katolíckou kultúrou a tradíciou a musia viesť sústavný boj na obranu svojho katolíckeho života. Je jasné, že za takýchto okolností katolícka sociálna literatúra bude rásť iba pomaly.

Na okraj tohto všetkého uvádzame slová veľmi schopného exponenta slobodomurárstva, protestantského autora Eda Eckerta, ktoré stoja za úvahu: "Žiaden štátnik nemôže rozumieť súčasnej epoche, ani motívom, ktoré sú za medzinárodnými udalosťami, ani vývoju politického a sociálneho života národov, ani politickému a sociálnemu zmyslu istých súčasných fráz a termínov vo svete, vidí iba fakty, ale nevie, odkiaľ prišli a nevie, čo má proti nim robiť - ak dôkladne nepreštudoval slobodomurárstvo a nespravil sám zo seba majstra všetkých tých vecí, ktoré právom patria k charakteru a aktivitám slobodomurárstva." Je zvlášť ťažké postihnúť objekt slobodomurárstva dostatočne správne a presne a nepovedať primálo, ani priveľa. Závoj tajomstva, ktorým sa slobodomurári zvyčajne usilujú zahaliť nielen svoju činnosť a ciele, ale dokonca aj svoje morálne a filozofické učenie; nejasný charakter formúl, ktoré používajú; zrejma nekonzistencia politiky, ktorú preberajú alebo ktorú podporujú v rôznom čase a na rôznych miestach; všetko toto prispieva k tomu,

že táto téma je temná a ťažko postihnuteľná. A opäť, zakorenená viera mnohých írskych a anglických katolíkov, ktorí sú dobre informovaní o mnohých iných otázkach, že angloamerické a írské slobodomurárstvo je iné ako kontinentálne slobodomurárstvo a je relatívne neškodné, ak už nie hodné pochvaly, a fakt, že túto vieru zrejme zdieľajú aj mnohí slobodomurári sami, spôsobuje, že pre bežného výskumníka je ešte ťažšie presvedčiť sa o zhubnej povahe celého slobodomurárstva a o nebezpečenstve, ktoré znamená pre náboženstvo a spoločnosť, predovšetkým pre vlastnú krajinu, v ktorej sa nachádza.

Predkladaná esej (pretože toto dielo nechce byť ničím viac) mala byť pôvodne kapitolou v pojednaní o katolíckej sociálnej vede, ktorú autor pripravuje. Narástla však ďaleko za predpokladané hranice, a v dnešnej podobe by mohla byť, ako dúfame, užitočná pre mnohých čitateľov, pre ktorých je väčšie katolícke dielo o slobodomurárstve, o ktorom táto kniha pojednáva, nedostupné. Náčrt, ktorý si nenárokujú na úplnosť alebo pôvodnosť, je určený v prvom rade pre katolíckeho čitateľa, ktorý prijíma učenie Cirkvi. Dávali sme si pozor, aby sme sa vyhli tvrdeniam, ktoré sa neopierajú o to, čomu autor verí ako spoľahlivej autorite.

Autor by rád vyjadril svoju vďačnosť dôstojnému pánovi Dr. Faheyovi, C.S.Sp. z Blackrock College, za účinnú a užitočnú pomoc, ktorú mu poskytol. Dr. Fahey dal autorovi k dispozícii niektoré svoje vlastné diela a bol vždy pripravený pomôcť svojimi hlbokými a obsiahlymi vedomosťami o tejto veci, ktorými sám disponuje. Svoju vďaku vyjadrujeme aj vydavateľovi Irish Ecclesiastical Record, v ktorom väčšia časť materiálu tejto knihy už bola publikovaná.

Milltown Park, Dublin E.C.

Sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, 1929

Slobodomurárstvo

I. Historický náčrt

Slobodomurárstvo, dieťa protestantskej pseudoreformácie, vzniklo v Anglicku v druhej polovici 17. storočia. Požičalo si svoje meno a časť svojho symbolizmu, ako aj isté prvky organizácie, od jedného z veľkých stredovekých cechov. História jeho počiatku je temná, a detaily sú málo zaujímavé, iba ak pre samotných slobodomurárov. Hlavné črty sú však približne nasledovné:

Začiatok slobodomurárstva

Cechy stavbárov, vďaka dôležitosti a zvláštnej obtiažnosti stavbárskeho remesla, boli jednými z najsilnejších stredovekých cechov a tešili sa niekoľkým zvláštnym privilégiám. Členovia cechu stavbárov mali tiež veľké množstvo obchodných tajomstiev; pretože, nakoľko znalosti princípov matematiky a mechaniky boli vtedy zriedkavé, prinajmenej v západnej Európe, umenie architektúry sa dalo získať iba empiricky. Tajomstvá umenia sa žiarlivo strážili a odovzdávali tradíciou z generácie na generáciu. Po povstaní protestantov v Anglicku cechy murárov v tejto krajine, podobne ako ostatné cechy, stratili úplne svoj katolícky a náboženský charakter, a stali sa čisté priemyselnými a obchodnými združeniami. Približne v polovici 17. storočia cech murárov v Londýne, teraz ako protestantská organizácia, ktorej členovia, ktorí sa očividne tešili privilégiám a výnimkám, a ktorí boli označovaní ako slobodní murári, prijali do svojej spoločnosti niekoľko členov sekty, zvanej Rosikruciani. Nakoľko títo nemali spojenie s cechom stavbárov, ich prijatie poukazuje na to, že cech slobodných murárov už nebol iba profesionálnym či priemyselným združením.

Rosikruciani

O charaktere a predmete činnosti týchto Rosikrucianov sa vie s istotou len veľmi málo. Zdá sa, že títo zaviedli celkom nový prvok do cechu slobodných murárov. Očividne išlo o tajné združenie, čiastočne židovského pôvodu, vyznávajúce istý druh ezoterickej filozofie, príbuznej s panteizmom a materializmom, ktoré prebrali od nejakých sektárov starovekých a stredovekých čias, ako sú albigenci. Skutočný alebo predstieraný cieľ rosikrucianskych sektárov bol odhaliť tajomstvo transformácie menejcenných kovov na zlato, objaviť akýsi okultistický prostriedok na predĺženie života, a vykonávať iné okultné a nebezpečné praktiky. To, aké iné vplyvy hrali svoju rolu v tomto období v slobodomurárskych lóžach, to už vybočuje z rámca našej diskusie. Je isté, že Židia, ktorí boli v Anglicku počas puritánskeho režimu čiastočne rehabilitovaní, boli úzko spríbuznení s niektorými slobodomurárskymi lóžami, tak, ako boli spríbuznené aj niektoré vedúce osobnosti protikresťanského racionalistického hnutia, ktoré vychádzalo v tom čase v Anglicku na povrch.

Čoskoro po splynutí Rosikrucianov s londýnskym cechom slobodných murárov vidíme, že slobodní murári fungujú ako istý druh politického a náboženského združenia. Ich pobočky alebo lóže hrali dôležitú rolu počas zložitého obdobia na konci 17. storočia. Takto bol približne v roku 1694 prijatý do spoločnosti Viliam III. Oranžský, ktorý potom aj predsedal niekoľkým stretnutiam v Hampton Courte. Počas vojenského a politického boja medzi Stewartovcami a domom Oranžským, slobodomurárske lóže na oboch stranách tvorili zázemie oboch strán a lóže na strane Stewartovcov sa stali spoločným médium komunikácie medzi vyhnaným domom a britskými partizánmi.

Špekulatívne slobodomurárstvo

Keď bola v Anglicku definitívne stabilizovaná vláda Hanoverského rodu, politická opozícia medzi lóžami na rôznych stranách postupne ustala; a začiatkom 18. storočia (slobodomurárski historici obvykle hovoria o dátume 1717, keď bol zvolený prvý veľký majster anglických lóží) slobodomurárska organizácia úplne stratila svoj profesionálny charakter a formálne prebrala rolu filozofického a náboženského (alebo protináboženského) združenia, s jasne propagandistickým cieľom. Toto bolo skutočné založenie špekulatívneho slobodomurárstva, na rozdiel od starého operatívneho a profesionálneho slobodomurárstva, od ktorého si požičalo svoje meno. Filip, Vojvodca z Whartonu, človek, známy svojou bezbožnosťou a rozmarnosťou, v tomto bezbožnom a rozmarnom čase, ktorý bol po istý čas prezidentom londýnskeho Klubu pekelného ohňa, ktorý súčasný pápež opisuje ako "taký, ktorému nie je cudzia žiadna nerest", bol zvolený za veľmajstra v roku 1722. Bolo to pod Whartonovou

ochranou (okolo roku 1723), kedy James Anderson, škótsky presbyteriánsky minister, za pomoci Johna T. Desaguliersa, hugenotského utečenca, ktorý sa tiež stal ministrom, formuloval stanovy a rituál, ktorý dodnes zostáva základným dielom slobodomurárskej organizácie po celom svete.

Stanovy slobodomurárov

Andersonove stanovy zachovávajú časť rámca starých operatívnych slobodomurárskych cechov, ako sú postupné stupne členstva (učni, tovariši a majstri), ale prispôsobujú ich podmienkam novej spoločnosti. Ale duša a duch starých katolíckych stanov sa tak podstatne zmenili, že vo svojej novej forme prestali byť kresťanskými, ba dokonca aj teistickými. Boh a Kristus, ktorému starí katolícki murári sľubovali službu a vernosť, bol nahradený neurčitou neviditeľnou bytosťou, ktorá sa nazýva "Veľký architekt Vesmíru". Starý katolícky príkaz pracujúcemu murárovi: "Buď verný Bohu a svätej Cirkvi a nedopust sa chyby, ani bludárstva", Anderson nahradil pravidlom, ktoré implikuje naturalizmus a náboženskú neznalosť. Podľa tohto pravidla boli slobodní murári zviazaní iba "pridržiavať sa náboženstva, s ktorým všetci ľudia súhlasia, ponechať si čiastkovú mienku pre seba, a byť dobrým a pravdivým človekom, človekom počestným, statočným, bez ohľadu na to, v akejkoľvek denominácii, alebo akýmkoľvek príkazmi sa toto môže prejaviť... byť ako slobodomurári iba horeuvedeného katolíckeho náboženstva. Inými slovami, katolíckosť a náboženstvo starých murárskych cechov je nahradené novou katolíckosťou, s istým druhom neurčitého teizmu či naturalizmu, a objíma v jednom univerzálnom náboženstve pohanský kult, mohamedánsky, budhistický, atď. Táto časť nových stanov, ktorá je podstatná v modernom slobodomurárstve, evidentne na sebe nesie vplyv anglickej školy teis-tov a voľnomyšlienkarov, o ktorých sme už hovorili. Boli žiakmi lorda Herberta z Cherbury, ktorého pojednanie o "Pravde" sa objavilo v roku 1624. Medzi principiálnymi vodcami deistov boli J. Hobbes, J. Locke, J. Toland, A. Collins a M. Tyndall. Všetci títo boli prakticky súčasníkmi Andersona.

Ďalej, starý príkaz katolíckeho cechu jeho členom, týkajúci sa povinností a vernosti jednej kraune, sa v Andersonových stanovách radikálne mení. Starý príkaz znel: "Budeš dobrým poddaným kráľa, bez zrady a falše; a nedopustíš sa nijakej zrady, ale napraviš jej účinky, ak môžeš, alebo budeš varovať kráľa alebo jeho snem". Namiesto tohto Anderson udáva pravidlo, podľa ktorého povinnosť slobodomurára voči Cechu prakticky nahrádza jeho povinnosti voči krajine, takže poburovanie voči štátu nijako neovplyvní dobrú pozíciu slobodomurára, o nič viac, než bludárstvo. "Ak brat", píše Anderson, "bude rebelom proti štátu, nemá byť podporovaný v jeho vzbure, predsa však ho možno poľutovať ako nešťastného človeka, a ak sa nedopustí nijakého iného zločinu... oni (bratia) ho nemôžu vylúčiť z lóže a jeho vzťahy k nim zostávajú nedotknuté." Anderson udáva ako príčinu uvoľnenia členov Cechu od ich občianskych a vlasteneckých povinností, tak, ako boli chápané v starom kresťanskom znení murárskych cechov, to, že slobodomurárstvo je kozmopolitné a prekonáva všetky národné rozdiely. "Sme rozhodnutí vystupovať proti všetkým politikám, súc ako slobodomurári katolíckeho náboženstva... patríme tiež ku všetkým národom, jazykom, rodinám a rečiam".

Dva základné princípy slobodomurárstva

Tieto dve základné charakteristiky slobodomurárstva, menovite indiferentnosť v otázke náboženstva, ktorá znamená neprítomnosť skutočného náboženstva, a tendencia ku kozmopolitizmu a internacionalizmu, ktoré by mali nahradiť kresťanské povinnosti vlastenectva a vernosti ku štátu akýmsi druhom neefektívneho medzinárodného humanitarizmu, zostáva podnes charakteristickou črtou slobodomurárskeho ducha.

Kópia stanov talianskych lóži, ktorá bok určená na výlučnú distribúciu medzi funkcionármi Cechu, padla do rúk vydavateľa "Unita Catholica" v roku 1868. Tento ju publikoval vo vydaní 21. júla a 22. júla toho roku. Nikto nespochybnil ich autentickosť. Nasledujúci výťah zahŕňa princípy talianskeho slobodomurárstva tých čias. Sú identické s princípmi Andersonových stanov, ktoré sú podnes uznávané ako základy anglického a írského slobodomurárstva:

"Článok 4. Slobodomurárstvo spoznáva svojho Boha v princípe prírodného a mravného poriadku pod symbolom Veľkého architekta Vesmíru...

Článok 5. Nepredpisuje nijaké vyznanie náboženskej viery a vylučuje iba tie viery, ktoré si vyžadujú netoleranciu k vieram iných.

Článok 6. Staví si pred seba ako svoj prvý cieľ zjednotiť všetkých slobodných ľudí do jednej obrovskej

rodiny, ktorá môže a ktorá má nahradiť všetky cirkvi... aby tak nastolila pravdu a jedinú Cirkev humanity.”

To, ako sú tieto slobodomurárske princípy podstatne v protiklade k duchu kresťanstva, ilustrujú slová Leva XIII: “Preto milovať iba dve vlasti, tú na zemi dole, a tú v nebesiach hore,... je podstatnou povinnosťou kresťanov, a takpovediac prameňom, z ktorého prýšťa všetky povinnosti”.

Slobodomurárstvo v Írsku

Takto organizované špekulatívne slobodomurárstvo sa rýchlo rozšírilo v Anglicku a Škótsku. V období niekoľkých rokov po jeho založení bolo zavedené v anglickej kolónii v Írsku. Prvý veľmajster slobodomurárov bol Richard Parsons, prvý gróf z Rosse, ktorý bol známy tým, že bol jedným z vedúcich duchov v dublinskom Klube pekelného ohňa, a bol blízkym priateľom rozmarného vojvodu z Whartonu. Sekta získala silné korene medzi vládnucimi stranami v Írsku. Oranžizmus, výhonok slobodomurárstva, riadený slobodomurármi, založený v roku 1795, ovládol vnútorné koncily protestantov a antiírskej strany v Írsku. Tento fakt čiastočne vysvetľuje zakoreneného antikatólického ducha, ktorého táto strana dôsledne prejavovala počas posledných dvoch storočí, ako aj neústupnosť, s ktorou jej prívrženci zostávajú v dnešných časoch vzdialení od írskeho katólického národa a odmietajú pravú vieru.

Z Gouldovej histórie môžeme vidieť, že írsky odroda slobodomurárstva bola jednou z najvyvinutejších a mala ezoterického ducha, podobne ako pôvodná anglická organizácia. Okolo roku 1751 írski slobodomurári založili v Londýne nezávislú lóžu so zvláštnym rituálom a stanovami. Jej členovia sa stali známymi ako “klasickí” (“ancient”). Jeden Ír, ktorý sa volal Laurence Dermott, sa stal zástupcom Veľmajstra. To, že jeho lóža mala pokrokovejší a ezoterickejší charakter, možno odvodiť alebo si možno domyslieť z Dermottových slov, ktoré cituje Gould:

“Moderný slobodomurár (člen riadnej Londýnskej Veľkej lóže) môže bezpečne zveriť všetky svoje tajomstvá klasickému slobodomurárovi (členovi londýnsko-írskej lóže), ale klasický slobodomurár nemôže bezpečne zveriť všetky svoje tajomstvá modernému slobodomurárovi bez ďalších obradov. Pretože ... klasické slobodomurárstvo zahŕňa všetko cenné z moderného, ale aj iné veci.”

Medzi Gouldovými odkazmi na írsky slobodomurárstvo možno nájsť aj nasledujúce: “Írske lóže boli pravdepodobne najpočetnejšie okolo roku 1797, kedy sa v kráľovstve sotva našla dedina, ktorá by bola bez slobodomurárskeho zhromaždenia... Potom však nastal útlm.”

Chetvode Crawley, od ktorého Gould prevzal svoje informácie o írskom slobodomurárstve, udáva ako príčinu veľkého množstva slobodomurárov v tom čase fakt, že katolíci našli v slobodomurárskych lóžach únik zo sociálnej biedy, zapríčinennej trestným právom. Zásadnou príčinou “útlmu” (čo v slobodomurárskej terminológii znamená stratu členov a všeobecné ukončenie aktivít) po roku 1800 bol fakt, že okolo začiatku 19. storočia cirkevné orgány začali aktívnejšie oboznamovať ľudí s tým, že Cirkev neschvaľuje slobodomurárstvo, a s protiprávnosťou spájania sa s touto sektou.

Slobodomurárstvo a Britská strana v Írsku

Gould pridáva informáciu, ktorá poukazuje na blízke spojenie slobodomurárstva s britskou posádkou v Írsku. Hovorí, že britská Veľká lóža pripojila k sebe omnoho väčší počet kočovných alebo vojenských lóží, než akákoľvek iná Veľká lóža. Sila slobodomurárstva v britskej armáde v Írsku je pravdepodobne zásadným vysvetlením Curraghovej kvázi-vzbury v roku 1913 a úspechu, ktorý ju korunoval. Všeobecne sa verí (a to iste nie bez dobrej príčiny), že aj vzburu v Ulsteri a pogromy v Belfaste zorganizovali do veľkej miery tiež slobodomurárske intrigy.

Niekoľko ďalších významných faktov poukazuje na záver, že Britská strana v Írsku sa do veľkej miery opierala o slobodomurárstvo, pretože toto držalo krajinu. Takto prísaha, ktorú zákon predpisuje pre Kráľovskú írsku políciu a pre Metropolitnú políciu v Dubline, zakazuje jej príslušníkom členstvo vo všetkých politických organizáciách alebo tajných spoločnostiach, “ale len nejde o spoločnosti slobodomurárov.” V dvoch predpisoch domácej správy pre Írsko, a to z roku 1914 a z roku 1920, Írsky parlament definitívne zakázal akejkoľvek sile “zrušiť alebo prejudikovaním ovplyvniť akékoľvek privilegium alebo výnimku Veľkej lóže slobodomurárov v Írsku alebo akejkoľvek lóže alebo spoločnosti, ktorú uznáva Veľká lóža.”

Dosah slobodomurárstva

Počas prvej polovice 18. storočia boli založené slobodomurárske lóže z Anglicka a z Írska vo Francúzsku (1721), a v anglických kolóniách, ako aj v Španielsku, Holandsku, Rusku, Turecku, Nemecku, Uhorsku a Poľsku. Neskôr vznikli lóže v Novom Anglicku (Severná Amerika), Indii, Číne, Afrike, v Strednej a Južnej Amerike, atď.

Vo Francúzsku, kde už pripravilo základy galské a jansenistické hnutie predchádzajúcej generácie, sa slobodomurárstvo rozšírilo obzvlášť rýchle a získalo obrovský vplyv. Slúžilo na posilnenie ducha bezbožnosti a nevery, ktorý už prevládal vo vyšších triedach, a na demoralizáciu, ktorá ovplyvnila všetky triedy. Predovšetkým, slobodomurárske zásady a učenie zaviedli ducha revolúcie proti cirkevným i proti svetským autoritám. Slobodomurárske lóže sa stali miestami stretnutia, kde našli bezpečné útočisko všetky formy bezbožnosti, nemorálnosti, a revolúcie a všetky protináboženské a protispoločenské prvky francúzskej spoločnosti sa stretli na spoločnej pôde. Tento duch revolúcie čoskoro priniesol ovocie v celej Európe a Amerike, v protináboženských prenasledovaniach, vo vyhnaní Spoločnosti Ježišovej z rôznych krajín, v komplikovaných intrigách, ktoré vyvrcholili v potlačení Spoločnosti Ježišovej (ktoré si od Svätej Stolice vynútil vplyv slobodomurárov), a neskôr vo Francúzskej revolúcii (1789).

Ilumináti

Okolo polovice 18. storočia protináboženské a deštruktívne tendencie, ktorými bolo vždy charakterizované slobodomurárstvo, získali nový podnet od tajnej spoločnosti nemeckých Iluminátov a švajčiarskych Martinistov, ktorí sa spojili v slobodomurárstve. Zásady a ideály, ktoré viedli k vytváraniu týchto spoločností, ktorých tendencie boli zásadne protináboženské a anarchistické, prišli do severného Nemecka z Anglicka a Francúzska začiatkom storočia, a rozšírili sa na juh do katolíckych častí krajiny. V roku 1776 sa stal vedúcou osobnosťou hnutia Adam Weishaupt, profesor univerzity v Ingolstade. Weishauptov plán (ktorý je dodnes metódou, ktorej sa slobodomurárske lóže pridružujú) spočíva v sformovaní žiakov do tajnej organizácie, a ich postupnom prispôsobovaní jej ideálom a metódam pomocou série postupných iniciácií do vnútornejších kruhov a tajomstiev organizácie. V počiatkových fázach tréningu, ktorý prebieha vo vonkajších kruhoch systému, sa ostentatívne vyznáva istý druh náboženstva, ba dokonca kresťanstva; ale ako je člen postupne zoznamovaný s novými zásadami a ideami, je postupne oboznamovaný so skutočnými vnútornými tajomstvami, ktoré zahŕňujú aj odmietnutie Boha a zrušenie všetkých občianskych autorít. Členovia sa museli zaviazat' strašnými prisahami, že sa zasvätia cieľom organizácie a že zachovajú neporušiteľné tajomstvo.

Rád vyžadoval, aby jeho členovia plne zasvätili sami seba, všetku svoju vôľu a silu práci v spoločnosti. Mali do svojej služby vložiť svoju slobodu, svoju česť, svoj majetok, a mali zradiť vernosť svojej krajine a svojej Cirkvi. Zároveň sa mali zaviazat', že zachovajú neporušiteľné tajomstvo, a mali sa zaviazat' k slepej poslušnosti voči vedúcim spoločnosti, ktorých nepoznali, a ktorým bolo zverené právo života a smrti nad všetkými členmi, ako aj právo nariadiť im tie najnespravodlivejšie a najnemorálnejšie činy.

Iluminátov a od nich odvodené tajné spoločnosti potlačila bavorská vláda v roku 1784; ale ich princípy a metódy, ktoré prenikli do slobodomurárstva, prežívajú až dodnes a vnikajú do európskej spoločnosti a rozširujú sa stále viac a viac do každej časti známeho sveta.

Íny, veľmi dôležitý prvok slobodomurárstva - prvok, ktorý sa čoskoro stane jedným z hlavných riadiacich síl, ktoré stoja za ním - bol židovský vplyv, ktorý dnes prakticky dominuje v celej organizácii. Nakoľko židovský prvok v slobodomurárstve má zvláštnu dôležitosť, budeme sa mu venovať vo zvláštnej kapitole.

Slobodomurárske aktivity v posledných dvoch storočiach

V rámci priestoru, ktorý máme k dispozícii, sa nemôžeme pokúšať sledovať históriu a práce o slobodomurárstve počas posledných dvoch storočí. Slobodomurárstvo ponúka kľúč, a aspoň čiastočné vysvetlenie mimoriadneho a triumfálneho pokroku ducha nevery, bezbožnosti a vzbury proti zákonnej autorite, ktorý charakterizoval toto obdobie. Neustále sa opakujúce revolúcie, povstania, politické vraždy, náboženské prenasledovania, atď., ktoré charakterizovali tak silne modernú históriu Európy a Ameriky, boli zväčša prácou slobodomurárov. **Sieť tajných spoločností, bezbožných, anarchistických, komunistických, atď., ktorá teraz pokrýva takmer celý povrch zemegule,**

prakticky všetky boli v ytvorené alebo inšpirované slobodomurárstvom a slobodomurárstvo ich aj do veľkej miery ovláda.

Nemá to význam popierať (vravel veľký britský štátnik pred sedemdesiatimi rokmi), nakoľko to nie je možné zatajiť, že veľká časť Európy - celé Taliansko a Francúzsko a veľká časť Nemecka, nevraviac o iných krajinách, je pokrytá sieťou tajných spoločností, rovnako, ako je dnes povrch zeme pokrytý cestami. A aké sú ich ciele? Nepokúšajú sa ich tajiť. Nechcú ústavnú vládu. Nechcú zlepšenie inštitúcií... Chcú zmeniť vlastníctvo zeme, vyhnat' dnešných vlastníkov z pôdy a ukončiť cirkevné zriadenie. Niektorí idú ešte ďalej.

Zlo, o ktorom vtedy hovoril Disraeli, potom postupovalo ďalej až do dnešných čias, a dnes ohrozuje samú existenciu kresťanskej civilizácie v každej krajine vrátane našej vlastnej, ktorá sa postupne stále viac a viac dostáva do sietí židovského slobodomurárstva.

Sú nám až príliš dobre známe niektoré prejavy slobodomurárskych aktivít. Dnes je evidentným faktom, na ktorom nástoja, a ktorý zdôrazňujú slobodomurárske authority, že Francúzsku revolúciu v roku 1789 pripravili a ovládali slobodomurári, a že títo boli zodpovední aj za jej hrôzy a divokú protikresťanskú zaujatosť. Helvetius, Voltaire, Rousseau, veľkí apoštoli moderných protikresťanských hnutí, boli slobodomurári. Slobodomurármi boli aj La Fayette, Talleyrand a Mirabeau, ako aj Benjamín Franklin, ich angloamerický spojenec. Klub jakobínov v Paríži (1789) bol slobodomurársky. Vodcovia Vlády teroru. Robespierre, Danton, Marat, boli všetci slobodomurári. A opäť, francúzske revolúcie v rokoch 1830 a 1848, ako aj súčasné revolúcie v mnohých iných európskych štátoch, boli v zásade dielom slobodomurárov. Louis Philippe, Thiers, Guizot, Lamartine, Louis Blanc, atď., boli slobodomurári. Slobodomurárom bol aj Kossuth, ktorý viedol revolučné hnutie proti Rakúsku (1848). Dobre známy je podiel slobodomurárov na zavraždení grófa Rossiho, predsedu vlády Pia IX" a na privodení talianskej revolúcie, ktorú sprevádzalo vyplienenie pápežského štátu. Túto revolúciu a toto vyplienenie obraňovalo a podporovalo celou svojou váhou slobodomurárske hnutie v Británii a v Amerike. Napoleon III., Mazzini, Cavour, Garibaldi, a anglický lord Palmerston, títo všetci boli slobodomurári. Vznik Parížskej komúny v roku 1871 zapríčinili slobodomurári, a ohavný protikatolícky duch, ktorým boli presiaknutí povstalci, a s ktorým bojovala Vláda teroru takmer sto rokov predtým, toto všetko bolo podobne prácou slobodomurárov. Moderné prenasledovanie kresťanov vo Francúzsku, ktoré sa datuje prakticky od toho istého času, Mexická revolúcia s protikresťanským vírusom, ktorého preukázalo a preukazuje podnes, zavraždenie Garcia Morena, zbožného prezidenta Ecuadoru, nedávna portugalská revolúcia, všetko má svoj pôvod a inšpiráciu v slobodomurárskom učení a intrigách; všetky boli podporované priamo alebo nepriamo anglosaským slobodomurárstvom, o nič menej než kontinentálnym slobodomurárstvom. To isté platí aj pre Hnutie mladých Turkov na začiatku tohto storočia a o nevýslovných masakrách Arménov, ktoré ich sprevádzali, ktoré slobodomurármi ovládaná tlač týchto krajín zľahčovala, respektíve nechala takmer nepovšimnuté. Ferrer, Dreyfus, Carranza a Calles, všetci boli slobodomurármi, podporovaní slobodomurárskou tlačou po celom svete. Nihilisti Ruska, karbonári v Taliansku, Oranžské spoločnosti v Írsku a v britských kolóniách, americký Ku-Klux-Klan a šesťsto alebo viac tajných spoločností v Spojených štátoch amerických, všetky viac alebo menej deštruktívne a protikresťanské, to všetko sú výhonky slobodomurárstva, ktoré sú modelované podľa neho a z veľkej časti sú ním ovládané.

Slobodomurárske zločiny a terorizmus

Protikresťanský a antisociálny charakter slobodomurárstva, solidarita so slobodomurárskou organizáciou po celom svete, toto všetko je dobre ilustrované na epizóde Dreyfusa, slobodomurárskeho Žida (33. stupeň) z francúzskeho Grand Orientu a dve ďalšie novšie udalosti v histórii, ktoré boli podrobne popísané v týždenníku American Catholic. Tieto dve udalosti sú barcelonské povstania v roku 1909, po ktorých nasledovala poprava Ferrera a história mexických občianskych vojen v roku 1913-1915. Uvedieme tu náčrt týchto prípadov.

Francis Ferrer y Guardia bol aktívnym členom a agentom francúzskeho Grand Orientu. Bol to on, kto organizoval a viedol barcelonské povstania v júli 1909. Počas týchto povstaní, ktoré trvali necelé dva dni, povstalci zničili a vypálili 97 budov, z ktorých 76 boli katolícke kostoly, kaplnky, kláštory a charitatívne inštitúcie. Pritom zabili 102 ľudí a zranili a zmrzčili 312 ďalších; znásilnili a zmasakrovali mníšky. Povstalci vybrali z hrobov telá 38 mníšok a nechali ich ležať na uliciach. Povstalci, ktorí boli

ohavní a ktorí preukázali diabolskú krutosť, patria do tej istej kategórie a boli očividne vedení tou istou protikresťanskou inšpiráciou, ako francúzska Vláda teroru (1789), Parížska komúna (1871), výstrelky mexickej slobodomurárskej republiky, ruské bolševické prenasledovanie a politické výstrelky v Belfaste, zločiny nedávnych rokov.

Povstalcov potlačili španielski vojaci. Ferrer a šiesti ďalší vodcovia vzbúrencov boli, po úplne čestnom a otvorenom procese, odsúdení a popravení (október 1909); za podpaľačstvo, lúpeže a vraždy bezbranných žien a detí. Poprava Ferrera, ktorý bol dušou hnutia a ktorý bol principiálne zodpovedný za spáchané zločiny (ostatní boli iba obyčajné nástroje a veľa nezavážili), vyprovokovala v celosvetovej tlači kampaň kritiky proti španielskej vláde a katolíckej cirkvi, hoci táto nemala nič do činenia ani s procesom ani s popravou. Táto kampaň prebiehala vo francúzskej, anglickej, americkej a v talianskej tlači prevažne ovládaných židovsko-slobodomurárskymi finančnými kruhmi).

Druhá epizóda pochádza z mexickej občianskej vojny z rokov 1913-1915 medzi Huertom, katolíckym zákonne ustanoveným prezidentom, ktorý bol, dokonca aj podľa svedectva pána O'Shaughnessyho, chargé d'affaires USA v Mexico City, jediným mužom, ktorý bol schopný vykonávať tento úrad. Proti Huertovi sa postavila ozbrojená revolúcia, ktorú viedol Carranza, jeho súper, ktorý bol slobodomurárskym kandidátom. Carranza, rovnako ako jeho vojenský veliteľ Villa, boli notorickí banditi a kriminálnici najhoršieho typu. Ich konanie a výstrelky, ktorých sa dopustili vo vojne a po nej, nesú pečať slobodomurárstva. Tieto výstrelky zahŕňali plienenie katolíckych kostolov a svätostánkov, ničenie katolíckych škôl a knižníc, vyhnanstva, uväznenia, mučenie a vraždenie katolíckych kňazov 8 rehomíkov, najohavnejšie a najbezbožnejšie urážky nevinných detí a panien, zasvätených Bohu, a neskôr, keď slobodomurárska strana získala nadvládu, zákaz katolíckych bohoslužieb a sekularizáciu vzdelania, Carranza uznala a podporovala vláda USA. Pán W. Wilson bol vtedy prezidentom a jeho hlavnými poradcami boli Brandeis, Žid, a plukovník House. Bol to dôsledok zásahu USA, že Huerta, po takmer dvojročnom boji, bol porazený. Keby USA nepodporovali Carranzove oddiely zbraňami, zatiaľ čo ich odmietli dodávať Huertovi, víťazstvo revolucionárov by nebolo možné. Kolumbovi Rytieri a americká katolícka tlač ostro obvinili svoju vládu zo zločinov Carranza a Villu.

Asi najznámejším a najdokonalejším ozrejmenejším prípadom oficiálnej ale nepolitickej slobodomurárskej vraždy je vražda Williama Morgana, nevvyorského novinára, ktorý bol pomaly usmrtený na Niagare, vedľa jazera Ontario, pričom bol strašným spôsobom umučený, v roku 1826. Vraždu vykonali Rytieri Kadosh z Batavie (o Rytieroch Kadosh sa predpokladá, že boli najdokonalejším a najlepšie sformovaným slobodomurárskym rádom) na základe nariadenia súdneho tribunálu americkej slobodomurárskej exekutívy. Hlavnými vrahmi v tomto prípade boli dvaja členovia Rytierov Kadosh, Loton Lavvson a Henry Brown. I keď, vďaka sile slobodomurárskeho vplyvu, žiaden z vrahov nebol dokonca ani len postavený pred súd, všetky podstatné detaily vraždy postupne vyšli na svetlo a boli plne overené. Morgan na seba sám priviedol pomstu rádu tým, že opustil jeho rady (súč znechutený a poplašený tým, čo videl a počul v lóžach), a publikoval v New Yorku knihu (v roku 1826) s názvom "Slobodomurárstvo odhalené a vysvetlené". Táto práca bola odhalením tajomstiev rádu; popisovala rituál klasického škótskeho rítu, ktorý všeobecne platil v USA. Možno dodať, že Morganova práca, ktorá vyvolala v tom čase skutočnú senzáciu a poplach, bola obhájená 4. mája 1828, keď tristo bratov verejne odmietlo slobodomurárstvo a vyhlásilo, že Morganove objavy, ktoré ho stáli život, boli doslovne pravdivé.

Affaire des Fiches

Medzi mnohými inými "slávnymi prípadmi", ktoré sú historicky späté so slobodomurármi v nedávnych dobách, pravdepodobne najznámejšia je francúzska "Affaire des Fiches" (prípady tajných zoznamov): priviedla na svetlo ten fakt, že francúzske slobodomurárske lóže organizovali špionážnu sieť pomocou ktorej Vojenský úrad, v ktorom samotnom pracovali slobodomurári, dokázal dosiahnuť to, že všetky povýšenia v armáde záviseli od vzťahu konkrétnej osoby k slobodomurárskym princípom a praktikám. Akýkoľvek dôstojník, o ktorom bolo známe, že doržiava náboženské úkony, ktorého deti boli vzdelávané v katolíckej škole, alebo ktorého žena navštevovala omšu, bol zaradený do tajného zoznamu, ktorý si viedla miestna slobodomurárska lóža a ktorý tajne odosiela Vojenskému úradu. Tieto zoznamy sa zozbierali do registra, ktorý nazývali "kartágo". Dôstojník, ktorého meno bolo uvedené v tomto zozname, nemal nádej na povýšenie, bez ohľadu na to, aké boli jeho vojenské schopnosti a ďalšie zásluhy. Podobný typ tlaku sa v skutočnosti vykonával aj na civilov na každom stupni verejnej služby; a, ako sa to dobre vie, toto sa neobmedzovalo iba na Francúzsko. Ale objavenie takéhoto vysoko

organizovaného systému vo francúzskej armáde bolo zvlášť senzačné.

Slobodomurárstvo a civilné vlády

Ako možno očakávať, slobodomurárstvo bolo mnohými civilnými vláдами zakázané, alebo, ako to uvádza slobodomurársky historik, z času na čas sa vyskytlo "prenasledovanie slobodomurárstva". Bolo potlačené v Holandsku (1735), v Rakúsku (1743), vo Francúzsku a Taliansku (1737) a vo Švajčiarsku (1778). Opäť bolo potlačené v Maďarsku (1920) a ešte neskôr v Taliansku a v Španielsku, nakoľko nedávne zmeny priniesli do týchto krajín opäť prakticky kresťanský režim.

Nanešťastie pre Európu, väčšina vlád od konca 18. storočia sa dostala viac alebo menej pod vplyv slobodomurárstva. Slobodomurárom sa podarilo presadiť ústavy, ktoré boli voči nim liberálne, a tak si zaručiť svoju vlastnú imunitu a voľný priestor pre ich protikresťanské a protispoločenské aktivity. Okrem toho slobodomurárski páchatelia anarchistických pokusov úspešne unikali spravodlivosti, a to tak, že utiekli do Londýna a do Spojených štátov, kde sú bratia zvlášť početní a silní. Preto, aby sme rozumeli práci a fungovaniu slobodomurárstva, musíme vedieť, že necháva pôsobiť svoj vírus - takpovediac "ukazuje zuby" - najzreteľnejšie v katolíckych krajinách, alebo tam, kde je vláda viac alebo menej spravovaná katolíckymi zásadami. Skutočný zdroj jeho sily, jeho oporný bod leží inde, menovite v štátoch, kde slobodomurárske princípy ovládajú vládny a spoločenský organizmus.

Relatívna sila slobodomurárstva

Je ťažké získať presné vedomosti o sile slobodomurárskej organizácie po celom svete. Publikované štatistiky slobodomurárstva hovoria iba o ich vonkajších osobnostiach a o známom počte jej aktívnych členov. Neberú do úvahy nespočetné tajné organizácie, ktoré slobodomurárstvo ovláda, a cez ktoré vykonáva značnú časť svojej práce. Dobré známe príklady takýchto spoločností sú Oranžská spoločnosť v Írsku a tajné spoločnosti v Spojených štátoch, kde sa hovorí, že každý tretí človek z obyvateľstva, ktoré má viac než 120 miliónov, patrí do niektorej tajnej spoločnosti. Preto páter Gruber, S.J., autor článku o slobodomurárstve v Katolíckej Encyklopédii, právom hovorí, že slobodomurárstvo je mocnejšie v spoločnostiach, ktoré ho podporujú, ako vo svojom vlastnom členstve. Takisto sa vie, že na mnohých miestach, zvlášť v katolíckych krajinách, slobodomurári využívajú pomoc katolíkov, niekedy dobre mienenú, a to od tých katolíkov, ktorým slobodomurári pomôžu za implicitnej podmienky, že títo, nakoľko môžu, bez toho, aby zrejme neposlúchli cirkevnú autoritu, budú vedomo alebo nevedomo nahrávať slobodomurárskym a liberalistickým stranám. Bez ohľadu na toto všetko však možno predpokladať, že vonkajší vývoj a narastajúci počet členov slobodomurárskych organizácií sú, nakoľko sa vyskytujú, skutočným ukazovateľom rastúcej sily slobodomurárstva a rastúcim nebezpečenstvom pre Cirkev a usporiadané civilné vlády, ktoré so sebou prináša.

Štatistické údaje o slobodomurárstve

Od obdobia Francúzskej revolúcie slobodomurárstvo zaznamenalo mimoriadny rozmach. Počet členov, ktorý na začiatku 19. storočia bol pomerne malý, i keď sem patrili ľudia s veľkým vplyvom, pred rokom 1850 dosiahol veľké rozmery, a organizácia prenikla do takmer každej krajiny známeho sveta. Oficiálny "Tableau General des Loges", ktorý vytvoril brat M. Rebold v roku 1850, odhaľuje fakt, že vtedy existovalo na svete okolo 5000 slobodomurárskych lóží. Podľa jeho odhadu existovalo v tom čase 500 000 slobodomurárov, ktorí hrali aktívnu rolu pri práci v lóžach, a 8-10 miliónov takých, ktorí, hoci boli prijatými členmi, nemali priamu účasť na slobodomurárskych aktivitách. Ľahko však možno uveriť, že táto skupina prijatých členov, v porovnaní s aktívnymi členmi, je značne prehnaná.

Podľa "Tableau Universel des Loges Maconiques", ktorá bola publikovaná v Slobodomurárskej ročenke v roku 1910, existovalo vtedy na celom svete 22.447 lóží, s účasťou 1.774.878 aktívnych členov. Počet prijatých, ale nie aktívnych členov nie je uvedený. Ak pomer medzi prijatými a aktívnymi členmi taký, ako ho uviedol brat Rebold, platí aj v roku 1910, počet prijatých ale nie aktívnych členov v roku 1910 by sa mohol pohybovať medzi 17-27 miliónmi.

V "Kalender fur Freimaurerei" od C. van Dalena, ktorý publikoval v Lipsku v roku 1926 brat Zechel, a ktorého rekapituláciu, prebranú z "Revue Internationale des Societes Secretes" (18. apríla 1926) uvádzame nižšie, existovalo približne 28.000 lóží s účasťou 3.860.000 aktívnych členov. Z nich v Kanade a v USA bolo 3.091.100 členov, v Anglicku 258.000, v Škótsku 50.000 a v Írsku 43.000. Ak by ešte stále platil ten istý pomer medzi prijatými a aktívnymi členmi, prijatí členovia by teraz dosiahli

počet 60-80 miliónov mužov, ktorí aj so svojimi rodinami znamenajú populáciu, ktorá je prinajmenej taká veľká, ako je celkový počet katolíkov na svete.

Podľa novších štatistík, ktoré boli publikované v londýnskych Times (október 1928), celkový počet aktívnych členov v rádoch bol vtedy 4.400.000, z ktorých 4.100.000 bolo v anglicky hovoriacich krajinách. Z nich v USA 3.271.000, v Kanade 195.144, v Anglicku a Walese okolo 322.000, v Škótsku 90.000 a v Írsku 50.000. "Okrem toho existuje najmenej milión "nerozlíšených" slobodomurárov, z ktorých najdôležitejšou skupinou sú "čierni" slobodomurári v USA."

Z týchto štatistík vyplýva, že **(a)** slobodomurárstvo od roku 1910 do roku 1928 viac ako zdvojnásobilo počet svojich prívržencov; **(b)** viac než trinásť štrnásť celého rádu patrí do USA a do Britskej ríše, "čo poukazuje na to, že slobodomurárstvo je v podstate anglosaská inštitúcia"; **(c)** že USA sú ďaleko najslobodomurárskejšou krajinou na svete a že Veľká Británia je druhá; **(d)** že existuje viac slobodomurárov v Írsku (nepočítajúc členov Oranžskej spoločnosti) než v akejkoľvek kontinentálnej krajine okrem Nemecka a Francúzska, a podstatne viac v porovnaní k počtu obyvateľov ako v akejkoľvek krajine Európy alebo Severnej Ameriky.

Všeobecný prehľad európkych lóží v roku 1926

Názov	sídlo	lóži	členov
Veľká Lóža Anglicka	Londýn	3889	258 320
Veľká Lóža írska	Dublin	540	43000
Veľká Lóža Škótska	Edinburgh	1107	50000
Veľká Lóža Švédsko	Stockholm	46	20200
Veľká Lóža Nórska	Oslo	17	6000
Veľká Lóža Polárnej hviezdy (Nórsko)	Trondhjem	4	800
Veľká Lóža Dánska	Copenhagen	17	6600
Veľká lóža Poľska	(Brussel)	13	7
Veľký Orient Holandska	Haag	114	8160
Veľký Orient Belgicka	Bruxelles	24	4100
Veľký Orient Luxemburska	Luxemburg	1	100
Veľký Orient Francúzska	Paríž	419	44000
Veľká Lóža Francúzska	Paríž	164	8000

Veľká Lóža Švajčiarska	Ženeva	38	4800
Veľká Lóža Viedne	Viedeň	14	1300
<hr/>			
Veľký Orient Talianska	Rím	502	25000
Veľká Lóža Juhoslávie	Belehrad	11	600
Veľká Lóža Rumunska	Bukurešť	14	614
Veľká Lóža Bulharska	Sofia	11	1000
Veľký Orient Grécka	Atény	18	1000
<hr/>			
Veľký Orient Turecka	Istanbul	10	2600
Veľký Orient Španielska	Madrid	70	5000
Veľká Ixiža Španielska	Barcelona	21	950
Veľký Orient Portugalska	Lisabon	80	3000
Veľké Lóže Nemecka (6)	-	632	82 ISO

Vo všetkých z nich je teda takmer 7.800 slobodomurárskych lóží v Európe, s okolo 576.000 členmi. Ak však chceme získať správne údaje, platné dnes, musíme z týchto údajov odpočítať súčty z Grand Orient Talianska, ktoré potlačil Mussolini, a dvoch španielskych slobodomurárskych Veľkých Lóží, ktoré sú momentálne tiež potlačené.

Pre ostatné časti sveta sú údaje z nemeckej správy nasledovné:

krajina	lóže	členovia
Afrika	91	3450
Severná Amerika	17008	3 091 100
Stredná Amerika	274	29270
Južná Amerika	574	35930
Austrália	1225	103 600
rôzne	150	21000

Sila slobodomurárstva v Írsku

Počet slobodomurárov v Írsku v posledných rokoch vzrástol. Gould napísal v roku 1920: "V súčasnosti existuje 530 Írskych lóží, z ktorých 59 je v Dubline, 63 v zahraničí a 6 v armáde. Je v nich najmenej 28.000 členov pod Írskymi stanovami." V roku 1925 však, bez ohľadu na odchod britskej armády a vojenských dôstojníkov z 26 okresov Slobodného Štátu, bolo v Írsku, podľa Lipského kalendára 540 lóží a 43.000 aktívnych členov, vykazujúc tak vzrast o 15.000 členov počas rokov 1920-1925. Napokon, podľa horeuvedenej štatistiky, publikovanej v Times, existoval ďalší nárast o 7.000 v rokoch 1925-

1928, čo spôsobilo, že dnešný počet slobodomurárov je v absolútnych číslach takmer rovný počtu slobodomurárov vo Francúzsku a desaťkrát väčší ako vo Francúzsku v porovnaní k počtu obyvateľov v týchto krajinách.

Podľa Írskeho slobodomurárskeho kalendára (1929) počet lóži v registri Veľkej Lóže Írska v roku 1929 bol 678. Z nich 609 bolo v Írsku, 59 v Írskej armáde a v cudzích krajinách, ako sú Južná Afrika (28), Západná India (9), Gibraltár, atď. Okrem týchto lóži existovalo 440 lóži vyššieho rítu (zvané Zhromaždenia (chapters), preceptória, atď.), čo dáva sumu okolo 1.050 lóži v Írsku, z ktorých viac než 140 bolo v Dubline.

Púha štatistika slobodomurárstva v Írsku však neposkytuje primeranú predstavu o jeho efektívnej sile. Nakoľko slobodomurári ovládajú v súčasnosti v značnej miere ekonomický život krajiny a opevnili sa v mnohých dôležitých miestach, v obchodných, ekonomických a vzdelávacích inštitúciách, ako sú banky, železnice, Dublinská Univerzita, niektoré lekárske inštitúcie, Kráľovská spoločnosť v Dubline (Royal Dublin Society), atď. Okrem toho môžu využiť Oranžskú spoločnosť, ktorá je prakticky slobodomurárskou organizáciou, a to pri otvorene agresívnych aktivitách svojej protikatolíckej a protiírskej politiky.

Poznámka prekladateľa: cech slobodomurárov (Craft) označujeme s veľkým C, zatiaľ čo bežný cech staršieho typu (guild) označujeme malým c.

Falošné predstavy o slobodomurárstve

Slobodomurári, zvlášť v Írsku a v Británii, zvyčajne popisujú Cech ako benevolentnú inštitúciu, ktorej primárnym cieľom je pokrok v sociálnom blahobyte a oslobodenie od ľudskej biedy. Eád, povedia nám ďalej, hoci sa priamo nezapodieva náboženskou vierou alebo praxou, povzbudzuje náboženskú poslušnosť. Jeho pravidlá a zvyky umožňujú každému členovi voľne praktizovať jeho vlastné náboženstvo a pridržovať sa svojich vlastných národných a politických zvykov. Popiera všetko spojenie s deštruktívnymi tajnými organizáciami, s Maltuziánskou ligou a s Ligou voľnej myšlienky, s hermeticizmom, komunizmom, atď., a s ktorýmkoľvek z prejavov moderného protikresťanského hnutia. Takto mnohí katolíci, i keď chápú, že slobodomurárstvo nie je práve charitatívnou inštitúciou, veria, že nejde o nič horšie, než o združenie nekatolíkov, zvlášť obchodníkov, protestantského kléru a profesionálov, pre vzájomnú pomoc a podporu, ktorí sa však nesmú spájať s katolíkmi kvôli prísaha zachovania tajomstva.

Ubezpečenia obhajcov slobodomurárstva

Pri príležitosti veľkého zjazdu slobodomurárov, ktorý sa pred niekoľkými rokmi konal v Dubline na oslavu druhej storočnice založenia Írskej Veľkej Lóže, slobodomurársky "Starší Veľký Kaplán", ktorý je totožný s protestantským arcibiskupom v Armagh, ktorý káže v katedrále svätého Patrika zhromaždeným bratom, nástojil na tvrdení, že britské a Írske slobodomurárstvo vyžaduje vyznanie viery vo Veľkého architekta vesmíru, čo je podmienkou členstva, a že nijaká práca v slobodomurárskych lóžach nie je zákonná bez prítomnosti Biblie. Jeho slová, ktoré pochádzajú od človeka, vyznávajúceho kresťanstvo, zreteľne znamenajú, že britskí a Írski slobodomurári musia vyznávať vieru v pravého Boha, ktorému sa klaňajú aj kresťania; a že musia uznávať aj posvätný charakter Starého a Nového Zákona, ktorý potom implikoval aj vieru v božstvo Kristovo. Veľký Kaplán tiež tvrdil, že "slobodomurárstvo nezasahuje do systému Cirkvi, ... a učí členov žiť ako dobrí občania, ktorí poslúchajú aj božské aj ľudské zákony." Tu opäť kazateľ, ktorý sám vyznáva vieru v božstvo Ježiša Krista, a teda musí veriť, že zákon Kristov je obsiahnutý v Božskom zákone, čo priamo znamená, že slobodomurárstvo prikazuje princípy kresťanstva. Napokon, oznámil výslovne, že slobodomurárstvo nemá nič do činenia s politikou; ale skôr učí svojich členov, aby boli lojálni a verní ustanoveným vládam."

Obhajca Cechov, ktorý napísal pri tej istej príležitosti článok do Irish Times, rozvíja tézu Staršieho Veľkého Kaplána "Slobodomurárstvo", píše, "... v celom anglicky hovoriacom svete nieje protikresťanské. Naopak, jeho založenie je hlbokou vierou v Boha" - akoby Židia a mohamedáni nemohli byť protikresťanskými, i keď ich náboženstvá vyžadujú vieru v Boha. A ďalej píše: "Írske slobodomurárstvo trpelo mýtom, že má nejaké spojenie s takzvaným slobodomurárstvom v južnej Európe, ktorého aktivity sú protikresťanské a vysoko politické".

Sme ďaleko od toho, aby sme tvrdili, že či už Starší Veľký Kaplán, alebo obhajca v Irish Times nehovoria pravdu. Je však isté, že tvrdenia, ktoré sme citovali, a ktoré sústavne opakujú dokonca aj dobromyseľné osoby, sú napospol zavádzajúce. Navyše, sú charakteristické pre slobodomurárstvo. Podobné vyznania sa počas posledných dvoch storočí robili neustále, v každej krajine Európy, rovnako ako v USA.

"S podvodníckym vonkajším výzorom (píše Lev XIII.) a pomocou simulovania, ktoré je stále to isté, slobodomurári, podobne ako manichejci kedysi, sa usilujú, nakoľko je to možné, sa zatajiť... Berú na seba podobu literátov, ktorí sa spájajú za účelom učenia. Hovoria ... o svojej láske k biednym; a tvrdia, že majú spoločnú vôľu ... deliť sa s čo najväčším možným počtom ľudí o všetky dobrodenia civilizovaného života. Aj keby sme prijali to, že tieto ciele patria medzi ich skutočné ciele, zďaleka ich nezahŕňajú všetky."

Čiastočné vysvetlenie súčasných falošných predstáv, týkajúcich sa slobodomurárstva

To, že muselo do istej miery existovať nedorozumenie, a to vo vnútri rádu i mimo neho, nakoľko skutočné ciele a povaha slobodomurárstva sa nedajú ukryť, pretože podvodná túžba po tajomstve a nedorozumení je časťou rádu samého. Napokon (aby sme zobrali jeden pozoruhodný príklad), s akým nepoznaním skutočného ducha a učena kresťanstva sa občas stretáme dokonca aj medzi katolíkmi, nehovoriac o tých, čo sú mimo Cirkvi! Dokonca aj tí, ktorí sú preniknutí pravým katolíckym duchom -

aká malá časť z nich je schopná analyzovať, vysvetliť iným a poukázať na svoj zásadný odpor voči duchu a tradíciám kalvínskeho alebo anglikánskeho alebo mohamedánskeho! Ak toto platí pre katolícku cirkev, bez ohľadu na otvorené hlásanie jej doktrín, praxe a cieľov a jej neúctivého úsilia učiniť ich zrozumiteľnými pre všetkých, potom nečudo, že existuje mnoho slobodomurárov, prinajmenej vo vonkajších kruhoch rádu (a vysokí dôstojníci sú často iba vo vonkajších kruhoch), ktorí, hoci sú podporovateľmi slobodomurárstva, vedia v skutočnosti málo alebo nič o skutočných cieľoch a charaktere rádu, do ktorého patria a ktorý podporujú. Je pravda, že prisaha absolútnej tajnosti, ktorú všetci podstúpili, a ktorá je zreteľne nezákonná, sa zdá vylučovať možnosť úplnej dobromyseľnosti (prinajmenej v prípade členov, ktorí vedia premýšľať a sú inteligentní), ale skôr svedčia o nepoznaní skutočnej povahy slobodomurárstva.

Ale navyše k tomuto všetkému, slobodomurárstvo zďaleka nie je otvoreným a pravdivým spoločenstvom, ako je katolícka cirkev. Katolícka cirkev, dokonca od začiatku, vykladá všetky svoje karty na stôl. Neprijme nového člena, kým tento úplne nepozná učenie, ktoré musí prijať a početné záväzky, ktorými sa zaväzuje. Neskôr ukážeme, že je neskrývaným cieľom slobodomurárskych vodcov ukrývať skutočný charakter a ciele rádu, na oklamanie, aspoň čiastočné, nie iba vonkajšieho sveta, ale dokonca aj veľkej väčšiny vlastných členov. Takto sú títo členovia použítí ako nástroj pre ciele, ktorým nerozumejú, nakoľko sa slávnostne zaprisahali dodržať tajomstvo, a to i napriek tomu, že je toho veľmi málo, čo môžu skutočne vedieť.

Slobodomurárska benevolencia

Najprv ku slobodomurárskej benevolencii. Nepopierame, že mnoho jednotlivých slobodomurárov, prinajmenšom vo vonkajších kruhoch rádu, sú ľudia s veľkou mierou prirodzenej dobroty a láskavosti. **Tiež je pravdou, že slobodomurári si navzájom do značnej miery pomáhajú, a že v Írsku, rovnako ako vo všetkých krajinách, v ktorých si slobodomurári zaručili vplyv a silu, neslobodomurári, a zvlášť katolíci, trpia systematickou a častokrát preukazovanou neškrupulóznou straníckosťou, ktorú slobodomurári preukazujú,** dokonca aj pri výkone verejných funkcií, voči členom cechu. Navyše je pravda, že slobodomurári, dokonca aj spoločne, sa niekedy zúčastňujú na dielach benevolencie a filantropie. Ale slobodomurárska benevolencia ako taká je úplne rozdielneho typu ako benevolencia, ktorej sa drží a ktorú presadzuje kresťanské učenie. Nesúvisí s láskou k nášmu božskému Pánovi, ktorého božstvo slobodomurári neuznávajú, ani s duchovným blahom, či už dávajúceho alebo prijímajúceho; a prakticky sa obmedzuje na členov cechu a na tých, ktorí od cechu závisia. V skutočnosti je čisté alebo zväčša utilitaristické, a je jedným z prostriedkov, ktorý sa používa na získanie dôvery pre slobodomurárstvo v očiach jeho vlastných členov na nižších stupňoch, alebo v očiach mimo stojacich ľudí.

Viera slobodomurárov v Boha

Po druhé, čo sa týka viery v Boha, ktorú majú angloamerickí a írski slobodomurári vyznávať: je dobre známe, že symbolický a trochu zahmlievajúci výraz "Veľký Architekt vesmíru", ktorým označujú svojho Boha, neznamena nevyhnutne osobného Boha v kresťanskom zmysle, a že vyznanie viery vo Veľkého Architekta, ktorého sa anglicky hovoriaci slobodomurári stále pridŕžavajú ako jedného z ťažiskových bodov ich sekty, je tak neurčité, že môže pokryť akýkoľvek druh ateizmu, materializmu, panteizmu a polyteizmu. Z autentických slobodomurárskych dokumentov možno odvodiť, že "Veľký Architekt" slobodomurárov má veľmi ďaleko od Boha kresťanov, a že táto fráza je v skutočnosti formulkou, ktorú možno použiť na označenie objektu úcty, ktorý si zvolí konkrétny človek, ktorý ju používa, nech už je týmto objektom čokoľvek; okrem toho v skutočnom ezoterickom slobodomurárstve, ktoré je centrom, o ktoré sa opiera celý rád, objektom úcty, ako ukážeme v nasledujúcej kapitole, je hmotná, a nie duchovná bytosť, alebo, ak je to duchovná bytosť, zdá sa, že nie je ničím iným ako Satanom - duchom zla.

Formulka o "Veľkom Architektovi" (vrať oficiálny orgán talianskeho slobodomurárstva) ... je najväčšokorýsejším a najsprávnejším potvrdením obrovského princípu existencie, a môže práve tak dobre reprezentovať (revolučného) Boha Mazziniho, ako aj Satana Carducciho (v jeho oslavnej hymne na Satana); Boh ako zdroj lásky, a nie nenávisť, Satan ako génus dobrého, a nie zlého.

Takzvaný rozkol v slobodomurárstve

Je pravda, že keď francúzsky Grand Orient v septembri 1878 vymazal zo svojich stanov odstavec, hovoriaci o existencii Boha, ktorý tam bol pridaný v roku 1849, britskí a írski slobodomurári toto odsúdili a vydali rezolúciu, ktorá vyžadovala od bratov, patriacich do francúzskeho Grand Orientu, ktorí ich navštívili, výslovné vyznanie viery vo "Veľkého Architekta vesmíru", ako podmienku prijatia do ich lóže. Tento nesúhlas však je, tak ako takmer všetko, čo je spojené so slobodomurárstvom (okrem jeho odporu proti katolíckej Cirkvi) také neurčité a nejednoznačné, že to sotva môže mať nejaký reálny účinok, a bolo to myslené iba na ovplyvnenie verejnej mienky, pretože otvorené vyznanie ateizmu alebo materializmu by malo v tých časoch v niektorých krajinách veľmi nepriaznivé následky pre slobodomurárstvo.

Slobodomurárstvo a kresťanstvo

Je úplne nepravdivé tvrdenie, že slobodomurárstvo vyžaduje alebo implikuje akýkoľvek druh viery v kresťanstvo. Dokonca príručka anglických slobodomurárov sa výslovne od takejto požiadavky dištancuje. Takto čítame:

"Dokonca sa nevyžaduje od členov slobodomurárskeho rádu vyznanie kresťanstva; ale rád prijme Židov, mohamedánov, a ostatných, ktorí odmietajú kresťanské učenie."

A ďalej, brat Albert Pike, jeden z nepochybne najlepších a najautentickejších činiteľov angloamerického slobodomurárskeho učenia, píše:

"Slobodomurárstvo nepropaguje nijakú vieru, okrem svojej vlastnej jednoduchej a subtílnej myšlienky prírody a rozumu. Vo svete nikdy nebolo falošného náboženstva. Neustále, jediné, všeobecné zjavenie je napísané do viditeľnej prírody... Existuje len jedno náboženstvo, jedna dogma, jedna legitímna viera."

Inými slovami, viera slobodomurárstva je naturalizmus, pravý protiklad kresťanstva. A ďalej, nielenže nie je pravda, že slobodomurárstvo vyžaduje alebo nástojí na viere v kresťanstvo, ale pravý opak je pravdou, ako uvidíme neskôr. Pretože jedinou vecou, v ktorej je slobodomurárstvo vždy a všade konzistentné, je antagonizmus voči katolíckosti, ktorú uznáva ako jedinú formu kresťanstva, ktorá zaváži.

Jednotnosť a solidarita slobodomurárov

Nemožno ani predpokladať, ani tvrdiť, že slobodomurárstvo týchto krajín je v opozícii k bojovnej protikresťanskej politike kontinentálnych Grand Orientov. Všetky známe slobodomurárske autority sú jednomyselné v tom, že tvrdia, že slobodomurári po celom svete sú jedno. "Absolútna jednota Cechu", vraví predchádzajúci americký veľmajster, Je veľká vec". Ani hranice štátov, ani šíry oceán neoddelí slobodomurárske bratstvo. Všade je jedno." Takže všetci slobodomurári, pravdu povediac, vytvárajú jednu veľkú lóžu, pričom rôzne lóže pod rôznymi jurisdikciami existujú iba preto, lebo je to pohodlnejšie. Každý slobodomurár má právo byť prijatý ako brat v každej riadnej lóži, a má právo na pomoc, ak je v tiesni. Britskí a írski slobodomurári nie sú výnimkami z tohto pravidla, a teda ich uznávajú ako bratov členovia kontinentálnych, ako aj amerických lóží. Okrem toho, aj keď sme pripustili, že v súčasnosti otvorene nepodporujú protikresťanskú politiku francúzskeho Grand Orientu, anglicky hovoriaci slobodomurári nemôžu poprieť, že boli jasne spojení s kontinentálnymi Grand Orientmi počas prvých troch štvrtín 19. storočia, keď sa niektoré z najprotikresťanskejších slobodomurárskych aktivít vykonávali so súhlasom anglických a írskych slobodomurárov. A ďalej, nikto nepočul, že by sa dištancovali od portugalských, talianskych a juhoamerických Grand Orientov, ktorých politika, sústavne podporovaná anglickou tlačou, a plnou váhou vplyvu anglických slobodomurárov, bola práve tak notoricky protikresťanská, ako politika vo Francúzsku. Vzhľadom na všeobecnú solidaritu slobodomurárskeho rádu, každá časť zdieľa zodpovednosť za nepravosti ostatných, prinajmenej do tej miery, nakoľko sa od týchto aktivít nedištancovala, a, pokiaľ to bolo možné, sa im nesnažila účinne zabrániť.

Mackey, ktorý je (snáď okrem Pikeho) najznámejším autentickým exponentom amerického slobodomurárstva, podáva vysvetlenie, ktoré leží pri koreňoch predstieraných rozdielov medzi anglosaským a kontinentálnym slobodomurárstvom. Jeho vysvetlenie je, že kontinentálne

slobodomurárstvo je otvorenejšie: "Európski slobodomurári", píše, "sú omnoho liberálnejší vo svojom pohľade na povinnosť zachovania tajomstva, než anglickí alebo americkí slobodomurári." A ďalej: "Zvyky kontinentálnych slobodomurárov umožňujú slobodu publikovať, ktorá by sotva bola tolerovaná v anglických alebo amerických bratstvách." A napokon:

"Doktrína slobodomurárstva je všade tá istá... Kým ceremónie a rituály sa v rôznych krajinách líšia, veda, filozofia, symbolizmus a náboženstvo slobodomurárstva ostávajú a budú ostávať rovnaké, kdekoľvek sa vykonáva skutočné slobodomurárstvo."

Univerzálna solidarita slobodomurárstva sa potvrdzuje ešte väčšmi v oficiálnej správe, ktorú vydali v roku 1908 zástupcovia Medzinárodného slobodomurárskeho úradu (The International Masonic Bureau), ktorí vytvorili komisiu, ktorá mala na starosti preskúmať práve túto vec:

"Zo serióznej štúdie slobodomurárstva, jeho histórie v každej krajine, jeho rituálov, jeho zvykov, jeho snažení a jeho úspešných počinov, sme prišli k záveru, že medzi všetkými Grand Orientmi a Veľkými lóžami, ktoré vznikli oddelením od otcovskej Veľkej lóže v Anglicku v roku 1717, existuje jednotnosť princípov, symbolov, zvykov a ducha, čo dokazuje, že všetky riadne slobodomurárske združenia majú ten istý spoločný pôvod, že sa snažia o tie isté ciele a majú tie isté aspirácie. V každej organizovanej slobodomurárskej aktivite existuje spoločná skupina ideí, podobnosť foriem, dokazujúca spoločný pôvod, a ukazujúc na to, že všetci slobodomurári patria do tej istej rodiny. Tieto spoločné idey a inšpirácie sú predovšetkým ideami a inšpiráciami francúzskeho slobodomurárstva."

Írske slobodomurárstvo sa identifikuje s (otvorene protikresťanským) slobodomurárstvom v Amerike

A ďalej, írske slobodomurárstvo je nepopierateľné v úzkej a srdečnej jednote so slobodomurárstvom v USA, ktoré je zas nepopierateľné spojené s francúzskym Grand Orientom, a nie je o nič menej protikresťanské ako tieto. Dve základné sekcie slobodomurárstva v USA, a to Klasický škótsky rítus, a Modré lóže, ktoré sú ďaleko najpočetnejšími a najsilnejšími slobodomurárskymi organizáciami na svete, sú spojené s Grand Orientom a mnohé z ich denníkov výslovne podporujú ich protikresťanskú politiku. Ich oficiálne orgány, "The American Freemason" (Americký slobodomurár) a "The New Age" (Nová doba), otvorene hlásajú a zotrvávajú pri protikresťanskom poslaní všetkých slobodomurárov. Tak keď sa The American Freemason dožadoval v roku 1917 opätovného spojenia amerických Modrých lóži s Grand Orientom, príčiny, ktoré udával, boli, že Grand Orient otvorene učí pravé slobodomurárske učenie, čiže, podstatnú božskosť človeka, a je zajedno s Krišnom a budhistami, a védistami, ktorí učia, že "najsvätejší svätostánok božstva je v srdci človeka" - učenie, ktoré spravilo "zo slobodomurárstva univerzálnu spoločnosť, ktorá prekračuje všetky náboženské vyznania a je nad nimi, a nemá slúžiť ako služka nijakej cirkvi ani sekte."

Klasický Škótsky Rítus z USA viedol nedávno boj proti katolíckej Cirkvi tým, že podporoval protikresťanské školské zákony v Oregone, a žiadal od právnikov, aby podporili, v mene slobodomurárskej organizácie, tieto zákony pred Najvyšším súdom USA. Veľký Vodca, J. H. Cowles (33. stupeň), v dôležitom posolstve, ktoré predniesol v roku 1926 v Omahe, USA, pred Najvyšším koncilom Južnej jurisdikcie Klasického škótskeho rítu (posolstvo je uverejnené v časopise The New Age), opisuje náboženskú a školskú politiku, za ktorú je Cech. Táto politika je totožná s politikou francúzskeho Grand Orientu.

Postoj časopisu The New Age, ktorý je oficiálnym orgánom americkej vetvy Klasického škótskeho rítu, k mexickému prenasledovaniu, robí jej protikresťanský charakter ešte zrejmejším. Takto v nedávnom vydaní tohto časopisu vydavateľ opäť vyjadruje svoju radosť nad tým, že mexická vláda ničí katolícku Cirkev.

"... ktorá urobila Mexičanov počas 400 rokov perverznými. Fyzicky a morálne z nich urobila otrokov a fanatikov, a držala ich v nevedomosti. Je slávou Callesa, že sa pustil do boja proti nevedomosti a poverám. Môže sa spoliehať na sympatie a pomoc Američanov. Užitočná práca veľvyslanca Morrowa a sympatický vzdušný výlet Lindberga upevnili ešte väčšmi putá sympatie medzi USA a Mexikom."

Avšak časopis The New Age, rovnako ako The American Freemason, formálne spája amerických slobodomurárov s ich írskymi bratmi, a niekoľkí zástupcovia amerických lóži sa zúčastnili ako čestní hostia na dublinských oslavách v júni 1925.

A ďalej, v novoročnom prejave veľmajstra mexických slobodomurárov, ktorý čítal pred Yorkskou Veľkou lóžou mesta Mexiko, (a ktorý bol reprodukováný v časopise The Freemason 22.januára 1927), veľmajster, brat P. G. James, konštatoval, že mexická Veľká lóža je v úzkych a priateľských vzťahoch s Veľkými lóžami Anglicka, Írska a Škótska, s 36 Veľkými lóžami USA a s niekoľkými lóžami Kanady a Britského impéria. Ukázal tiež, že slobodomurárske princípy mexického slobodomurárstva sú identické s princípmi iných riadnych jurisdikcií po celom svete, že mexickí slobodomurári sú ochotní prijímať členov ktorejkoľvek z týchto lóží do svojich lóží, atď.

Tvárou v tvár tomuto úzkemu spojeniu a identifikácii anglického a írského slobodomurárstva so slobodomurárstvom Ameriky (USA, Mexiko, atď.), je očividne nemožné odmietnuť, že jedno slobodomurárstvo je ako druhé, protikresťanské v cieľoch a v duchu.

Všetky sekcie slobodomurárstva - írsky, anglický, americký, francúzsky, taliansky a mexický - sú "tkané na jednom brde". Majú ten istý cieľ, niekedy skrytý, niekedy čiastočne prejavovaný, niekedy otvorene ohlasovaný, ale taký, ktorého sa neprestajne držia; a tento cieľ nie je nič iné, ako je neskrývaný cieľ kontinentálneho Grand Orientu, a tým je zničenie katolíckej Cirkvi.

Slobodomurárstvo a politika

Tvrdenie, že slobodomurárstvo nemá nič do činenia s politikou, a že učí svojich členov byť lojálnymi a vernými ustanovenej vláde, je zavádzajúce, a odporuje to dokonca aj známym historickým faktom, aj otvorene vyznávaným princípom slobodomurárstva. Faktom je, že slobodomurárstvo podporuje tie vlády, ktorých ustanovenie a správa sú v súlade so slobodomurárskymi princípmi a cieľmi, a že pracuje na zničení všetkých ostatných vlád. Teda v katolíckych krajinách, ktorých vlády vyznávajú alebo zavádzajú kresťanskú politiku, je slobodomurárstvo deštruktívne a revolučné, alebo sa aspoň snaží takým byť. V nekatolíckych krajinách, alebo v krajinách, ktorých vlády sa riadia liberalistickými a nekresťanskými princípmi, je slobodomurárstvo provládne.

S jazykom a peniazmi (píše A. Pike) ... s tlačou, a ak treba, i so zbraňou, budeme presadzovať záujmy ľudského pokroku a budeme pracovať na oslobodení ľudského myslenia, aby sme dali slobodu ľudskému vedomiu, proti všetkým pápežským uzurpáciám.

Takže, čímkoľvek môže byť slobodomurárstvo samo osebe, tvrdenie, že nemá spojenie s politikou, a že zastáva lojalitu k legitímnym civilným úradom, je očividne falošné. Fakt, že takéto čosi sa môže tvrdiť v Írsku po udalostiach posledných sedemdesiatich rokov, iba vysvetľuje nehoráznú drzosť slobodomurárskeho ducha. Oranžské lóže írskych severovýchodných okresov sú úzko spojené so slobodomurárskou organizáciou, personálne obsadenie oboch je do veľkej miery totožné, a cieľ, o ktorý sa usilujú, je prakticky ten istý, s tým rozdielom, že oranžizmus je miestny a je menej vzdelaný a menej nebezpečný než slobodomurárstvo, a jeho slobodomurárski páni ho využívajú ako nástroj. Organizácia oranžskej revolučnej armády v rokoch 1912-1920, a ohavné pogromy, ktoré prebiehali v Belfaste pod riadením oranžských lóží, rovnako ako vzbura v roku 1913 (Curragh), boli podporované plnou váhou slobodomurárskeho vplyvu. Zločiny sa prehliadali, a niekoľkí zločineckí vodcovia boli odmenení tým, že dostali niektoré z najvyšších úradov v štáte.

Ale i keď sa slobodomurárstvo neustále vrhá celou váhou svojho vplyvu do istých politických hnutí a aktivít a, ak to vyhovuje jeho cieľom, dokonca vyvoláva revolúcie a anarchiu, organizuje politické pogromy a vraždy, nemožno z toho uzatvárať, že slobodomurárstvo je výlučne alebo prevažne politickou organizáciou, alebo školou politického myslenia. Práve tak, ako jeho filozofia a jeho humanizmus, politika je iba prostriedkom, ktorý použije, ak si to žiada príležitosť. Pravdu povediac, slobodomurárstvo nepropaguje nijakú zvláštnu politickú doktrínu. Hoci sa oháňa heslami slobody, rovnosti a bratstva, slobodomurárstvo je navýsost proteovské. V rôznom čase a v rôznych krajinách bolo aristokratické, monarchistické, imperialistické, demagogické, buržoázne, socialistické, militaristické alebo pacifistické. Jeho politická forma je púhym prostriedkom na dosiahnutie cieľa. Slobodomurárstvo je čosi viac ako politická škola alebo politická či sociálna strana. Čo je teda slobodomurárstvo? Túto otázku sa pokúsime zodpovedať v nasledujúcej kapitole.

Čo je slobodomurárstvo?

Počas takmer dvoch storočí stojí svet tvárou v tvár novému hrôzostrašnému javu, ku ktorému neexistoval úplne analogický jav v nijakom období histórie. Nieкто to nazýva liberalizmom; iný protikresťanským hnutím; a iní zasa uprednostnia výraznejší a dramatickejší názov Revolúcia.

Na rozdiel od všetkých predchádzajúcich politických, sociálnych alebo náboženských inovácií, ktoré sú lokálne, alebo sú obmedzené na isté úseky spoločnosti, moderná Revolúcia je univerzálna. Napriek rozdielom rasy, klímy, alebo ekonomického postavenia, je všade v podstate tá istá - neúnavná, ničivá, materialistická, protivlastenecká a protináboženská. Preniká všetky triedy ideami a zásadami, ktoré sú na jednej strane nezlučiteľné so skutočnou prosperitou alebo s mierom, a na druhej strane inšpirujú tých, ktorí sa nimi nechajú ovplyvňovať, neopodstatnenou nádejou, že im umožní zaistiť všetky ich ciele prostriedkami ničenia.

Jeho protikresťanský charakter

Neúnavná vojna sa vedie priamo alebo nepriamo proti cnostiam a princípom, ktoré ležia pri samých základoch spoločnosti - náboženstvu, poslušnosti a úcte. Tradičné inštitúcie, ktoré vyrástli v európskej spoločnosti s vývojom kresťanskej organizácie, sa dostávajú do ústrania, a vyzdvihujú sa nové princípy, ktoré predchádzajúce generácie nepoznali, a ktoré viac alebo menej protirečia prirodzenému a božskému zákonu. Oddelenie Cirkvi od štátu; štátom ovládaná výchova; prevrátené idey slobody a rovnosti; všetky tieto a mnohé takéto falošné alebo nejasné princípy sa prijímajú ako zásadné, niekedy dokonca v ústavách takzvaných kresťanských štátov.

Náboženstvo (predovšetkým katolícka Cirkev) sa stáva cieľom útoku. Princíp subordinácie civilnej spoločnosti božským zákonom sa zdá byť hlavným objektom útoku. Táto pravda, sa pravdupovediac, stala trochu nejasnou dokonca aj v myšliach katolíkov; a neprirodzený zvyk, doteraz prakticky neznámy dokonca aj medzi pohanskými národmi, organizovať spoločnosť bez odkazu na Vyššiu Bytosť, bol prijatý dokonca aj v krajinách, ktoré sú primárne katolícke.

Jeho protisociálne princípy

Prirodzená organizácia rodiny je tiež podkopávaná. Vlády často odmietajú vidieť v rodine nerozdielnú a základnú jednotku sociálneho organizmu. Rodina je zbavená svojho božského posvätenia, ktoré jej priznávali dokonca aj pohanské národy dávnych čias; a princíp (čo je tiež moderná inovácia) povolenia jednotlivcovi disponovať voľne so zdedeným domovom a majetkom, ohrozil jej stabilitu, pretože odstránil jej ekonomickú oporu.

Právo súkromného vlastníctva, ktoré bolo od nepamäti základom európskej spoločnosti, je teraz napadnuté; a zavádzajú sa nové kombinácie a usporiadania s cieľom zamestnať a vyživiť masy ľudí. A ďalej, prirodzená organizácia práce (založená na vzájomných povinnostiach a právach medzi majstrom a pracovníkom), ktorá je tradične zaužívaná všade a vo všetkých obdobiach známej histórie, sa tiež búra. Vyhlasuje sa, že ľudia sú rovní vo všetkých ohľadoch; a zatiaľ sa majstrovi pri využívaní práv, plynúcich z vlastníctva, odpúšťajú všetky prirodzené povinnosti a zodpovednosť voči pracovníkovi. Výsledkom je neprirodzená a deštruktívna triedna vojna, ktorá zúri alebo tlie v takmer všetkých krajinách civilizovaného sveta.

Jednota slobodomurárstva v rôznych prejavoch

Od prvých desaťročí 18. storočia, kedy sa princípy deštruktívneho hnutia prvýkrát vyslovili nahlas, revolúcia neprestala v neustálom napredovaní. Jej aktivity a prejavy sa menia s meniacim sa charakterom a okolnosťami rôznych štátov a národov. V krajinách s katolíckou kultúrou, vrátane Ruska, kde boli staré kresťanské princípy hlboko vrastené do sociálneho organizmu, sa revolúcia obvykle prejavuje násilnými politickými povstaniami, takými, aké sa vyskytli a aké pokračujú vo Francúzsku, v Portugalsku, v Taliansku, v španielskych kolóniách a v Rusku. Medzi protestantskými národmi, ktoré už sú čiastočne odkresťančené, proces dezintegrácie, ktorý sa stretá len s malým efektívnym odporom, je tichší a menej dramatický, i keď jeho dôsledky sú prenikavejšie a úplnejšie. Ale dominujúce princípy a hlavné tendencie sú vždy a všade tie isté - odstránenie nadprirodzená z ľudskej spoločnosti a zničenie všetkého, čo vytvorilo kresťanstvo.

Mnohí autori, zvlášť tí, ktorí nie sú katolíckmi, keď sa pokúšajú podať prehľad o hnutí, uvádzajú rôzne druhy najrôznejších prípadov, ako sú zneužitia moci za starých režimov, priemyselná revolúcia, veľké vedecké objavy, rozšírenie knižných vedomostí ako výsledok objavenia kníhtlače, atd. Niet pochyb o tom, že mnohé z týchto prípadov, alebo aj všetky, mohli istým spôsobom prispieť k vývoju, spojenému s Revolúciou. Ale je tu ústredný nemenný jav, ktorý nijaký takýto prípad nevie vysvetliť - a to je jasne definovaný protikresťanský charakter.

Duša slobodomurárstva

"Aspekty tejto otázky", píše Claudio Janet, "sa úplne zmenili, ak si pripomenieme, že za posledného jeden a pol storočia sa po celom svete rozšírilo mocné združenie, ktorého princípy sú totožné s princípmi Revolúcie, ktorá sa rozšírila po celom svete, a ktoré sa zahŕňa do tajomstva, ale ktorého činnosť pociťujeme vo všetkých oblastiach spoločenského života, raz sa prejaviac cez tlač, inokedy cez tribúny alebo školy, a inokedy zasa cez poburovanie, sprisahania a konšpirácie, ale nikdy nemeniaca svoju snahu dostať sa k jednému cieľu... Postup Revolúcie bol od samého začiatku priamo úmerný rozširovaniu slobodomurárstva... I keď slobodomurárstvo ovplyvňuje mnoho iných združení, ktoré majú zrejme iný charakter ako samotné slobodomurárstvo, predsa slobodomurárstvo vždy propaguje tie isté princípy: jeho tendencie a charakter sa nikdy nemenia. Jednota, univerzálnosť a nemenný protikresťanský charakter slobodomurárstva poskytuje kľúč k jednote a univerzálnosti a neustálemu pokroku Revolúcie." Inými slovami, slobodomurárstvo je dušou, zjednocujúcim prvkom a hybnou silou liberalizmu, a celého jeho protikresťanského hnutia. Túto tézu, ktorú opäť a opäť potvrdil hlas Svätého Otca, sa teraz pokúsime rozviesť a vysvetliť.

Povaha slobodomurárstva

Lev XIII., vraviac o nepretržitej vojne, ktorú vedie proti cnosti a pravde kráľovstvo Satana, pokračuje a hovorí, že vodcovia tejto vojny nie sú nikým iným, ako "silno organizovaným a široko rozšíreným združením, zvaným slobodomurári." Neskôr ten istý Svätý Otec opisuje cieľ slobodomurárstva ako "úplné zavrnutie celého náboženského poriadku sveta, ktorý vytvorilo kresťanské učenie, a jeho nahradenie novým usporiadaním vecí podľa ich nových ideí, založených na princípoch a zákonoch čistého naturalizmu." Pozrime sa teraz, nakoľko sa táto definícia cieľov slobodomurárstva zhoduje s popisom Cechu, ktorý podávajú najznámejšie slobodomurárske authority.

Slobodomurárske definície slobodomurárstva

Podľa anglických a amerických slobodomurárskych rituálov možno slobodomurárstvo definovať ako "zvláštny systém morálky, zahalený do alegórie a ilustrovaný symbolmi". A ďalej, Univerzálna príručka Slobodomurárstva opisuje slobodomurárstvo ako "aktivity úzko spojených ľudí, využívajúc symbolické formy, ktoré boli principiálne požičané zo stavbárskeho umenia a architektúry, pracujú na blahobyte ľudstva, snažiac sa seba i iných morálne zušľachtiť a tak nastoliť univerzálne spojenectvo ľudstva, ktoré chcú v malom meradle dosiahnuť dokonca už hneď." A ešte, iná známa slobodomurárska autorita tvrdí, že slobodomurárstvo možno najlepšie opísať ako "vedu, ktorá sa snaží o hľadanie božskej pravdy." Z týchto autoritatívnych definícií usudzujeme, že slobodomurárstvo je striktno organizovaný útvar ľudí, ktorí vyznávajú zvláštny druh morálky a viery, ktorí, podobne ako katolícka cirkev, pracujú s určitým cieľom propagovať svoju morálku a svoje doktríny celému ľudskému pokoleniu. Usudzujeme tiež, že ich morálny a filozofický systém je zvláštny (to znamená, iný ako kresťanský systém, na ktorom je založená tradičná európska civilizácia), a že je pre oči obyčajných smrteľníkov zahalený.

Slobodomurárska morálka a sociálny systém

V kresťanskom koncepte spoločnosti sa morálka, sociálne práva a povinnosti opierajú o vzťah človeka k Bohu a o príklad a učenie nášho Nebeského Pána. Celá kresťanská organizácia spoločnosti je vybudovaná na tomto základe. Podľa predstavy slobodomurárov, ľudská cnosť a morálka je úplne nezávislá od božskosti a od zákona Kristovho, ktorého božskosť nepoznajú alebo popierajú. Slobodomurárstvo je teda podstatne protikladné s kresťanstvom a voči kresťanskej organizácii spoločnosti pôsobí deštruktívne. Je to naturalizmus, ktorý môžeme opísať ako vedecky vypracovaný systém pohanstva.

Slobodomurárstvo - protivník Cirkvi

Nakoľko katolícka Cirkev sama reprezentuje kresťanstvo v jeho dokonalosti, katolicizmus je prirodzeným nepriateľom a v skutočnosti jediným efektívnym protivníkom slobodomurárstva. Vzhľadom na to, že katolícki kňazi sú ústredným konsolidujúcim prvkom kresťanského sociálneho organizmu, ľahko možno pochopiť slobodomurárske heslo "Le Clericalisme, voila l'ennemi" (Klerikalizmus je nepriateľom). Toto je ústredná idea, ktorú treba pochopiť, ak chceme porozumieť skutočnej povahe a skutkom slobodomurárstva vo všetkých jeho rôznych fázach a aspektoch. Je to moderný "protivník Cirkvi", ktorý rozpúšťa a ničí všetko, čo kresťanstvo vytvorilo.

Pravdu povediac, slobodomurárstvo má svoju vieru (viac alebo menej stotožnenú s neurčitými predstavami, ktoré sa zbiehajú okolo nejasných hesiel slobody, rovnosti a bratstva), svojich verných, svoje rády najrôznejších druhov a svoju hierarchiu ovládania a správy. Všetky tieto veci sú založené na spoločnom základe: nakoľko členovia všetkých rádov sa prijímajú do organizácie tou istou iniciáciou, ktorá je akousi odrodou krstu a vyznaním viery; a všetky majú tendenciu smerovať viac alebo menej výrazne k spoločnému cieľu. Rovnako ako katolícka Cirkev, aj slobodomurárstvo propaguje svoje princípy a preniká spoločnosť svojím duchom množstvom rôznych spôsobov. Vykonáva svoj vplyv na legislatívu, tlač, ekonomickú organizáciu štátu a sociálne zvyky ľudí: a postupne a nebadane (okrem prípadu, keď je konfrontované so silno organizovanou kresťanskou spoločnosťou alebo so silno zakorenenou kresťanskou sociálnou tradíciou, na zničenie ktorých je nevyhnutné otvorené násilie) formuje sociálny organizmus podľa svojich vlastných ideálov, ktoré sú priamymi protikladmi ideálov kresťanstva.

Gautherot, komentujúc dobre známu pasáž, ktorá sa nachádza v dvoch rôznych listoch Pia IX., kde pápež označuje slobodomurárstvo ako "Synagógu Satana, ktorá zoraďuje svoju armádu do šíkov na odpor Kristovej Cirkvi", opisuje slobodomurárstvo ako "syntézu všetkých bludov, a stretnutie všetkých povstaní človeka proti Bohu, a ako istý druh mobilizácie všetkých síl Zla proti silám Dobra".

Náboženstvo liberalizmu

Nasledujúce úryvky z veľmi kvalitného a významného prejavu, ktorý predniesol belgický liberálny a slobodomurársky vodca Goblet d'Aviella na stretnutí vybraných slobodomurárov v Brusseli (1877), poslúžia na dôkladnejšiu ilustráciu podstatného protikladu medzi slobodomurárstvom a kresťanstvom:

"Skúsenosť dokazuje, že tento program (rozumej program negácie a deštrukcie) nedostačuje, ak máme bojovať so zasvätenosťou a entuziazmom... proti Cirkvi, ktorá je dvojnásobne silná vďaka jej úlohe v minulosti a jej vznešeným aspiráciám do budúcnosti, ktorá vyniká v skúsenosti, v počte a disciplíne prívržencov, ktorá oslovuje každý vek a každé pohlavie a každú skupinu ľudí, ktorá viaže svojich členov k sebe tak mnohými a tak silnými väzbami v každej oblasti ľudskej činnosti."

"Keď sa majú liberáli stretnúť s nepriateľom, ktorého zbrane sú rovnaké ako jeho, musia dopracovať svoj program na konzistentný systém pozitívneho učenia, ktorý oslovuje človeka v každom vzťahu a v každom aspekte ľudského bytia, a ktorý umožňuje riešiť veľké problémy modernej spoločnosti. Takýto systém doplní politické združenia tým, že im dá bod, na ktorom sa môže sústrediť morálna, filozofická, náboženská a sociálna rovina... Slobodomurárske lóže sú jedinými miestami, v ktorých možno študovať a formulovať v plnosti a vo vedeckej objektivite celú sériu problémov, ktoré ovplyvňujú ľudské práva, povinnosti, vzájomné vzťahy a konečný cieľ."

"Slobodomurárstvo, ktoré je zároveň tradičné i pokrokové, miestne i kozmopolitické,... prekonáva čas a priestor. Spočíva na tradíciách, ktorých počiatok sa stráca v šere histórie: disponuje symbolizmom, ktorého mystická krása nevyklučuje skutočnú krásu. V peknom a pôsobivom ceremoniale dáva požehnanie všetkým slávnostným faktom a realitám života."

"Je to práve táto plnosť organizácie, ktorá spôsobuje, že slobodomurárstvo je v pozícii odporcu svojho veľkého nepriateľa, Rímskej Cirkvi. Takto sa Cirkev stáva prirodzeným - dokonca dodám, že i potrebným - doplnkom liberalizmu."

"Učme teda našich nových členov, že slobodomurárstvo nie je, ako by to niektorí povrchní pozorovatelia predpokladali, detskou hrou, alebo veselou spoločnosťou... a ešte omnoho menej je čisto benevolentnou inštitúciou, alebo dokonca replikou našich politických združení... Povedzte im, že slobodomurárstvo je

nad všetkými školami dokonalosti a vedeckého formovania a propagandy, istým druhom laboratória, kde sa veľké myšlienky moderného sociálneho života formulujú a prispôsobujú do konzistentného celku, s pohľadom na ich propagáciu vo vonkajšom svete, do hmatateľného a praktického tvaru. Povedzte im, jedným slovom, že sme filozofmi liberalizmu. Povedzte im toto všetko, ale s odstupom, ktoré si vyžaduje slobodomurárske tajomstvo.”

Slobodomurárstvo - náboženstvo alebo náhrada náboženstva

Podlá toho, ako slobodomurárstvo opisuje samo seba, treba naň hľadieť ako na náboženstvo - to znamená, ak si možno predstaviť náboženstvo bez Boha. Má do činenia s "božskou pravdou" a má svoj zvláštny systém morálky a zásluh a svoju vlastnú zvláštnu liturgia, rituál a symbolizmus. Snaží sa, podobne ako katolícka Cirkev, trénovať mysle a formovať charakter svojich členov podľa svojich vlastných zvláštnych ideálov. Snaží sa propagovať svoje názory a svoju morálku celému ľudstvu. Práce autorov, ako sú: Ragon, Pike, Mackey a iní slobodomurárski autori, sa do značnej miery zaoberajú odhaľovaním slobodomurárskych doktrín, týkajúcich sa síl, ktoré spravujú vesmír, opísaním rítov a obradov, ktorými im má človek vzdať príslušnú úctu.

Brat A. G. Mackey píše - a všetci slobodomurárski autori potvrdzujú jeho slová: "Slobodomurárstvo je nepochybne náboženskou inštitúciou,... jeho náboženstvo je univerzálne, také, na ktorom sa zhodnú všetci ľudia." Slobodomurárstvo ako náboženstvo je teda pravým opakom dogmatického kresťanstva, ktorým je katolicizmus. V najhoršom prípade tu existuje istý druh spoločného menovateľa, ktorý je rovnaký pre všetky náboženstvá (okrem toho pravého) - náboženstvo, v ktorom sa protestanti, pohania, modlári, mohamedáni, hinduovia, parsi, budhisti, teozofi, mormoni, atď., môžu všetci stretnúť na spoločnom náboženskom základe. Katolíci sú však z tohto vyňatí, pretože pravé náboženstvo nemôže kolísať, ani nemôže samo sebe odporovať. Preto katolícke aj slobodomurárske autority súhlasia s tým, že tieto dva systémy sa vzájomne vylučujú.

Aby sme si plne uvedomili dôsledky, ktoré sú obsiahnuté v univerzálnosti slobodomurárskej viery, ktorá je základným princípom slobodomurárstva, nesmieme zabúdať, že slobodomurári presadzujú svoj systém ako taký, ktorý ponúka dokonalé a všetkému postačujúce náboženstvo, "ktoré zdokonalí človeka v morálke i v inteligencii, a ktoré mu pridá náboženský stav, ktorý mu zaručí ochranu božstva a ktorý ho bude chrániť od omylu, tak, že už nemožno navrhnuť nič viac, čo by si ľudská duša vyžadovala". Takže slobodomurárstvo chce byť úplným náboženským systémom, ktorého základným princípom je uznanie a zbožňovanie "Veľkého Architekta Vesmíru". Tí, ktorí sú iba vo vonkajších kruhoch bratstva, nemusia rozumieť tomu, kto, alebo čo je Veľký Architekt. Postupne sa však systém a všetko, čo je za ním, stáva zreteľnejším; a akq sa prehĺbujú počiatkové štádiá symbolizmu, začína si človek uvedomovať plnú hodnotu morálneho, intelektuálneho a náboženského chovania, ktoré poskytuje slobodomurárstvo, a ktoré "obsahuje všetko to, čo si ľudská duša žiada".

Skutočný charakter slobodomurárskeho náboženského kultu

Politika podvodu, ktorú si slobodomurárski vodcovia do dôsledku osvojili, spôsobuje, že je ťažké presne analyzovať podstatu náboženstva, o ktoré sa opiera slobodomurárstvo, a ani sa tu o takúto analýzu nebudeme pokúšať. Stačí povedať, že skutočné vnútorné slobodomurárske náboženstvo, na ktorom je vybudovaný celý systém, je založené na istom type kabalistického alebo židovského panteizmu, a implikuje, alebo priamo je zbožštením neznovuzrodeného človečenstva. Jeho degradujúci charakter je pre náš účel dostatočne ozrejmený povahou symbolizmu a kultu, s ktorým je ezoterické slobodomurárstvo späté. Podľa veľkej väčšiny veľkých slobodomurárskych autorov, slobodomurársky tajný kult je odvodený od starobylých "mystérií" Číny, Egypta, Grécka a Ríma. Tieto tajomstvá nie sú nič menej a nič viac ako tie obscénne a neopísateľné formy zbožňovania, v ktorých sa plodiaci proces prírody symbolizuje ľudskými reprodukčnými orgánmi, ktoré sa stávajú objektom roztopašného zbožňovania. To, že toto zbožňovanie je skutočným základom Slobodomurárskeho náboženstva, centrom slobodomurárskeho rituálu i keď sa to môže zdať neuveriteľné, ešte nikto rozumný nespochybnil. Pretože, hoci to niektorí anglo-americkí autori odmietajú, ako je napríklad English Oliver, ich odmietnutia a ich snahy vykazujú nekonzistenciu, a tvárou v tvár k opaku, s ktorým sa všade stretávame, ich nemožno brať vážne. Nech už teda čokoľvek pokladáme za identické božstvo slobodomurárov, zvané Veľký Architekt, či už ide o Satana samého alebo nie, prinajmenšom je isté, že náboženstvo slobodomurárstva je úzko spojené s najohavnejšími a najdegenerovanejšími

predkresťanskými obradmi, o ktorých sa všeobecne verilo, že nesú priamy a nesprostredkovaný vplyv Zla.

Charakter slobodomurárskeho symbolizmu

Väčšina slobodomurárskeho symbolizmu, v jeho pôvodnom a správnom význame, sa primárne týka uctievania Slnka a Falusu, spojeného s mystériami, o ktorých sme hovorili. Tento fakt potvrdili i veľké authority angloamerického slobodomurárstva - Pike, Mackey, Thomas Webb Smith, William Preston, Hutcheson, atď. Ragon, "posvätný autor", pridáva svoje svedectvo k týmto angloamerickým autorom. Ragon výslovne hovorí, že slobodomurársky boh je bohom pyramíd, čím stotožňuje slobodomurársky kult s náboženstvom starých Egypťanov; a táto stručná charakteristika slobodomurárskej viery je plne ospravedlnená interpretáciou slobodomurárskych rítov a symbolov, ktoré vykonával sám Ragon, ako aj známe angloamerické slobodomurárske authority.

V záujme toho, aby sme čitateľa stručne a jasne oboznámili s touto obtiažnou časťou našej témy, s ktorou, aby sme boli čestní, sa bojíme zaoberať (nie je ľahkou úlohou dotknúť sa čo len ľahko čohosi, čo je rúhavé a obscénne), veríme, že nemôžeme urobiť nič lepšie, ako prepísať časť z "Lýcea", ktoré bolo napísané pred takmer štvrt storočím, a v ktorom distinguovaný autor už o tomto hovoril, perom, skúsenejším než je naše, usilujúc sa sprostredkovať "v rámci hraníc, ktoré mu kladie rešpekt k jeho čitateľom... to, čo je podľa autorizovanej interpretácie... Cechu symbolickým opisom rituálov prijímania do toho-ktorého slobodomurárskeho stupňa."

"Prvé tri stupne rádu, a to stupeň učňa, tovariša alebo spoločníka murára a majstra murára - spoločne pri všetkých rituáloch slobodomurárstva sú známe ako symbolické stupne. Kandidát je prijatý do týchto stupňov sériou fantastických ceremónií, ktoré nemusíme opisovať podrobne,... ktorých plný význam sa nedozvie. Nenaučí sa nič okrem symbolov a samotných posvätných slov. Okrem toho je poučovaný hojnými narážkami na boha a Bibliu, ktorých hlbší význam sa mu neoznami, kým nedosiahne vyššie stupne rádu. Pravdu povediac, nie je to skôr, kým nedosiahne 33. stupeň (v Klasickom Škótskom Rite) - stupeň Suverénneho Veľkého Inšpektora - kedy sa pred ním jasne položia všetky "tajomstvá", o ktoré sa opierajú tieto vonkajšie formy. Keď dosiahne konečné štádium osvietenia, naučí sa také pravdy, ako sú nasledujúce:

"Rituál iniciácie učňov vyjadruje dramatickým spôsobom pôvod alebo narodenie Prírodného Boha - Veľkého Všetkého. Toto prináša neexistencia nadprirodzeného osobného Boha. To značí, že nijaká bytosť nie je celkom hmotná, že dva princípy, hmota a forma, muž a žena, sú vždy dva v jednom a jeden vo dvoch, vo večnom vznikaní. Značí to, že Boh je bisexuálnou bytosťou, hermafroditom, a že stvorenie je začiatkom procesu plodenia."

"Inicializačný rituál druhého stupňa vyjadruje normálne podmienky Prirodzeného, vždy v práci, vždy vytvárajúceho. Znamená to, že Boh je hermafrodit, že jeho meno vždy znamenalo Boh Plodenia ... Jahve ... to znamená On-Ona, to je, dve pohlavia v jednom... Duálny princíp, muž a žena, sa vyjadruje štvorcem a kruhom: kruhom, symbolom Osirisa, muža; a štvorcem, symbolom zeme, Isis, ženy."

"Iniciačný rituál majstrovského stupňa nás uvádza do histórie Hirama, ktorý bol jedným z architektov Šalamúnovho chrámu. Hirama treba považovať za alegorickú bytosť, symbolizujúcu Veľkého Architekta Vesmíru. V tomto rituáli je proces plodenia vyjadrený úplne; Boh a meno Boha, o ktorom sa predpokladá, že kandidát hľadá, je objavený. Meno božstva, takto objaveného, je Moabon - meno, ktoré dal svojmu dieťaťu Lót a jeho dcéra; to je, takpovediac, pri ďalšej interpretácii: "toto dieťa je človekom" - dieťaťom zjednotenia Slnka s jeho dcérou zemou. Toto božstvo sa tiež volá Mac-Benac, "gejzír hniloby", nakoľko smrť a rozklad musia predchádzať začiatku života. Semeno musí zomrieť skôr ako rastlina ožije."

"Toto (ako vraví Ragon) je dôležitým javom, nevýslovným tajomstvom, kľúčom prírody, ktorý sa podarilo objaviť starobyľým ságam; a ktoré prijali za základ svojho učenia a základ svojich legend... Legendy Vekov. Búriaca sa ohavnosť Saturna a krvismilná Faedra, atď., ak ich chápeme podľa tejto interpretácie, nie sú ničím iným ako zaujímavou hádankou, ktorá obsahuje fakty, ktoré boli hodné toho, aby nám boli podané zhora..."

Nie je potrebné pokračovať vo vysvetľovaní alebo zavádzať našich čitateľov do ešte hlbších "tajomstiev" slobodomurárstva. Ušetríme ich akéhokoľvek popisu rituálu vyšších stupňov, ako je rúhačské

profanovanie tajomstva Poslednej večere a smrti nášho Božského Pána, ktoré sa vyskytujú v rituáli iniciácie do 18. (alebo rosekruziánskeho) stupňa. To, čo sme povedali doposiaľ, postačí na ilustráciu charakteru "božskej pravdy", objavenie a propagácia ktorej sú predkladané ako podstatná náplň slobodomurárstva; a na označenie povahy zvláštneho systému morálky, ktorý zahľadá slobodomurárske alegórie a ktoré ilustrujú jeho symboly."

Z tohto všetkého naši čitatelia ľahko porozumejú, aký je rozpor medzi slobodomurárstvom a katolíckou Cirkvou. Stoja proti sebe tak nekompromisne ako svetlo voči tme, dobro voči zlu, alebo Satan voči Bohu.

"Duch slobodomurárstva (píše brat Buck) a duch Ríma vytvára najúplnejší protiklad, aký si možno predstaviť. Nikde inde nenájdete také úplné odmietnutie akejkoľvek požiadavky, nastolenej klerikalizmom (t.j. katolicizmom), ako v slobodomurárstve... Práve tak rýchlo, ako sa svet obracia na etické princípy slobodomurárstva, práve tak rýchlo a tak ďaleko svet odmieta všetky princípy a všetky požiadavky i prax rímskeho klerikalizmu (katolicizmu)."

Slobodomurárske tajomstvo

Z autentických definícií slobodomurárstva, ktoré sme už citovali, rovnako ako zo slobodomurárskych písomných autoritatívnych prameňov, uzatvárame, že opis charakteru a cieľov slobodomurárskeho združenia, tak, ako ho opisujú sami slobodomurári, nemá byť interpretovaný v obvyklom zmysle použitých slov, ale že má alegorický a symbolický význam. "Takmer každý z klasických slobodomurárskych symbolov, "píše Pike," má štyri rôzne významy: prvý, akoby bol jeden v druhom - morálny, politický, filozofický a duchovný." Tak, podľa tých istých autoritatívnych svedkov, Hiram, Kristus a Molay, sú považovaní za symboly, reprezentujúce "humanitu", pričom všetci boli apoštolmi "slobody, rovnosti a bratstva"; kríž nie je žiadnym spôsobom špecificky kresťanským symbolom, ale, ako sa naznačuje, je úzko spojený so zvláštnym kultom, ktorý sme ešte nespomenuli; I.N.R.I. nemá vzťah k posvätnému utrpeniu nášho Božského Pána, ale slobodomurári ho čítajú ako "Igne Natura Renovatur Integra" (= všetka príroda je obnovená (slobodomurárstvom)); pretože obnovenie prírody pod vplyvom Slnka symbolizuje duchovné obnovenie ľudstva posvätným ohňom slobodomurárstva ako čisto naturalistickej inštitúcie. Kristus, zomierajúci na kríži, je pre slobodomurárov "najväčším z apoštolov humanity, bojujúci proti rímskemu despotizmu a fanatizmu a proti bigotnosti kňazov."

Zo slobodomurárskych oficiálnych dokumentov vieme tiež, že veľká väčšina, dokonca aj slobodomurárskeho bratstva, nerozumie úplne tejto tendencii a tomuto cieľu slobodomurárskeho učenia a jeho aktivít. Sú poučovaní iba go trochu, a sú pripúšťaní viac a viac k tajomstvám Cechu, umenie k tomu, ako sa stávajú morálne prispôbenými slobodomurárskym ideám a tak schopnými porozumieť vyšším stupňom. "Časť symbolov," píše opäť Pike, "sa vysvetlí... pri iniciácii, ale akt iniciácie je zámerne zahmlený falošnými interpretáciami". A ďalej, "slobodomurárstvo uchováva svoje tajomstvá pred všetkými, okrem Adeptov, Mudrcov, a Vyvolených; používa falošné vysvetlenie svojich symbolov, aby zmiatlo tých, ktorí si zaslúžia, aby boli zmätení."

Charakter vnútorného slobodomurárskeho náboženstva, ako je hore opísané, podporuje zrejme vysvetlenie závoja tajomstva, za ktorým slobodomurárstvo takto skrýva svoju skutočnú podstatu; strašných prísah, ktorými zaväzuje svojich prívržencov, zvlášť na vyšších stupňoch, aby neprezradili jeho tajomstvá, a podstatného prvku okultizmu, ktorý je takou zrejmom črtou v každom aspekte slobodomurárstva. Tieto snahy o zachovanie hlbokého tajomstva za žiadnych okolností neochabujú, dokonca ani tam, kde je sila slobodomurárstva dominujúca a kde sa slobodomurári nemusia báť zásahu civilných úradov.

"Prečo (píše páter Deschamps), zvlášť teraz, keď je slobodomurárstvo všade chránené a všade víťazí, prečo má naďalej svoje skryté lôže, svoje iniciácie, svoje strašné prísahy? Zrejme,... to tak musí byť, pretože má veľa vecí, ktoré musí skrývať, veľa tajomstiev, od ktorých by sa verejná mienka odvrátila, a ktoré neznesú denné svetlo."

Pravdu povediac, ako právom vraví iný autor, slobodomurárstvo má iba jedno ústredné tajomstvo, ktoré je ťažiskom celého slobodomurárskeho systému, a ktoré nemožno otvorene propagovať bláznom, ktorí mu veria, či už v sekte, alebo mimo nej.

"Slobodomurárstvo je Satanova armáda na zemi; je to v istom zmysle Satan sám - opak Boha a božích

detí. Je to zosobnená revolúcia, neúctivé a bezbožná revolúcia, ktorá sa rúha Bohu... to je jeho tajomstvo, ktoré je základom všetkého jeho symbolizmu, vo vyšších stupňoch práve tak ako v nižších."

Slobodomurárska prisaha

Podstatnou charakteristikou slobodomurárskych organizácií je prisaha o zachovaní tajomstva. Vo svetle faktov, ktoré sme už uviedli, že totiž skutočný význam a cieľ slobodomurárskeho učenia a jeho počínov je pre veľkú väčšinu Slobodomurárskych bratov neznámy, tieto prisahy sú o to viac udivujúce a neospravedliteľné. Takto napríklad, v prisaha samého prvého stupňa sa uvádza sľub "ukryť, zatajiť a nikdy neodhaliť časť alebo časti tajností alebo tajomstiev slobodomurár-stva, ktoré sú už kandidátovi známe, alebo ktoré sa môže dozvedieť akýmkoľvek spôsobom v budúcnosti." Neskôr, po iniciácii, kandidát prisahá: "poslúchnuť všetky pokyny a odkazy, ktoré mu odovzdá, pošle alebo vydá brat Majster Murár, organizácia adekvátne a zákonne vytvorenej lóže majstrov murárov". Prisahá pre vyššie stupne obsahuje i také sľuby, ako napríklad "k slobodomurárstvu patrí úloha učiť veľké nesektárske pravdy", "podporovať všetkými prostriedkami a za každých okolností Slobodu Reči, Slobodu Mysle, a Slobodu Svedomia v náboženstve a v politických otázkach"; "nikdy nepodľahnúť intelektuálnemu despotizmu, ani ho nikdy netolerovať, ktorý môže aj predstierať, aby spútal voľnú myšlienku"; "poslúchať všetky zákony a nariadenia rádu a prijať všetky jeho doktríny a vieru; zasvätiť celý svoj život, celú svoju silu, vplyv a intelekt, atď., cieľu, ktorý má Rád Rytierov Kadosh; nikdy neublížiť Rytierovi Kadosh, ale, dokonca aj za cenu riskovania vlastného života a slobody, ho vyslobodiť z väzenia, zo situácie, kedy sa mu ubližuje, dokonca aj keby sa stretli na bojovom poli"; "aby sa obhájili právo a pravda, hoci aj silou a násilím, ak je to potrebné"; a "ak je to priamo nariadené slobodomurárskymi vodcami"; "bez váhania poslúchnuť akékoľvek nariadenie slobodomurárskych predstavených, nech by už išlo o čokoľvek"; "oznámiť bratovi Majstrovi Murárovi akékoľvek blížiac sa nebezpečenstvo"; "pomôcť priateľovi kráľovskému Arcimurárovi, keď ho vidí v akýchkoľvek ťažkostiach, a zastať sa jeho prípadu, až do úplného vyriešenia, či už je v práve, alebo nie", atď., atď.

Tieto sľuby sa robia slávnostnými prisahami, ktoré sú chránené nasledujúcimi trestami:

"Podrezať hrdlo od ucha k uchu, vytrhnúť jazyk z koreňa, pochovať telo do vrstvy hrubého morského piesku, na dĺžku reťaze od pobrežia pri značke nízkej vody, kde sa príliv a odliv striedajú dvakrát za 24 hodín";

alebo

"rozdeliť jeho telo na dve časti v strede, rozdeliť obe časti na sever a na juh a jeho vnútornosti spáliť na popol uprostred a popol rozsypať v štyroch nebeských vetroch";

alebo

"oholiť hlavu a nechať ju vystavenú páliacim lúčom poludňajšieho slnka, atď., atď."

Slobodomurárstvo a satanizmus

Vo všetkom, čo sme dosiaľ povedali, sa náboženstvo a morálka slobodomurárstva odhalila iba čiastočne - menovite nakoľko možno odvodiť priamy dôkaz z vlastných oficiálnych publikácií, ktoré sú prístupné i neslobodomurárom. Obmedzený priestor a ďalšie príčiny nám bránia hlbšie sa venovať tajomnejšej povahe Slobodomurárskeho tajomstva. Menovite, nakoľko sa slobodomurársky kult stotožňuje s formálnym uctievaním Satana, úhlavného nepriateľa ľudstva, a nakoľko Satan fyzicky spolupracuje so slobodomurárskymi aktivitami. To, že je to naozaj tak, na to sa naráža v niektorých z pápežských odsúdení.

"Ak zoberieme do úvahy (píše vydavateľ Acta Sanctae Sedis) nesmierne vysoký vývojový stupeň, ktorý dosiahli tajné spoločnosti; to, ako dlho si zachovávajú svoju moc; ich zúrivú agresivitu; úpornosť, s ktorou sa členovia pridriavajú spoločnosti a falošných princípov, ktoré táto vyznáva; vytrvalá vzájomná spolupráca tak veľmi rozdielných typov ľudí v službách zla; človek môže len ťažko poprieť, že Najvyšší Architekt týchto združení (vidiac, že príčina musí byť úmerná výsledku) nemôže byť nik iný, ako ten, ktorý je vo Svätom Písme nazvaný Kniežaťom tohto sveta; čiže sám Satan, dokonca aj svojou fyzickou spolupracou ovláda a inšpiruje prinajmenšom vodcov týchto organizácií, fyzicky s nimi spolupracujúc.

Ohľadom otázky, ktorá tu vznikla, možno povedať s istotou: Sloba domurári formálne spájajú svoju sektu a svoje náboženstvo s uctievaním Falusu a so starovekými pohanskými mystériami, a s bakchickým rítom, praktizovaným v starovekom Egypte a Grécku, a potom uvedeným do Ríma, kde bol tento kult vyhlásený za zločinný a zakázaný, a to dokonca pohanskou rímskou vládou. Podobný kult bol praktizovaný, prinajmenšom do istej miery, dokonca aj v kresťanských časoch, ale iba malá skupina sa degradovala na bludárske sekty, ktoré z času na čas vznikli. Medzi nimi boli raní gnostici, manichejci, albigenci a niektorí iní sektári 14. storočia a ďalších storočí. Všetci títo sektári, aj keď sa líšia v mnohých detailoch svojich doktrín a praktík, vykazujú istú podobnosť, a ku všetkým sa hlásia moderní slobodomurári ako ku svojim príkladom a predchodcom. Podobne ako moderní slobodomurári, mali oni svoje tajné znaky, svoje iniciácie, svoje kryptické symboly, svoje tajomné ceremónie, a svoje strašné prisahy. Všetci, podobne ako slobodomurári, hľadali temnotu, tajomnosť, faloš a vytáčky a vyhýbali sa dennému svetlu.

Je zrejmé, že všetci títo sektári, odhladnuc od ich mnohostranných rozdielností, majú spoločné isté prvky doktrín a mystického kultu, ktorý zahŕňa aj slobodomurárstvo, a ktorý, akokoľvek sám osebe nie je v protiklade s kresťanstvom, ale je trpké a agresívne v protiklade ku všetkému nadprirodzenému, poukazuje na zrejme neutíchajúce nepriateľstvo voči pravému Bohu.

Zaujímavé svetlo vrhajú na túto časť našej témy mienky a diskusie katolíckych teológov, ktorí sa zaoberajú otázkou magického a diabolského vplyvu na ľudské činy. Existuje bežný názor, že jedným zo zrejmých cieľov démona, keď poskytuje pomoc človeku, je spôsobiť, aby ho tento človek zbožňoval, a vyvolať jeho odpor k Bohu imitovaním posvätných rituálov Cirkvi, a rúhaním sa Svätej Eucharistii. Je tiež zaujímavé, že sa zdá, že istá dobre definovaná konzistencia prebieha cez takmer celé učenie, ktoré tvrdí, že pochádza od duchov v špiritistických seansách, a podobné učenia. Diabol sa snaží vysmievať sa z dogmy Pekla, a vracia sa neustále k myšlienke, že jedno náboženstvo je práve také dobré ako druhé, za predpokladu, že nejde o katolícke náboženstvo. Ako úzko je toto všetko späté s duchom a učením slobodomurárstva, to netreba zdôrazňovať. Duch zla, i keď je mocný a zrejme proteovský, nemôže zmeniť svoj podstatný charakter, takže jeho rôzne počiny budú vždy vykazovať istú základnú podobnosť.

„Je nad všetku pochybnosť (píše páter Belliot), že vo svete dnes existuje organizované náboženstvo, ktoré je dokázateľne náboženstvom zlého; a že toto náboženstvo je slobodomurárstvo. Jeho Boh je totožný s božstvom, ktoré vyznávali starí očitovia (extrémna sekta manichejcov) v tvare hada, a ktorému sa klaňali templári (o ktorých tvrdia niektoré authority, že boli bludárskou sektou) pod menom Bahomet. V krátkosti, je to satan sám, v prestrojení alebo bez neho. Pravdu povediac, stalo sa to už skutočne pri niekoľkých príležitostiach, že slobodomurári otvorene celeburovali chvály satanskému bohu: v roku 1882 v Turíne, kde sa v preplnenom divadle spievala Carducciho Hymna na Satana, v Palerme, kde bol pri verejnej oslave triumfálne vo verejnej škole prijatý Ripsardi, iný panegyrik Satana, v Ženeve, kde bola vyvesená zástava Satana a uctievaná počas verejných osláv (20. septembra 1884), v Ríme, kde profesor Maranelli v tom istom roku predniesol verejnú chváloreč na Satana, v Brusseli, kde Spoločnosť voľnej myšlienky usporiadala verejnú konferenciu k rehabilitácii Satana.

A ďalej, je nepopierateľné, že uctievanie démona odporúčalo niekoľko slobodomurárskych rituálov a ceremónií, a že atmosféra, ktorá ich všetky sprevádza, je, mierne povedané, nechutná a odporná kresťanskej mysli. Táto interpretácia slobodomurárstva, ak ju prijmem, vrhne plné svetlo na celú históriu, aktivity a dosiahnuté výsledky; a zdalo by sa, že žiadne iné vysvetlenie nemôže poskytnúť primerané vysvetlenie jeho zdanlivých protirečení, jeho duchu klamstva, jeho mnohostranným a zrejme vzájomne sa ničiacim tendenciám.

Slobodomurárstvo a Antikrist

Je mimo rozsahu tejto knihy analyzovať zložitú a komplikovanú otázku, ktorej sa dotkol Pius X., a ktorá, až dodnes, trvá, a ktorá je dnes ešte väčšmi osvetlená, a to, či, alebo nakoľko treba slobodomurárov stotožniť s Antikristom. „Všeobecná zvrátenosť je taká extrémna“, píše Svätý Otec v encyklike, „že je dôvod sa obávať, že máme do činenia s náznakom a začiatkami zla, ktoré má prísť na konci časov, a že Syn Skazy, o ktorom hovorí Apoštol, už prišiel na zem.“ Uplynulo takmer štvrté storočie od doby, kedy boli vyslovené tieto slová; a len málo ľudí bude popierať, že dnes sú dôvody obávať sa toho, čo spomína Svätý Otec, omnoho vážnejšie, ako kedykoľvek predtým.

Bez toho, aby sme sa prikláňali k akejkoľvek mienke v tejto tak nejasnej otázke, uzavrieme túto časť nášho opisu šokujúcim príspevkom v Catholic Bulletin asi spred dvanástich rokov, v ktorom dôstojný pán T. A. Burbage sumarizuje zaujímavú diskusiu o tejto otázke:

“Slobodomurárstvo neomylné nesie pečať Antikrista. V mimoriadnom rozsahu spĺňa podstatu tradície, ktorá bola podávaná z generácie na generáciu. Je proti každému existujúcemu rozlišovaniu pravdy a nepravdy. Je proti kresťanstvu, mohamedánstvu, židovstvu, náboženstvu Budhu a Konfucia a každej inej zvrátenej náboženskej myšlienke, ktorá doteraz existovala. Trvá na budovaní chrámov a stavaní oltárov po svojom. Má vlastný zvláštny rituál, obrady, kňazstvo, svoje skryté uctievanie. Vybudoval pohanstvo pod novou zástavou ako náhradu viery v pravého Boha. Oddáva sa rúhaniu a zločinom krviprelievania a nespravodlivosti...”

“Vylúpil a znesvätil kostoly. Olúpil a vyhnal božích služobníkov. Vyrval deti z náručia Kristovho. Vystavil jednotlivcov mučeniu a smrti a národy nelútostnej vojne. Urobil tieto veci, a mnohé iné veci, pod pokryteckou zámienkou pravdy a lásky k ľudstvu, ktorou sotva môže vynikať Otec lži, od ktorého pochádza. Nijaké takéto stelesnenie zla na tomto svete neexistovalo, a dokonca ani nie je pravdepodobné, že by existovalo. Existovali bludy, ktoré ohrozovali ľudské duše a ničili Božie dielo. Ľudia sa spojili za účelom vykonania nespravodlivých a zlých vecí. Ale márne hľadáme čosi, čo tak surovo a sústavne uráža to, čo nepoškvrnená ľudská duša považuje za sväté. Ak je Antikrist stelesnením Satana, ako si skutočne mnohí mysleli, potom slobodomurárstvo je Antikrist.”

Židovský prvok v slobodomurárstve

Dňa 23. marca 1928 Posvätná Kongregácia vydala dôležitý dekrét, ktorý obsahuje rozhodnutie Svätej Stolice "o povahe a cieľoch združenia, zvaného "priateľa Izraela" a o pamflete, zvanom "Pax Super Israel" ktorý vydali riaditelia tohto Združenia". I keď "mnohí kňazi, biskupi, a dokonca kardináli vyjadrili svoju náklonnosť k tomuto združeniu", Svätá Stolica ho odsúdila a úplne potlačila, pretože "spôsob konania a reči tohto združenia nie je v súlade s tradičným spôsobom Cirkvi, s myšlienkami Otcov, a dokonca ani so samou posvätnou liturgiou".

Dôsledky cirkevného odsúdenia "Priateľov Izraela"

Sekulárna tlač, ktorá je zväčša ovládaná veľkými židovskými finančníkmi, ihneď ukázala, že považuje tento dekrét za dôležitý, pretože ihneď o ňom začala rozširovať dezinformácie, prezentujúc ho ako gesto nesúhlasu časti Svätej Stolice s niektorými katolíckymi protislobodomurárskymi autormi, zatiaľ čo v skutočnosti ide o pravý opak. Tento dokument je autoritatívnym opätovným potvrdením tradičného prístupu Cirkvi voči židovskému ľudu. Cirkev sa čestne snaží o konverziu Židov na pravú vieru, ale nemôže s nimi uzavrieť kompromis o nič viac než s modernistami, alebo dokonca s takzvanými anglokatolíckmi. Takže v tomto dokumente Svätá Stolica podniká rozumné opatrenia proti židovskej infiltrácii do Cirkvi, o ktoré sa títo pokúšali prostredníctvom odsúdeného združenia a pamfletu. Na druhej strane neschvaľuje ani učenie antisemitizmu ako opak kresťanského ducha, rovnako ako neschvaľuje antigermanizmus, alebo akýkoľvek iný podobný anti-izmus, ktorý by priviedol "nenávisť k rase alebo k národu". Ale, aby sme sledovali nariadenie Leva XIII' a "strhli masku zo slobodomurárstva a pozreli sa naň, aké naozaj je", toto nariadenie nie je antisemitské, dokonca ani preto nie, že slobodomurári, ktorých sa to týka, sú Židia, a netreba vraviť, že Svätá Stolica nenasleduje príklad slobodomurárskych sektárov v nesprávnom použití tohto termínu.

Nakoľko sa moderný judaizmus stotožňuje so slobodomurárstvom

I keď z mnohých príčin je ťažké sa zaoberať úlohou Židov v slobodomurárstve, isté vedomosti tejto stránky veci sú podstatné pre inteligentné pochopenie celku. Všeobecne sa medzi katolíckmi a inými verí, že slobodomurárstvo je akýmsi spôsobom úzko späté s moderným judaizmom. Teraz sa pokúsime prebrať otázku, nakoľko je takáto domnienka odôvodnená, a aká je povaha vzťahov medzi nimi. Môžeme povedať ihneď, že dostupné údaje poukazujú prinajmenšom na nasledujúce všeobecné závery:

- (1) Že mnoho vonkajších znakov slobodomurárstva, ako je rituál, terminológia, legendy, atď., majú židovský pôvod;
- (2) Že filozofia a náboženstvo ezoterického slobodomurárstva (t.j. slobodomurárstva vnútorných kruhov a riadiacich síl) je prakticky totožná s doktrínami židovskej kabaly, čo je náboženstvo alebo filozofia niektorých židovských siekt;
- (3) Že isté skupiny Židov, pravdepodobne veľmi málo početné, ale s nesmiernym vplyvom a silou, sú vedúcimi slobodomurármi;
- (4) Že o niečo väčšia skupina veľmi vplyvných Židov sleduje tie isté ciele ako slobodomurári, a používa i podobné prostriedky, a je prinajmenšom v úzkom spojení s nimi.

Takže, i keď židovský prvok v slobodomurárstve má podstatný význam, a i keď môže byť pravda, že slobodomurárski židovskí vodcovia často využívajú pre svoje zločinecké ciele židovskú solidaritu a internacionalizmus a dlhoročnú antipatiu medzi židovstvom a kresťanstvom, nemožno na tomto základe spravodlivo obviňovať alebo odsúdiť židovský národ ako celok. Vskutku, fakty tohto prípadu poukazujú na záver, že väčšina Židov trpí nie menej, a pravdepodobne ešte viac, ako kresťania, neškrupulóznymi a napospol hanebnými počínmi riadiacej slobodomurárskej chunty.

Moderný judaizmus - Talmud

Niekoľko slov o modernom judaizme ako úvodné vysvetlenie bude vhodné pre tých našich čitateľov, ktorí nie sú s touto vecou oboznámení. Dva hlavné zdroje náboženského systému moderného judaizmu sú Talmud a kabala. Talmud, ktorý sa zakladá na náboženskom a mravnom učení z čias nášho Pána, sa v podstate opiera o rabínske interpretácie Mojžišovho zákona a o tradície, ktoré sa okolo nich nazbierali.

Pre veľkú väčšinu moderných pravoverných Židov Talmud takmer celkom nahradil Starý Zákon. B. Lazare, židovský apológét, hovorí o Talmude ako o "stvoriteľovi židovského národa a živnej pôde židovskej duše". Pravdu povediac, Talmud bol principiálnym faktorom pri formovaní národného charakteru moderného židovského národa, a pri tom, že Židia držia pospolu ako jeden človek.

Talmud je hlboko preniknutý opozíciou voči kresťanstvu. V stredovekých časoch bol Talmud nielen prísne zakázaný pre všetkých katolíkov, ale aj púhe vlastníctvo kníh Talmudu sa pred protestantskou revolúciou považovalo za kriminálny čin, a to vo väčšine európskych štátov. Najurážajúcejšie a protikresťanské časti Talmudu sú v bežných anglických prekladoch a príručkách očividne vynechané; a sú pravdepodobne neznáme aj väčšine Židov, ktorí pochádzajú z týchto krajín a ktorí boli v týchto krajinách vychovaní, rovnako ako sú ezoterické učenie a skutočné ciele slobodomurárstva neznáme veľkej väčšine tých, ktorí sú prívržencami slobodomurárskej sekty alebo ktorí ju podporujú.

Kabala

Druhým hlavným zdrojom náboženstva moderného židovstva, alebo prinajmenej istej časti moderných Židov, je kabala. Termín kabala sa pôvodne používal na označenie tej časti Mojžišovho zákona, ktorá sa podávala tradíciou, a ktorú spísali židovskí proroci a iní. Od 13. storočia však tento starý význam termínu zastaral, takže v moderných dobách kabala znamená zbierku ezoterických a okultných doktrín. Tieto sa opierajú predovšetkým o neoplatónsku filozofiu a doktrínu raných gnostikov, a sú úzko spojené s uctievaním východných sektárov starých i nových čias, ktorí pokračovali od raných čias kresťanskej éry, dokonca od čias pred týmto obdobím, v prenikaní písomností rabínov do židovského náboženského systému. Filozofické a náboženské učenie kabaly ilustruje a vysvetľuje silnú tendenciu k okultizmu a k falošnému mysticismu, ktorú časť Židov vždy prejavovala, a ktorú títo, ako aj slobodomurári, tak veľmi propagovali v modernom svete.

Okultizmus alebo hermeticizmus

Celý systém okultizmu, ktorý je taký záľudný a ťažko definovateľný, sa niekedy nazýva hermeticizmus, od Hermesa, čo je grécke meno boha múdrosti - čiastočne zodpovedá latinskému bohu Merkúrovi - ktorému sa pripisovalo autorstvo posvätných kníh východného okultizmu. Všeobecne sa má za to, že hermeticizmus obsahuje teozofiu, kresťanský scientizmus, neoplatonizmus, filónsky judaizmus, židovskú a pohanskú kabalu. V značnej miere ide o znovuzrodenie bludov gnostikov, manichejcov, albigencov, valdénových, atď., a snaží sa poskytnúť modernej Európe akúsi prijateľnú náhradu za kresťanstvo.

Zrejmé spojenie medzi slobodomurármi a istými aspektami judaizmu súvisia zásadne s kabalou a s kabalistickou sektou Židov. To, že existuje veľká blízkosť medzi kabalou a doktrínou a praxou ezoterického slobodomurárstva, je jasné z toho, čo sme napísali v predchádzajúcej kapitole o povahe slobodomurárstva. Jedna skok autorov skutočne tvrdí, že slobodomurárstvo je nástrojom, ktorý vymysleli a ktorý využívajú židovskí vodcovia na zničenie kresťanstva. Tento pohľad na vec, ktorý je dnes široko prijímaný židovskými autormi a mnohými katolíckymi apológétmi však sotva súhlasí, aspoň pokiaľ sa týka začiatkov slobodomurárstva, s mnohými dobre známymi faktami. Počas dlhého obdobia boli Židia vylúčení z väčšiny nemeckých, anglických a francúzskych lóží, a až do konca 18. storočia celkový počet židovských slobodomurárov bol celkom zanedbateľný. A ďalej, tvrdenie, že skutočnými zakladateľmi nemeckého iluminizmu, francúzskeho martinizmu, ktoré sú zdrojmi najhorších a najdeštruktívnejších prvkov v slobodomurárstve, boli Židia, nebolo, a pravdepodobne ani nebude, dokázané. Eliáš Ashmole (1617-1646), oslavovaná anglická osobnosť a zakladateľ oxfordského múzea, ktorý je pravdepodobne autorom prvého úvodu do hermeticizmu v anglických slobodomurárskych lóžach v 17. storočí, dávno pred formálnou inauguráciou špekulatívneho slobodomurárstva, nebol Židom. A ďalej, nemožno dokázať, že Weishaupt alebo Martinez, Pasqualis, alebo Jozef Balsamo, všeobecne známy ako Cagliostro, boli Židmi, hoci práve im sa do značnej miery prisudzujú iluministické a martinistické vplyvy v slobodomurárstve 18. storočia. Dokonca aj dnes je dobre známe (i keď to fakty príliš nedokazujú), že mnohé slobodomurárske lóže odmietajú prijímať Židov, nakoľko sa boja ich dominujúceho vplyvu, a vedia zo skúsenosti, že Židia, akonáhle ich raz príjmu, čoskoro ovládnu lóžu.

Na druhej strane je isté, že židovská kabalistická tradícia bola jedným z hlavných médií, pomocou ktorých sa východný okultizmus (ktorý tak často vyplával na povrch počas európskej histórie) preniesol do modernej Európy; a že mnohých (ak nie všetkých) známych zakladateľov iluminizmu v 18. storočí

(vrátane takých, ako boli Weishaupt, Pasqualis a Cagliostro) zasvätili do ich tajomstiev židovskí kabalisti, a že všetci títo čerpali inšpiráciu a metódy zo židovských ezoterických spisov. Židovský apologét Bernard Lazare tvrdí, že "pri kolíske slobodomurárstva stáli kabalistickí Židia, ako na to poukazujú isté rituály, ktoré existujú dodnes."

Totožnosť slobodomurárskej a kabalistickej teológie

Z Pikeho diela 'Morálka a dogma slobodomurárstva', o ktorom sme už hovorili ako o jednom z najautoritatívnejších prác slobodomurárskeho učenia, je jasné, že doktríny ezoterického slobodomurárstva o takých veciach ako je povaha Boha a jeho predpokladaná totožnosť s vesmírom, povaha ľudskej duše, pravá interpretácia Biblie, atd., sú celkom totožné s tým, čo sa o týchto veciach hovorí v židovskej kabale. Autoritatívne práce Eagona, "posvätného autora" slobodomurárstva, ktorý sám bol Židom, ako aj mnohé iné písomné židovské materiály, ukazujú na to isté.

"Trebá sa námčudovať (píše zbožný židovský rabín Benamozegh), že judaizmus bol obvinený z toho, že vytvoril odvetvie slobodomurárstva? Je celkom isté, že slobodomurárska teológia nie je pri koreni ničím iným ako teozofiou, a že zodpovedá teológii kabaly. Okrem toho, dôkladné štúdium rabínskych dokumentov z počiatkov kresťanskej éry poskytuje mnoho dôkazov o tom, že 'aggada', ktorá bola populárnou formou ezoterickej vedy, predstavuje vo svojich metódach iniciácie najvýraznejšiu podobnosť so slobodomurárskym systémom. Tí, ktorí sa chcú podušať na ťažkú cestu podrobného preskúmania otázky vzťahov medzi judaizmom a filozofickým slobodomurárstvom, teozofiou a okultizmom vo všeobecnosti, stratia, ako sme presvedčení, svoj pohľad na kabalú. Nebudú sa už viac smiať predstave, že by kabalistická teológia mohla hrať istú úlohu v náboženskej transformácii budúcnosti."

Ďalšie styčné body medzi slobodomurárstvom a judaizmom

Okrem existencie kabalistického prvku v slobodomurárskej morálke a dogme existuje množstvo ďalších úkazov, ktoré poukazujú na dôležitý vplyv židovstva v skorých fázach vytvárania a rozvoja slobodomurárstva. Niekoľko z nich spomenieme. Slobodomurársky erb, ktorý dodnes používa Veľká Lóža v Anglicku, navrhli Židia. Niektoré z významných legiend slobodomurárstva, zvlášť legenda o Hiramovi, o ktorú sa opierajú mnohé slobodomurárske rituály, sú židovské. "Technická reč, symbolika a rituály slobodomurárstva sú plné židovských myšlienok a pojmov... V škótskom ríte uvádzajú dátumy všetkých oficiálnych dokumentov v hebrejských mesiacoch a podľa hebrejskej éry; a používajú sa staršie formy židovskej abecedy." Aj uznávaní židovskí autori všeobecne uznávajú, že prakticky celý slobodomurársky rituál je židovského pôvodu.

Rast židovského vplyvu na slobodomurárstvo

I keď počas 18. storočia nebolo v slobodomurárskych lóžach veľa Židov, predsudky proti Židom sa zmenšili alebo zmizli, čo bolo výsledkom pohybu k emancipácii Židov, ktorý bol sám osebe z veľkej časti vyvolaný liberálnym slobodomurárskym vplyvom, a od polovice 19. storočia sa kabalistický židovský prvok stal dominujúcim prinajmenšom v kontinentálnom slobodomurárstve. Takže, i keď sú Židia dosiaľ vylúčení z takzvaných "kresťanských" lóží Nemecka, tieto lóže sú teraz zatienené lóžami, ktoré prijímajú Židov, a v ktorých židovský prvok viac alebo menej prevažuje. Dokonca aj v roku 1900 existovalo najmenej 800 takýchto lóží v Nemeckej ríši, a to okrem lóží B'nai B'rith, ktoré sú skrz naskrz židovské. Prevala židovského prvku v nemeckom slobodomurárstve je, pravdu povediac, taká výrazná, že slobodomurársky časopis 'Latomia' (február 1928) cituje Ludendorfa: "Slobodomurári sú služobníkmi Židov". A ďalej, bol to Žid, ktorý priniesol slobodomurárstvo do USA a Židia mali vždy silný vplyv na americké slobodomurárstvo.

Zvláštne židovské rituály v slobodomurárstve

Slobodomurársky rituál Mizraim, ktorý zahŕňa nie menej ako 90 stupňov, a je pravdepodobne najezoterickejším a najväčším prepracovaným zo všetkých slobodomurárskych rituálov, bol založený Židom. Rovnako Židia založili **rád B'nai B'rith ("Synovia Zmluvy")**, a niekoľko iných organizácií podobného typu. Slobodomurársky rítus Mizraim patrí zväčša do Európy a niektoré z jeho lóží sú výlučne židovské. Rád B'nai B'rith, ktorý je skrz naskrz židovský (alebo aspoň ešte pred nejakými dvadsiatimi rokmi bol) prevažne americký, a ak aj nie je formálne a výslovne slobodomurársky, nesie zarážajúcu podobnosť so slobodomurárstvom, čo sa týka organizácie a predmetov uctievania, a je v

úzkom spojenectve so slobodomurárstvom.

Totožnosť židovskej a slobodomurárskej protikresťanskej politiky

Názny úzkeho spojenia či pracovného spojenectva medzi slobodomurármi a dôležitými židovskými sektami sú nespočetné.

“Slobodomurárstvo (píše 'Jevrish Chronicle' 29. októbra 1889) toleruje všetko okrem úzkeho klerikalizmu (t.j. katolicizmu) a je zvlášť príťažlivé pre Židov... Klerikalizmus vždy prenasledoval slobodomurárstvo, kde len mohol... a duch prenasledovania pritiahol Židov k slobodomurárom neviditeľným ale silným putom sympatie. Existuje medzi nimi prirodzené spojenectvo proti spoločnému nepriateľovi... Spolu bojujú, neraz úspešne, proti náboženskému fanatizmu a rasovej neznášanlivosti. V Londýne je nie menej ako 5 židovských lóží. Nejaké lóže sú aj v Birminghame, Liverpoole a Manchestri.”

Židia a slobodomurári vo finančníctve a v revolučnom hnutí

Pred takmer storočím známy britský časopis upozornil na dominujúci vplyv Židov, nie iba v politike, v tlači a v medzinárodnom finančníctve, ale aj v revolučnom vrení storočia.

“Vplyv Židov v dnešných časoch je viditeľnejší než inokedy. To, že sú vedúcimi osobnosťami európskeho kapitalizmu, to všetci vieme... V politike sú mnohí Židia v prvých radoch. To, že ich nesmierne bohatstvo, keď je používané tak, ako to vidíme, pôsobí ako rozpúšťadlo modernej spoločnosti, je neodškriepiteľné. Ale kým na jednej strane sú Židia nepochybne vodcami plutokracie v Európe... iná sekta tej istej rasy vytvára vodcov revolučnej propagandy, ktorá sa pripravuje na boj proti presne tej kapitalistickej triede, ktorú reprezentujú ich priatelia Židia. Židia, väčšími než iní ľudia... pôsobia ako vodcovia revolučného hnutia, ktoré som sa rozhodol sledovať”.

Už sme ukázali, a je to vo všeobecnosti prijímané, že revolučné výbuchy 19.storočia, ktoré sa tu pripisujú židovskému vplyvu, boli do značnej miery prácou slobodomurárov. To, že medzinárodné finančníctvo je tiež do veľkej miery ovládnuté slobodomurárstvom, sa tiež vo všeobecnosti uznáva.

Židia a slobodomurári 19. storočia v európskej politike

Pred štyridsiatimi rokmi Disraeli, ktorý bol sám Žid, a nadšený obdivovateľ židovstva, upozornil na často citovanú pasáž o dominantnom ale skrytým vplyve Židov v politickom a ekonomickom živote Európy:

“Tajomná ruská diplomacia, ktorá tak straší západnú Európu, bola organizovaná, a zásadne riadená Židmi: tá mocná revolúcia, ktorá sa práve teraz pripravuje v Nemecku, ktorá bude, pravdu povediac, druhou a väčšou Reformáciou, a o ktorej sa dodnes v Anglicku tak málo vie, sa rozvíja pod ochranou Židov, ktorí takmer monopolizovali profesionálne miesta v Nemecku... Počúvam o mieri a vojne v novinách, ale nevystraší ma to, okrem prípadu, kedy vládcovia chcú peniaze: potom viem, že to vládcovia myslia vážne. Pred niekoľkými rokmi sme boli pozvaní (t.j. židovská rodina finančníkov, v ktorej mene hovorí) do Ruska... Rozhodol som sa ísť do St.Petersburgu. Rozprával som sa s ruským ministrom financií, grófom Cancrinom. Videl som syna litovského Žida... Rozhodol som sa ísť z Ruska do Španielska. Mal som rozhovor so španielskym ministrom, seňorom Mendezabelom: videl som niekoho, kto je ako ja, syn nového kresťana, aragónskeho Žida... Išiel som priamo do Paríža a mal som rozhovor s predsedom francúzskeho parlamentu: videl som syna francúzskeho Žida. A je Soult Židom? Áno, a niekoľkí francúzski maršali tiež - napríklad Massena. Predseda francúzskeho parlamentu pozval pruského ministra... Gróf Arnim prišiel do kabinetu a videl som pruského Žida. **Vidíte, môj drahý Conigsby, že svet je spravovaný úplne inými osobnosťami, ako si to myslia tí, ktorí nevidia za scénu”.**

To, že skryté vplyvy (ktoré tu Disraeli spája so Židmi), ktoré ovládali liberálne vlády v Európe počas posledného storočia, sú tiež spojené so slobodomurárstvom, to sme už uvádzali, a všeobecne sa to dnes prijíma.

Židia vo vnútorných kruhoch slobodomurárstva

Gougenot de Mousseaux vo významnej štúdií o tejto otázke, ktorá bola publikovaná pred takmer šesťdesiatimi rokmi, zozbieral veľký počet faktov, poukazujúcich na úzke spojenie vnútorných a ovládajúcich prvkov v slobodomurárstve s istými židovskými sektami. Takto sumarizuje svoje závery:

"Skutočnými vedúcimi osobnosťami tejto obrovskej organizácie slobodomurárstva (tými niekoľkými málo, ktoré sú vo vnútorných kruhoch iniciácie), ktorých nesmieme zamieňať s nominálnymi vodcami, ani s nastrčenými figúrkami, sú zväčša Židia, ktorí žijú v úzkej spolupráci s militantnými členmi judaizmu, menovito s tými, ktorí sú vodcami kabalistickej sekty. Táto elita slobodomurárskeho združenia, títo skutoční vodcovia, ktorí sú známi len málo ľuďom, a to dokonca aj medzi zasvätenými, a ktorých aj títo poznajú iba pod ich zdanlivými menami ('noms de guerre'), vykonávajú svoje aktivity v skrytej závislosti (ktorá je pre nich veľmi atraktívna) od kabalistických Židov".

Ten istý autor upozorňuje na existenciu superlôží tohto typu v Nemecku, Taliansku a v Londýne, ktoré ovláda židovská väčšina, a ktoré hlavná organizácia slobodomurárov vôbec nepozná. Spomína dve superlôže v Londýne, do ktorých nemôže vstúpiť nikto okrem Židov, a v ktorých sa rôzne nite súčasných revolučných sprisahání, ktoré boli vypracované vonkajšími lóžami, spájajú dohromady a koordinujú; a inú lóžu v Ríme, ktorá je tiež výlučne židovská, ktorá, ako vraví, bola hlavným tribunálom revolúcie proti pápežskej moci.

O tejto istej veci M. Doinel, ktorý bol istý čas členom koncilu Grand Orientu, ktorý sa nedávno stal katolíkom, píše:

"Ako často som počul slobodomurárov sťažovať sa na nadvládu Židov... Od Revolúcie Židia postupne získavali v slobodomurárskych lóžach väčšiu a väčšiu moc; a jej nadvláda je dnes nepochybná. Kabala ovláda vnútorné lóže; a židovský duch vládne na nižších stupňoch... V myslí Satana hrá synagóga veľmi dôležitú úlohu... Veľký nepriateľ ráta s tým, že Židia budú ovládať slobodomurárstvo, rovnako ako ráta s tým, že slobodomurárstvo zničí Cirkev Ježiša Krista".

Slobodomurárske ideály a judaizmus

Francúzsky obhajca Židov, Leroy-Beaulieu, takto opisuje sociálne ideály moderného židovstva:

"Pokrok je pravým Mesiášom, ktorého skorý príchod ohlasuje židovstvo svojím Hossana... Francúzska revolúcia bola jeho zavedením, naša doktrína o ľudských právach jeho prejavom, a jeho signál bol daný svetu, keď pri príchode našej trikolóry padli bariéry kást a steny geta. Emancipovaný Žid je hrdý na to, že môže pracovať na jej realizácii... Napádajúc dlhoročné hierarchie, bojujúc s predsudkami... bojujúc za vytvorenie cesty pre budúcu revolúciu".

Národné snahy a ideály, ktoré sú tu pripisované židovskému národu (hoci by ich bolo treba pripísať pravdepodobne iba pomerne malej časti židovského národa) sú prakticky totožné s cieľmi a ideálmi slobodomurárstva. Medzinárodná židovská synoda v Lipsku v roku 1869 takto prijala nasledujúcu rezolúciu:

"Synoda uznáva, že vývoj realizácie moderných ideí je najbezpečnejšou zárukou presadenia židovskej rasy v prítomnosti i v budúcnosti".

Zdá sa byť jasným, že "moderné idey", o ktorých sa tu hovorí, sú ideami nekresťanského liberalizmu, ktorých predstaviteľom počas posledných dvoch storočí bolo slobodomurárstvo.

Neskrývané ciele Univerzálnej Aliancie Izraelitov, založenej v roku 1860, ktorej sídlo je v Paríži a ktorá je pravdepodobne najplyvnejšou a najreprezentatívnejšou organizáciou židovského národa, sú podobné cieľom, ktoré hlása slobodomurárstvo. Tieto ciele sumarizuje i jeho zakladateľ, Žid Adolf Cremieux, ktorý mal dlhé roky funkciu veľmajstra najvyššieho koncilu Klasického Škótskeho Rítu slobodomurárstva:

"Univerzálna Aliancia Izraelitov sa hlási ku každému typu uctievania. Želá si preniknúť všetky náboženstvá, a našla si prístup ku všetkým krajinám... Nech všetci osvietení muži nájdu prostriedok k zjednoteniu v Univerzálnej Asociácii Izraelitov, ktorej ciele sú také vznešené, také široké a také vysoko civilizované... Vystrieť priateľskú ruku v ústrety všetkým, ktorí, hoci sa narodili v inom vyznaní, nám ponúkajú priateľskú ruku, uznať že všetky náboženstvá, ktoré sa zakladajú na morálke a na uctievaní Boha, by mali byť navzájom priateľské: a tak zničiť bariéry, ktoré oddelujú to, čo má byť jedného dňa spojené - to je veľkým a najvyšším cieľom našej Aliancie... Pozývam do našej Asociácie našich bratov každej formy vyznania. Nechajte ich prísť k nám... Naším veľkým poslaním je dostať židovskú populáciu do kontaktu s autoritami v každej krajine... spôsobiť, aby bolo počuť naše hlasy v kabinetoch ministrov

a v ušiach princov, akokoľvek by bolo náboženstvo opovrhované, prenasledované alebo napádané”.

Zarážajúca podobnosť medzi týmto programom a náboženským ideálom slobodomurárstva (humanitarizmus, kozmopolitizmus a nesektárstvo, či náboženská indiferencia) nepotrebuje ďalšiu, analýzu. A ďalej, prakticky všetci autori, ktorí píšu o tejto veci, vrátane samotných Židov, uznávajú vedúcu úlohu, ktorú hrali Židia v aktivitách francúzskeho Grand Orientu. Takto čítame v Židovskej encyklopédii: “Na Židoch sa najnápadnejšie prejavilo spojenie so slobodomurárstvom vo Francúzsku od Revolúcie”.

Takto páter Deschamps píše nasledujúcu poznámku k tejto veci:

“Judaizmus sám osebe je istým druhom slobodomurárstva, ktoré vďačí za národnú solidaritu Židov, ich kozmopolitizmu, ktorý oslobodzuje Židov od všetkých lokálnych a patriotických cieľov, a napokon, opozícii Židov voči kresťanstvu”.

Pravdu povediac, sú to kabalistické prvky v slobodomurárstve, ktoré účinkujú ako hlavná hnacia sila v otravovaní a agresívnej opozícii týchto voči pravej Cirkvi, a ich neutíchajúcemu úsiliu zničiť kresťanskú organizáciu spoločnosti”.

“Toto úzke spojenie medzi dvomi silami (slobodomurárstvom a kabalistickým židovstvom) (píše R. Lambelin) sa stáva takým zrejším, že sa ho už nik nepokúša popierať. Židovské lóže B'nai B'rith, ktoré vznikli v anglicky hovoriacich krajinách, sa rozšírili po celej Európe, ba dokonca až do Ázie, a preberajú vedenie celej slobodomurárskej organizácie. Pod pokrývkou teozofie nové náboženstvo, ktoré je obzvlášť židovské (hoci je zahalené do hmly, ktorá zatemňuje jeho povahu) postupne nahrádza tradičnú kresťanskú vieru, ktorú necitlivo ničí”.

Rastúca sila židovských vrstovníkov s rastom slobodomurárstva

Napokon, história Židov v Európe behom posledných troch alebo štyroch storočí je v tomto spojení poučná. Emancipácia Židov a bezprecedentný rast vplyvu a sily veľkých židovských finančníkov prebiehali súčasne so vznikom a rastom slobodomurárskeho hnutia za posledné dve storočia.

Od 16. storočia boli Židia vylúčení prakticky zo všetkých kresťanských štátov Európy. S rastom humanizmu v 15. storočí a so zdôraznením ostatných príčin, ktoré napokon viedli k zničeniu kresťanstva, sa Židom podarilo zlepšiť svoju pozíciu. Postupne získali opätovné uznanie, niekedy skryté, niekedy otvorené, a to vo väčšine krajín, z ktorých boli vylúčení. Ale, hoci bolo možné žiť pod ochranou zákonov, v žiadnom z kresťanských štátov im neboli priznané plné občianske práva. Zaoberali sa obchodom a úžerníctvom, pomocou ktorého často získali nesmierne bohatstvo. Ale nebolo im dovolené zastávať verejné úrady a zaobchádzalo sa s nimi ako s cudzincami. Zvyčajne žili v getách, oddelení od kresťanského spoločenstva.

Po protestantskej revolúcii, a zvlášť pod vplyvom kalvínskych siekt protestantizmu, ako sú hugenoti vo Francúzsku, puritáni v Británii, a holandskí a švajčiarski kalvíni, pozícia Židov sa postupne vylepšovala. Napokon, so vznikom liberalizmu v 18. storočí, ktorý vznikol pod slobodomurárskym vplyvom, Židia dostali plné občianske práva, najprv vo Francúzsku a potom, vďaka rozšíreniu francúzskej napoleonskej ríše, v takmer každej krajine Európy a Ameriky. Od tých čias slobodomurárstvo získalo svoj dominujúci vplyv v európskom živote, ktorý si drží podnes.

Moderné príklady židovkoslobodomurárskych aktivít

Vo Francúzsku dostali Židia hlasovacie právo v roku 1791 za vlády jakobínov, ktorí boli najagresívnejšou zo všetkých existujúcich protikresťanských slobodomurárskych organizácií. Od tých čias neustále, azda len s výnimkou raných napoleonských čias, slobodomurárski Židia a slobodomurárske spoločnosti ovládali verejný život vo Francúzsku, ktorého protiklerikalizmus, sekularizmus a zákony o vzdelaní a rozvoji inšpirovali najmä oni.

Možno citovať nespočetné ďalšie príklady negatívneho a prenikavého vplyvu Židovských vodcov na moderný politický a sociálny vývoj; a všetky tieto možno tiež pripísať slobodomurárstvu, alebo sú s ním aspoň úzko späté. Tak napríklad Rumunsko, kde Židia nemali plné občianske práva, a kde nesmeli vlastníť zem, donútil Bismarck (ktorý bol autorom diela Kulturkampf a bol úzko spätý s najextrémnejšími slobodomurármi) na kongrese v Berlíne (1878) udeliť Židom plné občianske práva. V

roku 1928 bolo uverejnené memorandum o židovskej otázke v Rumunsku, ktoré podpísali univerzitní profesori a vodcovia Rumunskej národnej strany. Toto memorandum obsahuje zarážajúcu štatistiku, ktorá ukazuje, ako zem, priemysel, a dokonca aj profesorské miesta na univerzitách, teraz vlastnia alebo obsadzujú Židia. V podstate je to príbeh využívania ľudí postupným prenikaním cudzieho prvku.

Pri parížskom mieri (1918-1919), ktorý bol ovládaný, ako sa to všeobecne uznáva, slobodomurárskym vplyvom, Poľsko bolo donútené tým istým spôsobom zaručiť tieto privilégia Židom, žijúcim vnútri svojich hraníc, a tak takmer vytvoriť židovskú kolóniu, istý druh štátu v štáte. Na tom istom kongrese židovskí vodcovia získali praktickú kontrolu nad Palestínou ako kvázi nezávislým začínajúcim židovským štátom, pod ochranou Británie. Dnes možno cítiť židovskú finančnú a politickú silu zvlášť v krajinách, ktoré sú pod najsilnejším vplyvom slobodomurárstva a nekresťanského liberalizmu, ako sú USA, Anglicko, Francúzsko, Nemecko, Rusko, Rumunsko, atď.

A preto mnohí katolícki spisovatelia používajú na dnešné slobodomurárstvo a jeho protikresťanské aktivity často epiteton "židovsko-slobodomurársky", čím chcú znázorniť dominantný vplyv kabalistickej sekty Židov v celosvetovom hnutí proti katolíckej Cirkvi. Tento termín sa vzťahuje, pochopiteľne, iba na slobodomurárskych Židov; a nechce útočiť na židovský národ ako celok.

V. Slobodomurárske dokumenty

V úvode k prvému vydaniu svojej monumentálnej práce o tajných spoločnostiach páter Deschamps napísal: "Katolík od detstva a kňaz... nikdy som nepatril do nijakej tajnej spoločnosti... nikdy som nezískal tajné informácie, ani som nijakým tajným spôsobom nekomunikoval s nijakým členom takejto organizácie. Napriek tomu som si celkom istý - a mnohí slobodomurári budú so mnou súhlasiť - že som omnoho plnšie a širšie oboznámený so slobodomurárstvom a s podstatnými sektami, ktoré zahŕňa, ako mnohí slobodomurári, dokonca aj tí, ktorí sú zrejme veľmi vysoko v kruhoch Rádu. Tieto vedomosti sú ovocím pozorovania a dlhotrvajúceho štúdia európskych revolúcií (posledného storočia) v rôznych fázach vývoja, Štúdia zákonov a ústav, ktorým dali vzniknúť, a skupín vynikajúcich ľudí, ktorí ich inšpirovali. Štúdium týchto prvkov v ich úplnosti a v ich vzájomných vzťahoch mi umožnili objaviť príčiny, ktoré ich spôsobili, a tento objav ma napokon priviedol k ich skrytým a tajomným začiatkom (t. j. začiatkom tajných spoločností). Štúdium tohto posledného aspektu mi umožnilo nielen získať istotu o existencii takéhoto skrytého zdroja, ale urobiť túto existenciu, i jej charakter, úplne zrejším pre každého čestného a neustranného pozorovateľa."

Zdroje informácií o slobodomurárstve

Autor potom podrobne opisuje hlavné zdroje, z ktorých možno pri štúdiu získať veľhí široké a presné vedomosti o charaktere, cieľoch a všeobecných metódach slobodomurárstva, ktoré je otcom a modelom všetkých moderných tajných spoločností. To, že tieto zdroje sú hojné a autentické, to nemusí byť zvlášť prekvapujúce. Je nemožné vidieť to inak ako tak, že slobodomurárstvo samo, nehovoriac o jeho nespočetných pridružených združeníach, má milióny prívržencov, a že bolo aktívne počas posledných dvoch storočí.

Tieto zdroje sú v prvom rade slobodomurárske stanovy a autentická zbierka nariadení, ako aj slobodomurárske príručky, obradné knihy, katechizmus, oficiálne popisy prísah a povinností, ktoré patria k rôznym rítom, ročné kalendáre, atď., atď. Potom sú tu zverejnené zápisnice zo slobodomurárskych stretnutí, ako aj nespočetné množstvo slobodomurárskych prehľadov oficiálnych orgánov vo všetkých častiach sveta, v ktorých sa princípy a ciele Rádu častokrát otvorene podporujú. Potom máme autoritatívne práce slobodomurárskych majstrov, ktorí sa zapodieávajú rôznymi aspektami slobodomurárstva, opisujú povahu slobodomurárskeho kultu a analyzujú ducha a ideály slobodomurárskeho rádu.

A ďalej, omnoho viac sa možno dozvedieť zo stanovísk, ktoré slobodomurári zaujali v rôznych krajinách k takým otázkam, ako je sobáš, otázka vzdelania, vzťah Cirkvi a štátu, atď., rovnako ako z politiky a aktivít vedúcich osobností, ktoré sú úzko spojené s Rádom. Tu a tam možno získať cenné informácie od dôležitých členov, ktorí boli svojho času nadšenými podporovateľmi slobodomurárstva, a boli pripustení k niektorému z jeho vnútorných tajomstiev, ale nakoniec ich rady opustili. Napokon, v niektorých prípadoch tajné slobodomurárske dokumenty najvyššej dôležitosti náhodou padli do rúk katolíkov, alebo do rúk civilných úradov, ktoré ich zverejnili.

V tejto kapitole, ktorá je doplnkom k predchádzajúcej, bez toho, aby sme sledovali nejaký zvláštny poriadok alebo usporiadanie tém. Uvedieme niekoľko príkladov úryvkov zo slobodomurárskych dokumentov, vybraných takmer náhodne, ktoré môžu pomôcť ilustrovať niektoré časti predchádzajúcich kapitol.

Barruel a Robinson

Začneme s niekoľkými z dokumentov iluminátov, ktoré získala a publikovala bavorská vláda v roku 1785 po potlačení sekty iluminátov. Citujeme z úryvkov abbého Barruela a J. Robinsona. Obidvaja títo autori žili na konci osemnásteho a na začiatku devätnásteho storočia. Boli prví, ktorí ukázali na blízke spojenie bavorských iluminátov so slobodomurárstvom a s francúzskym revolučným hnutím. Barruel bol členom Spoločnosti Ježišovej až do jej potlačenia v roku 1773. a potom sa stal jedným z najschopnejších katolíckych apologetov svojich čias. Najdôležitejšie a najznámejšie z jeho mnohých prác sú "Mémoires pour servir á l' Histoire de Jacobinisme", prvý raz publikované v Londýne v roku 1796, a preložené do takmer každého európskeho jazyka. **Cieľom tejto práce je sledovať vznik a vývoj francúzskej revolúcie a vznik a vývoj tajných spoločností až do Francúzskej revolúcie.**

Označuje ľudí, ako sú Voltaire, d'Alembert a Fridrich II. Pruský, ako vedúce osobnosti veľkého protikresťanského sprisahania (stotožneného so slobodomurárstvom), ktoré vzniklo po potlačení Spoločnosti Ježišovej, vznik Encyklopédie, a rozšírenie protikresťanského hnutia vo Francúzsku. V tejto spoločnosti sa objavil Weishauptov iluminizmus, po jeho predpokladanom potlačení v Bavorsku. Zo zjednotenia týchto dvoch vznikla slobodomurárska sekta jakobínov, ktorých aktivity dosiahli svoj vrchol v protikresťanských výčinoch vo Francúzskej revolúcii. Konali sa pokusy, ktoré boli dlhý čas čiastočne úspešné, diskreditovať Barruelovu prácu. Moderný výskum, ako aj udalosti devätnásteho a dvadsiateho storočia pomohli potvrdiť mnohé jeho závery.

J. Robinson bol súčasníkom Barruela. Bol vynikajúci učenec a univezitný profesor v Edinburghu. Jeho kniha s názvom "Dôkazy sprisahania slobodomurárov a iluminátov proti všetkým náboženstvám a vládám Európy", ktorej piate vydanie je datované v Dubline, 1798. Hlavné závery Robinsona súhlasia so závermi Barruela. Bol bigotným škótskym presbyteriánom, odmietal katolicizmus, a mal voči nemu silné predsudky. Nakoľko sám bol nejaký čas slobodomurárom na kontinente, píše o tom s istým stupňom vnútorného poznania.

Dokumenty iluminátov

Nasledujúce odseky, ktoré citovali Barruel a Robinson z diela "Originálne dokumenty iluminátov", poskytujú istú predstavu o povahe sekty iluminátov a jej cieľoch a ideáloch, s čím všetkým pôsobili na slobodomurárov:

"Aby bolo možné vrátiť človeku jeho základné právo rovnosti a slobody, musíme začať zničením všetkého náboženstva a občianskej spoločnosti, a skončiť zničením všetkého majetku (t. j. práv na majetok)... Príde čas, kedy si človek uvedomí, že niet iného zákona ako je veľká kniha prírody. Táto revolúcia bude prácou tajných spoločností".

"Je potrebné nastoliť univerzálny režim a jednu ríšu na celom svete... V rámci novej ríše musia byť všetky ostatné vlády schopné zabezpečiť svoj zvyčajný pokrok a užívať všetky právomoci, okrem možnosti zabrániť Rádu dosiahnuť svoje ciele."

"Despotizmus obral človeka o jeho slobodu. Ako môže slabý získať ochranu?... Nič nemôže toto zaručiť, len skryté spoločnosti... Vládcovia a národy zmiznú zo zeme. Ľudstvo sa stane jednou rodinou... a zákonom pre všetko ľudstvo bude rozum."

"Vyhľadajte tých, ktorí sú významní, pretože majú moc, bohatstvo, alebo vedomosti. Neľutujte nijaké úsilie, neľutujte nič na získanie takýchto adeptov. Ak nebo odmietne pomôcť, obráťte sa na peklo... Títo (t. j. bohatí a významní muži) sú dobrým typom ľudí. Rozmnožia naše rady a naplnia naše pokladnice... Nechajte toto panstvo prehltnúť návnadu; ale chráňte sa toho, aby ste im prezradili naše tajomstvá. Preto tento druh adeptov treba presvedčiť, že stupeň, ktorý dosiahli, je najvyšší."

"Musíme dosiahnuť ovládanie vzdelania a cirkevnej správy, profesorské miesta a pulty prednášateľov... Musíme vyznávať najzraniteľnejšiu oddanosť humanite a spôsobiť, aby boli ľudia necitliví k akýmkoľvek iným vzťahom) napríklad vzťahom k rodine a ku krajine... Musíme sa snažiť všetkými prostriedkami ovplyvniť kritikov a novinárov, rovnako ako kníhkupcov, ktorí včas uvidia, že je v ich záujme stáť pri nás... Ak autor publikuje čokoľvek, čo priťahuje pozornosť, ale nie je v súlade s naším plánom, ale naším plánom, musíme sa snažiť nad ním vyhrať alebo ho očierniť."

"Iba tí, ktorí sú zrejme tými pravými objektami, budú zvolení z nižších tried pre vyššie mystéria. Nesmú sa medzi nich v žiadnom prípade dostať nábožensky zmýšľajúci ľudia... Každý človek bude špehovať druhého a všetci dookola."

"Neviete si predstaviť, aký rešpekt a aký záujem dosiahol môj kňazský stupeň. Slávny protestantský duchovný, ktorý je teraz v Ráde, je presvedčený, že náboženstvo Rádu je pravým zmyslom kresťanstva. Ó, človeče! O čom všetkom je možné ťa presvedčiť!"

Takýchto úryvkov by sme mohli uviesť mnoho. Plány a idey, ktoré sa v nich objavujú, sú v podstate totožné s cieľmi a metódami vnútorných kruhov slobodomurárstva počas devätnásteho storočia až podnes.

Dokumenty o karbonároch

Nasledujúce úryvky sú vybrané z korešpondencie talianskej "Alta Vendita" (alebo "Haute Vente"), o ktorej sa všeobecne predpokladá, že to bolo istý čas centrum, spravujúce európske slobodomurárstvo. Dokumenty sa dostali do rúk pápežskej vláde v roku 1846. Od pápeža Gregora XVI. sa o nich dozvedel Cretineau-Joly (marec 1846), ktorý ich publikoval vo svojej práci "L'Eglise en face de la Revolution" so súhlasom Pia IX.:

"Náš konečný cieľ je cieľom Voltaira a Francúzskej revolúcie - definitívne zničenie katolicizmu, a dokonca aj kresťanskej idey. Práca, na ktorú sme sa podujali, nie je práca na jeden deň, ani na mesiac, ani na rok. Môže trvať mnoho rokov, možno storočie; v našich radoch zomierajú vojaci; ale boj pokračuje..."

"Zničte nepriateľa, nech je ním ktokoľvek. Zničte silného pomocou lží a ohovárania... Ak prelát prichádza do Ríma z provincií prebrať nejakú verejnú funkciu, preskúmajte ihneď jeho charakter, jeho predkov, a predovšetkým jeho chyby. **Ak je to už známy nepriateľ,** ako Albani, Pallotta,... **nachystajte mu všetky možné pasce, ktoré mu môžete pripraviť pod nohy. Utvorte mu také renomé, ktorého sa budú ľakáť malé deti a staré ženy;... vymalujte ho ako krutého a zúrivého; spomeňte v súvislosti s ním nejaký prípad krutosti, ktorý sa ľahko zachytí v myšliach ľudí... Ako Francúzsko a Anglicko, tak isto aj Taliansko nikdy nebude mať nedostatok tých, ktorí píšu ľahkým perom, ktorí vedia, ako využiť tieto lži pre dobrú vec takým užitočným spôsobom... Nechajte klérus pochodovať pod vašou taktovkou vo viere, že pochoduje pod taktovkou apoštolov. Klad'te svoje siete do hĺbočín sakristií, seminárov a konventov..."**

"Sen tajných spoločností sa uskutoční z tej najjednoduchšej príčiny, pretože sa zakladá na nadšení človeka.. Nechajte nás pripraviť naše armády v tichu lôžii, vystavať batérie; vyvolať nadšenie; to najhoršie aj to najlepšie; a všetko nás vedie k tomu, aby sme verili, že naše plány budú jedného dňa úspešné, a to ešte úspešnejšie, než si to predstavujeme v našich najoptimistickejších víziách..."

"Alta Vendita dúfa, že pod tou alebo onou zámienkou tak veľa vládcov a boháčov, ako je to len možné, bude možné priviesť do slobodomurárskych lóžii... Napokon uvidíme, akým spôsobom ich budeme môcť využiť vo veci pokroku... Poslúžia ako lákadlo pre hlupákov, ambiciózných, buržoáziu a chudobných. Poslúžia našim cieľom, zatiaľ čo si budú myslieť, že pracujú len pre svoje ciele. Vytvoria veľkolepý vývesný štít, a vždy sa nájde dosť hlupákov, ktorí budú ochotní sa zúčastniť v sprisahaní, a ktorí budú mať dojem, že ich vedú vládcovia alebo iní..."

"Keď rátame s rozšírením našich radov, spoliehame sa na lóže. Bez toho, že by to vedeli, tvoria pre nás prípravný noviciát..."

"Dávajme si zvlášť pozor na nadšencov, ktorí to prehánajú. Dôkladná nenávisť, premyslene chladná, vypočítavá a hlboká, je cennejšia ako všetky strojené výbuchy nadšenia a hlasné deklamácie príslušnosti k platforme." V Paríži toto nemôžu dosiahnuť; ale v Londýne som stretol ľudí, ktorí sú vhodnejší pre náš plán... Onedlho budeme mať k dispozícii tlač na Malte. Budeme potom schopní pod britskou zástavou, bez trestu a s istotou, rozosievať od jedného konca Talianska k druhému knihy, letáky, atď., ktoré bude Alta Vendita považovať za vhodné dať do obeh..."

"Naša moc nech sa neprejavuje preliatím krvi jednotlivého človeka, dokonca ani zradcu nie: nech sa prejaví na masách ľudí. Nedopustíme, aby sa zločiny individualizovali... Je potrebné ich generalizovať... Nevyrábajme potom ďalších mučeníkov, ale rozhodme zlo na mnohých;... nechajme ich, aby ho vnímali všetkými piatimi zmyslami; nech ho pijú a nech sa ním nasýtia... Urobme srdcia ľudí skorumpovanými a prehnutými, a nebudeme tu mať viac katolíkov. Odtiahnime kňazov od oltárov a od praxe cnosti. Snažme sa naplniť ich mysle a zaplniť ich čas inými vecami... Podujali sme sa na skorumpovanie nás - skorumpovanie ľudí cez klérus, skorumpovanie kléru cez nás - korupcia, ktorá by nám jedného dňa mala umožniť uložiť Cirkev do hrobu..."

"Jeden z našich priateľov, ktorý sa smial na našich projektoch, nám nedávno povedal: "Aby ste zničili katolicizmus, je potrebné začať potlačením žien." Tieto slová sú pravdivé vo svojom zmysle; ale nakoľko nemôžeme potlačiť ženu, skorumpujme ju spolu s Cirkvou, "corruptio optimi pessima". Najlepším nástrojom na porazenie Cirkvi je korupcia."

Mohli by sme uviesť ešte mnoho takýchto citátov, ktoré hovoria o tom, ako treba chytiť do pasce a skorumpovať ženy, a použiť ich na korupciu, ako oklamať klérus, ako použiť kalvinizmus, atď.

Agresívne protikresťanský charakter slobodomurárstva

Nasledujúci úryvok z reči, ktorú predniesol 20. septembra 1902 senátor Delpech, prezident francúzskeho Grand Orientu, ozrejmuje ideu a všeobecného ducha a charakter tejto organizácie:

“Triumf Galilejského trval mnoho storočí, ale dnes zomiera. Tajomný hlas, oznamujúci (Juliánovi Apostatovi) smrť Pána, dnes oznamuje smrť podvodného Boha, ktorý sľúbil éru spravodlivosti a mieru tým, ktorí v neho veria. Táto ilúzia trvala dlhý čas. Lživý Boh dnes končí. Odchádza, aby upadol do prachu vekov s inými božstvami Indie, Egypta, Grécka a Ríma, ktorí videli také množstvo oklamaných kreatúr, plaziacich sa pred svojimi oltármi. Bratia slobodomurári, s radosťou môžeme konštatovať, že nie sme bez svojho podielu v tomto zahodení falošných prorokov. Rímska Cirkev, založená na galilejskom mýte, začala veľmi rýchlo upadať odo dňa, kedy vzniklo slobodomurárske združenie.”

Nasleduje citát z prejavu, ktorý odznel na slobodomurárskom kongrese v Ženeve v roku 1902, ktorý tam predniesol zástupca veľmajstra švajčiarskej lóže Alpina. Táto lóža je medzi tými, ktoré uznávajú a s ktorými sú úzko spojené Veľké Lóže Veľkej Británie a Írska:

“Máme jedného nezmieriteľného nepriateľa (t.j. pápeža a klerikalizmus). Jeho armáda je čierna ako temnota noci, a taká početná, ako mikróby, ktoré rozosievajú mnohé jedy vo vzduchu okolo nás. Je silný, prísne organizovaný, dobre disciplinovaný a je modelom slepej poslušnosti. Táto armáda bojuje, aby robila zle. Slobodomurári bojujú, aby robili dobre.”

Jednotlivé prvky slobodomurárskej politiky a metód

Úryvky, ako je nasledujúci, ktorý je vybraný z Michelovej zbierky s názvom “La Dictature de la Franc-Maçonnerie sur la France”, ilustrujú niektoré zo štandardných metód slobodomurárskych aktivít:

“Slobodomurárstvo by malo byť cítené všade; ale nikde by sa nemalo zreteľne prejavovať.”

“Mali by sme byť čo najhorlivejší v snahe preniknúť svojimi myšlienkami masy ľudí... Tešíme sa faktom, že vzkĺčili a priniesli ovocie.”

“Športové kluby, chlapčenské skautské spoločnosti, organizácie ľudí z presvedčenia, spevokoly a všetky typy združení, ktoré priťahujú mladých... Tieto všetky sú živnou pôdou, na ktorej možno vykonávať slobodomurársku propagandu s najvyšším úžitkom.”

“Kongres Veľkej Lóže vo Francúzsku s takmer jednomyselným hlasovaním lóži deklaruje, (1) že je zástancom jediného typu škôl s voľným vzdelaním... (2) že si želá uložiť všetkým povinnosť sústavne navštevovať školy... (4) že podporuje monopol vzdelania (t. j. monopol štátu) a nepohnutelnosť učiteľov.”

“Obdivuhodná ašpirácia k ideálom altruizmu a pacifizmu drží bratov z väčšiny našich lóži a inšpiruje ich k tomu, aby opierali svoje nádeje a aby sa nádejali, že nastane úplné a absolútne uskutočnenie tohto organizmu pre oslobodenie modernej spoločnosti, “Organizácie národov”.”

“Je časťou povinností univerzálneho slobodomurárstva v plnej miere podporovať Organizáciu národov, aby táto už viac nebola podrobená záujmovým vplyvom vlád.”

Náboženstvo slobodomurárstva

Takéto úryvky, ako je nasledujúci, ktoré sú zobraté od autoritatívnych exponentov britského slobodomurárstva, ilustrujú, aký druh náboženstva slobodomurárstvo propaguje:

“Aby sme ich povzbudili (t.j. iniciátov) plniť ich úlohu, iniciačné kolégia si držia prototyp v osobe veľkého ducha, niekoho, kto už vykročil na nejakú cestu, a víťazne sa odtiaľ vrátil... Prototypom v Egypte bol Osiris... Prototypom v Grécku bol Bakchus... Prototypom v slobodomurárstve je Hiram Abiff... V kresťanstve a otcovi všetkých systémov... najväčší zo všetkých exemplárov zomrel v rukách luzy.”

A ďalej, ten istý autor píše:

“Je dobré pre človeka, že sa narodil v Cirkvi, ale je preňho hrozné v nej zomrieť; pretože v náboženstve musí existovať rast. Mladý muž, ktorý nenavštevuje cirkev svojho národa, musí byť potrestaný; starší muž musí byť rovnako potrestaný, ak ju navštevuje - mal vyrásť z toho, čo núka Cirkev, a mal sa prepracovať k vyššiemu rádu náboženského života.. Každá ľudská bytosť je ako rastlinka, ktorá je prozreteľnosťou zasadená do nejakého črepníka, do nejakého náboženstva, do nejakej cirkvi. Ak vyplní zákon prírody... vyrastie z tohto črepníka.”

“Slobodomurár”, anglická slobodomurárska revue, dňa 21. augusta 1926 uvádza nasledovné:

“Slobodomurárstvo je schopné stáť a vidieť pochod všetkých náboženstiev, ako sa objavujú... všetky však vidíme, ako sa pohybujú pozdĺž čiary prirodzenej revolúcie k jednému a tomu istému etickému a duchovnému cieľu.”

Solidarita všetkého slobodomurárstva

Nasleduje úryvok z rituálu ceremoniálu inštalácie veľmajstra do lôže v Klasickom Škótskom Ríte:

“Priateľstvo je posvätným putom, ktoré spája všetkých bratov nášho Cechu; pretože akokoľvek môžu byť roztrúsení po povrchu zeme, všetci tvoria jedno telo; pretože jeden je ich počiatok a jeden je ich cieľ; jedny sú i tajomstvá, do ktorých boli zasvätení; jedna je cesta, po ktorej sú vedení. Jedna je miera, ktorou sa všetci merajú; a jeden je dutín, ktorý ich všetkých oživuje.”

Nasledujúci úryvok je z prejavu gratulácie, ktorú poslala Veľká Lóža v Taliansku Princovi Waleskému, neskoršiemu kráľovi Eduardovi VII. pri príležitosti jeho inštalácie ako veľmajstra anglických slobodomurárov. Podobné prejavy poslal aj francúzsky Grand Orient a iné kontinentálne jurisdikcie. Talianski slobodomurári boli vtedy (okolo roku 1874) pravdepodobne najvýznamnejšou a najagresívnejšou sektou v Európe:

“Nech dovolí Vaša Kráľovská Výsosť Veľkému Majstrovi Grand Orientu Talianska zjednotiť, atď., atď... talianske slobodomurárstvo sa teda teší z tohto nového svetla, ktoré bolo vrhnuté na túto celosvetovú inštitúciu, a srdečne si želá, aby medzi týmito dvomi slobodomurárskymi komunitami boli ešte užšie priateľské vzťahy, a to okrem túžby po oficiálnom uznaní, v ktorého skoré dosiahnutie sa odvažujem dúfať, aby nás toto všetko spájalo s našimi anglickými bratmi...”

Zakrátko na to, 19. júla 1875, sa v londýnskych Times objavilo toto:

“V sobotu sme dostali oznámenie o posvätení novej lôže, pomenovanej po Princovi Waleskom, v Alexandrijskom paláci, že Jeho Kráľovská Výsosť, Veľmajster anglických slobodomurárov, oficiálne uznal Grand Orient Talianska...”

Brat A. Pike, ktorý je pravdepodobne najvyššou a najuznávanejšou autoritou angloamerického slobodomurárstva, píše: “Keď (slobodomurársky) žurnál v Londýne... deklaroval, že anglické slobodomurárstvo nemá politické ani náboženské názory, a že ani najmenej nesympatizuje so stratenými mienkami a extravagantnými výstrednosťami časti kontinentálneho slobodomurárstva, bolo toto veľmi správne a veľmi dôsledne napadnuté rímskymi orgánmi, ktoré sa vyjadrili: Márne sú vám protesty. Ste slobodomurári a uznávate ich ako slobodomurárov. Povzbudzujete ich, posmeľujete a podporujete, a ste spolu s nimi zodpovední a nemôžete sa tejto zodpovednosti zbaviť.”

Slobodomurárstvo a vysoké financie

Naše nasledujúce úryvky budú z článku, ktorý sa objavil pod označením “Papus” v aprílovom čísle v roku 1914, francúzskej okultistickej revue “Mystéria”. Ponúka ďalšiu ilustráciu cieľov a metód slobodomurárskeho sprisahania:

“Bok po boku s národnostnou politikou každého štátu existujú isté temné organizácie medzinárodnej politiky. V tejto chvíli stoja pred týmito medzinárodnými koncilmi problémy, ako je dosadenie Alsace-Lorraine do dvoch švajčiarskych kantónov, oslobodenie Poľska,... zrušenie Rakúska, ústava Spojených štátov európskych, po definitívnom zničení militantného feudalizmu. Ľudia, ktorí sú členmi týchto koncilov, nie sú profesionálnymi politikmi, ani dokonale oblečenými veľvyslancami, ale sú to istí neokázalí, neznámi muži, vysokí finančníci, ktorí sú lepší ako domýšľaví podenkoví politici, ktorí si predstavujú, že spravujú svet.”

“Sieť dobre organizovaných telegrafných agentúr s anglickými riaditeľmi, silné medzinárodné stredisko ekonomickej inteligencie s nemeckými konzulmi, skupina francúzskych bankových riaditeľov a belgická, švajčiarska a japonská inteligencia, títo všetci sú agentmi, ktorí vytvárajú živý, aktívny nástroj pre sociálne ciele s efektívnosťou, ktorá je celkom iná ako efektívnosť parlamentu alebo súdu, obsadeného sudcami. Štrajk, ktorý sa z ničoho nič objaví, aby zastavil konštrukciu križníka; náhly vzostup dôležitosti obchodného prístavu; obchodná zmluva, dohodnutá vo výhodnej chvíli, atď., toto sú neprehliadnuteľné prejavy týchto sociálnych aktivít, ktorých začiatky sú skryté, a ktoré prekvapujú iba tých, čo nie sú do veci zasvätení. Títo ľudia (t. j. tajné organizácie, organizované v malých skupinách)... vykonávajú svoje aktivity v súlade so starobylým systémom sociálnej organizácie, prichádzajúcich zo starobylých svätostánkov Egypta, a uchovávaných v istých centrách hermeticizmu.”

Tu máme výslovné svedectvo človeka, ktorý sám bol v úzkom kontakte s vnútorným kruhom ezoterického slobodomurárstva, a možno o ňom predpokladať, že má presné vedomosti o jeho aktivitách, ako aj totožnosti síl, ktoré ovládajú medzinárodné financie s členmi vnútorného slobodomurárskeho kruhu. Svedectvo “Papusa” potvrdzuje množstvo faktov.

Dokumenty s diskutabilnou autentickosťou

Okrem slobodomurárskych dokumentov, ktoré sú nepochybne autentické, z ktorých sme citovali doposiaľ, existuje ďalšia dôležitá trieda dokumentov, ktorých pôvod nieje možné dôsledne určiť. Je jasné, že tieto dokumenty nemožno používať ako dôkaz čohokoľvek, čo nie je dokázané z iných prameňov. Niektoré z nich však majú význam a dôležitosť, ktorá nám bráni prejsť ich mlčaním. Najvýznamnejšími z týchto dokumentov sú známe “Protokoly sionskych mudrcov”, ktoré boli prvýkrát publikované v Rusku v roku 1901 a boli po európskej vojne preložené do väčšiny jazykov sveta, vrátane japončiny a čínštiny. Tieto a niektoré iné príbuzné dokumenty sú správami o záznamoch z konferencií tajných a vybraných útvarov slobodomurárskych Židov v najvnútornejších kruhoch slobodomurárstva; a obsahujú hlavné smery politiky a plánov činností, ktoré boli dávno predtým vypracované slobodomurárskymi židovskými vodcami.

Vlastnosť, ktorá dáva týmto dokumentom ich zvláštnu zaujímavosť, a ktorú im nemôže zobrať nijaké množstvo negatívnych kritik, alebo argumentov proti ich autentickosti, je zarážajúca presnosť, s akou je súčasný vývoj protikresťanstva a slobodomurárskeho hnutia popísaný takmer do detailov. Tieto dokumenty boli očividne publikované pred viac ako štvrtým storočím. Ako je to, ako sa zdá, že tak zreteľne hovoria o vopred opísaných udalostiach a sociálnom vývoji, ktorý prebehol za posledných pätnásť rokov; a že sledujú tieto javy k ich príčinám? Zrejším vysvetlením sa zdá byť, že tieto dokumenty, akýkoľvek už môže byť ich pôvod, sa zakladajú na presnom poznaní slobodomurárskeho sprisahania; a že v nich obsiahnuté objavy cieľov a metód slobodomurárskych židovských vodcov sú v podstate pravdivé. Nehľadiac na túto stránku veci, ktorá je dominantnou, možno dodať, že i keď dôkazy ich autentickosti na základe histórie dokumentov samých a kritickej analýzy ich obsahu zďaleka nie sú presvedčivé, argumenty o opaku sú ešte menej presvedčivé. Zvlášť v prípade Protokolov sionskych mudrcov, ktoré sú najdôležitejším a najzarážajúcejším z dokumentov, o ktorých hovoríme, presvedčivosť protichodných dôkazov, ktoré boli dosiaľ publikované, rovnako ako určité a vytrvalé úsilie (ktoré bolo čiastočne úspešné) časti kapitalistickej tlače a veľký finančný záujem bojkotovať alebo potlačiť tieto dokumenty, pridalo veľa presvedčivosti argumentom o ich autentickosti. Nechceme teraz podrobne pojednávať o týchto dokumentoch, ani ich nechceme citovať ako nezávislý dôkaz slobodomurárskych cieľov a metód. Avšak pre dobro čitateľa, ktorého môže táto vec zaujímať, prinášame krátky súhrn obsahu knihy a krátku bibliografiu.

Protokoly sionskych mudrcov

“Protokoly” sú hrubými poznámkami zo série 27 konferencií, ktoré sa konali, alebo ktoré sa mali konať na tajných schôdzkach pred vybraným zhromaždením židovských slobodomurárskych vodcov, ktorí boli prítomní na prvom sionistickom kongrese v Bazileji vo Švajčiarsku, v roku 1897, pod vedením doktora Teodora Herzla. Predpokladá sa, že tieto dokumenty boli potom po kongrese tajne okopírované, a to tajnými agentmi cárскеj vlády, ktorým sa nejakým spôsobom podarilo vniknúť za týmto účelom do vnútorných archívov francúzskej slobodomurárskej lóže rítu Misraim. Dvaja dobre známi ruskí publicisti, Sergius Nilus, zbožný člen ruskej pravoslávnej cirkvi, a G. Butmi, schopný nacionalistický spisovateľ a polemik, získali nezávislé kópie, a obaja publikovali ruské verzie tohto dokumentu (1901-1902). Počas

nasledujúcich pätnásť rokov sa v Rusku objavilo niekoľko ďalších vydaní, avšak až po Ruskej revolúcii v roku 1917 získala táto kniha širokú pozornosť. Odvtedy sa objavili vydania v takmer každej civilizovanej krajine sveta, a vyrástla okolo nich celá literatúra.

Kniha obsahuje iba úryvky, ktoré boli v náhlivosti pozbierané z plnšej kolekcie, ktorá patrí k tej istej všeobecnej triede, ako sú tajné dokumenty iluminátov, dokumenty Alta Vendeta, a niekoľko iných výňatkov, ktoré máme k dispozícii z autentických písomných diel vodcov najvnútornejších kruhov slobodomurárstva. Tieto úryvky, ak sú pravé, budú zvlášť cenné, pretože obsahujú opis bezprostredných súčasných cieľov slobodomurárskych židovských vodcov, a aktuálny opis ich plánu činnosti, ktorý je vo svojich hlavných črtách v súlade s tým, čo sa už vie z iných autentických zdrojov. Ale či už je pravá alebo nie, táto kniha je mimoriadne zaujímavá a predkladá analýzu moderného sociálneho zla, akú nenájdeme nikde inde.

Obsah "Protokolov"

Konečným cieľom židovskej slobodomurárskej politiky má byť podľa Protokolov Úplné zničenie kresťanstva a zotročenie všetkých kresťanských národov celého sveta pod jarmom slobodomurárskych Židov. **Hlavnou zbraňou, ktorá má byť použitá, je zlato.** Principiálni spojenci, ktorí majú byť využití v tejto práci, sú slobodomurári a ďalšie tajné sekty, ktoré sú všetky preniknuté a ovládané slobodomurárstvom. **Prostriedok, ktorý má byť použitý, je propagácia ničivých a revolučných ideí, falošný a nezdravý systém vzdelania, propagácia zavádzajúcich ekonomických teórií, deštrukcia všetkých monarchistických vlád, korupcia verejných funkcionárov, manipulácia s demokraciou, pričom sa ako páka použije zlato, a s pomocou kapitalistického monopolu na tlač a na úvery, zasievaním nepokojov, triednymi vojnami, štrajkami, zastavením výroby, revolúciami, atď. Voľne sa malo využívať pokrytectvo, ohováranie, vraždy. Skutočné vlastenectvo má byť vykorenené, starí vlastníci pôdy majú byť zbedačení daňami a poplatkami, a presťahovaní, a vlastníctvo pôdy má prejsť pod kontrolu židovských finančníkov. Má byť zavedený internacionalizmus. Ľudia majú byť demoralizovaní korupčnou literatúrou, divadlami, medzinárodným športom, hrami, pitím, sexuálnymi výstrednosťami.** Otvorene je plánovaná veľká vojna a revolúcie v Rusku a v Maďarsku, ako aj Organizácia národov a svetová kríza, ako ju poznáme dnes. V medziobdobí medzi systémom súčasných vlád a nastolením univerzálneho slobodomurárskeho režimu má existovať tajná vláda slobodomurárskych židovských vodcov, opierajúca sa o kontrolu tlače a verejnej mienky, zatiaľ čo nominálne vládne authority budú prakticky bezmocné, a budú len o málo viac, ako púhym nástrojom v rukách slobodomurárskych vodcov.

Úryvky z "Protokolov"

Nasledujúce úryvky, ktoré sme vybrali takmer náhodne z textu, samé osebe ilustrujú jeho štýl a charakter:

"Až do času, kým získame moc, sa budeme pokúšať vytvárať a rozširovať lóže slobodomurárov vo všetkých častiach sveta... Tieto lóže budú zásadnými miestami, z ktorých budeme získavať svoje informácie, a budú aj centrami našej propagandy. Sústredíme tieto lóže pod vedením, ktoré bude známe len nám samým, ktoré bude pozostávať z našich učených mužov..."

"Všetky kolieska mechanizmu štátu sa dajú do pohybu silou, ktorá je v našich rukách, to je takpovediac zlato... Na zrúcaninách prirodzenej a dedičnej aristokracie sme vystavali aristokraciu našej vzdelanej triedy, a predovšetkým aristokraciu peňazí..."

"V záujme toho, aby sme im (ľudom) zabránili objaviť akúkoľvek líniu akcií v politike, budeme ich rozptylovať rôznymi druhmi prekvapení, hier, kratochvíľ, vzrušení, verejných domov, atď. Čoskoro začneme reklamnú kampaň v tlači, ktorá bude pozývať ľudí, aby vstúpili do rôznych druhov súťaží vo všetkých druhoch podnikania, tak ako je umenie, šport, atď. Tieto nové záujmy rozhodne rozptýlia pozornosť verejnosti, takže sa zabudnú pýtať, čo s nimi zamýšľame. **Ako ľudia postupne stratia silu myslieť sami za seba, spoja sa s nami a budú s nami kričať, čo len chceme...**"

"Budeme povzbudzovať lásku k bezhraničnému luxusu, ktorú sme už takmer dosiahli. Zvýšime mzdy, čo však nepomôže robotníkom, pretože zároveň zvýšime ceny základných surovín, pod zámienkou zlej návratnosti poľnohospodárstva. Zároveň zničíme základy produkcie, takže budeme medzi robotníkmi rozsievať anarchiu, a budeme ich povzbudzovať k pitiu alkoholu... Ukryjeme pravý stav vecí okázalou

snahou pomôcť pracujúcej triede riešením veľkých ekonomických problémov...”

“V celej Európe, a na iných kontinentoch za pomoci Európy, musíme nastoliť nezhody a vzájomné nepriateľstvo...”

“Musíme byť schopní stretnúť sa s každou opozíciou vyhlásením vojny v časti susediacich štátov toho štátu, ktorý sa nám opováži stáť v ceste; ale ak sa takíto susedia rozhodnú zjednotiť sa v opozícii, musíme odpovedať rozpútaním univerzálnej vojny...”

“Zdanenie chudobných je počiatkom všetkých revolúcií a vždy krásne viedlo k poškodeniu vlády, nakoľko táto, zatiaľ čo sa snaží získať peniaze od chudobných, stráca šancu získať ich od bohatých.”

“Myslím, že viete, že zlatá mena bola deštrukciou všetkých štátov. ktoré ju prijali: pretože nemôže splniť všetky požiadavky populácie. pretože sme spravili to najlepšie, čo sme vedeli, aby sme spôsobili zastavenie jej obehu a aby bola napokon z obehu stiahnutá...”

Každá pôžička dokazuje slabosť vlády..., ktorá, namiesto toho, aby získavala sumy priamo od národa pomocou dočasného zdanenia, prichádza prosiť našich bankárov.”

“Externé pôžičky sú ako pijavice, ktoré nemožno oddeliť od tela vlády, kým neodpadnú samé alebo kým sa ich vláde nepodarí striasť... Je zrejmé, že takéto pôžičky pri jestvujúcom systéme daní vyťahnu posledný cent od úbohého daňového poplatníka v záujme toho, aby boli zaplatené úroky cudzím kapitalistom, od ktorých si štát požičal peniaze...”

“Venovali sme veľké úsilie tomu, aby sme zdiskreditovali pohanský klérus v očiach ľudí, a podarilo sa nám poškodiť ich poslanie, ktoré by nám bolo veľmi stálo v ceste. Vplyv kléru na ľudí sa denne znižuje. Dnešná sloboda náboženstva sa prejavuje všade, a je to otázka len pár rokov, kedy sa kresťanstvo úplne rozpadne na kusy...”

“Aby sme získali absolútnu väčšinu, musíme primäť každého, aby išiel hlasovať, bez diskriminácie medzi triedami. Takúto väčšinu by sme nedosiahli od vzdelaných tried, alebo od spoločnosti, ktorá je rozdelená na kasty...”

“Tlač je častokrát prázdna, nepresná, klamúca; a väčšina ľudí ani najmenej nerozumie jej pravému cieľu. Zapriahneme ju a budeme ju viesť pevnými zubadlami. Musíme tiež získať kontrolu nad všetkými ostatnými publikujúcimi firmami... Agresívne publikácie, ktoré sme vytvorili, iba pritiaľnu tieto body, ktoré sme mienili zmeniť, do našej politiky...”

“Žiadna informácia nedosiahne spoločnosť bez toho, aby prešla našou kontrolou... Dokonca aj dnes... všetky správy prijíma iba niekoľko málo agentúr, v ktorých sa sústreďujú zo všetkých častí sveta.”

Cena Protokolov

Ak porovnáme Protokoly so zásadnými pápežskými výrokmi o súčasnom sociálnom zle, rovnako ako aj s výrokmi biskupov rôznych krajín počas posledných tridsiatich rokov, zistíme, že dve skupiny dokumentov vykazujú obdivuhodnú súhlasnosť. V oboch sa objavujú tie isté fakty, a upozorňuje sa na ich zhubný vplyv na ľudí, ale pozerá sa na ne z opačných hľadísk. Nebyť toho, že Protokoly boli skutočne publikované pred vyše 25 rokmi, bolo by možné ich kritizovať takým spôsobom, že sa vysloví domnienka, že dokument bol v skutočnosti napísaný po svetovej vojne nejakým študentom sociálnej vedy, ktorý si želal dať pointu a dramatickosť záverom, ku ktorým prišiel. Ale aj keď tieto dokumenty interpolujú alebo kompilujú protižidovskí autori, ako tvrdia slobodomurárski a prožidovskí autori, dokument má obrovskú hodnotu. V spojení s veľkými encyklikami pápeža Leva a s ďalšími novšími pápežskými výrokmi, Protokoly možno opísať ako jeden z najlepších existujúcich súhrnov modernej sociálnej vedy. Výber úryvkov z knihy poskytne pravdepodobne priamejšiu, úplnejšiu a modernejšiu analýzu modernej “sociálnej otázky” než akékoľvek iné existujúce pojednania. Má teda svoju zaujímavosť a svoju hodnotu, ktorá je úplne nezávislá od totožnosti autora, a ktorá zostane, aj keby sa napokon ukázalo, ako sa to môže stať, že dokument, prinajmenšom v dnešnej forme, je falzifikát.

VI. Slobodomurárska organizácia

Už sme ukázali, že slobodomurárstvo je v podstate jedným univerzálnym združením, bez ohľadu na široké spektrum jeho zvykov a ceremónií a jeho mnohých oddelenia jurisdikcií. Každý človek, ktorý je iniciovaným členom, dokonca aj ak je iba učňom, má právo vstúpiť v tom istom stupni do lóže akejkoľvek jurisdikcie, a má právo na pomoc Rádu v akejkoľvek časti sveta.

Základné stupne

Jednota slobodomurárov spočíva na troch prvých alebo symbolických stupňoch, o ktorých sme už hovorili. Menovite sú to stupne učeň ("Apprentice"), tovaryš (alebo spriatelnený člen Cechu - "Fellow Craftsman") a majster ("Master"). Všetky vyššie ríty sa opierajú o tieto tri začiatkové stupne a čokoľvek, čo je obsiahnuté vo vyšších stupňoch, je iba vývojom alebo jasnejším vysvetlením toho, čo bolo obsiahnuté alebo symbolizované v prvých troch stupňoch. Toto si kandidát postupne uvedomuje, ako postupuje (ak vôbec postupuje) do vyšších stupňov. Slobodomurárstvo týchto troch základných stupňov sa niekedy označuje ako modré slobodomurárstvo ("Blue Masonry") alebo "slobodomurárstvo modrých lóží". Títo členovia tvoria základňu verných členov slobodomurárskej proticirkvi. V tejto krajine sú zaradené do jurisdikcie veľkých lóží "slobodných a prijatých slobodomurárov" ("Free and Accepted Masons") Írska. Veľkej Lóže Írska je podriadených okolo 680 lóží, z ktorých je 178 v Belfaste, 78 v Dubline, 7 v Corku, 4 v Limericku, 3 vo Waterforde, 2 v Sligo, 2 Mountmellicku, 1 v Cobh, atď. Okrem týchto troch nižších alebo základných stupňov, má slobodné a akceptované slobodomurárstvo podľa Ragona štyri ďalšie vyššie stupne. Lóže týchto stupňov, ak skutočne existujú v Írsku, pravdepodobne nie sú uvedené v horeuvedených zoznamoch.

Vyššie stupne

Teoreticky, a podľa pôvodnej koncepcie slobodomurárstva sa predpokladá, že majster slobodomurár bol pripustený k úplným vedomostiam o tajomstvách a cieľoch rádu. Ako sa však organizácia rozširovala, a majstrov slobodomurárov začali byť tisíce, ukázalo sa, že nie je možné dôsledne dodržať podstatu idey slobodomurárskeho tajomstva. Preto sa chvíľa osvietenia, ktorá sa kandidátovi na začiatku sľubuje, že príde o krátky čas, posunula do vyšších stupňov, a pravdu povediac, v plnej miere je prístupná iba na samotnom najvyššom stupni. Tieto vyššie stupne sa realizujú u rôznych rítov, v ktorých sa slobodomurárske doktríny plnšie rozvíjajú pomocou alegórií. Rítus je špeciálny systém formúl, ceremónií a symbolizmov, ako aj hierarchickej organizácie, pri ktorej sa vytvárajú rôzne skupiny v rámci slobodomurárskeho rádu.

Slobodomurárske ríty

Konečný cieľ všetkých rítov je ten istý - nahradenie kresťanstva a kresťanskej organizácie spoločnosti čisté naturalistickým sociálnym režimom, založeným na pôde humanity, členovia každého rítu pracujú na dosiahnutí týchto cieľov (vedome alebo inak) podľa pravidiel a metód, ktoré sa viac alebo menej menia. Ceremónia, symbolizmus, počet stupňov, zvláštne záväzky každého stupňa, zvláštni patróni, atď., sa v rôznych rítoch donekonečna menia. Niektoré sa snažia väčšmi rozvíjať intelektuálnu stránku, iné skôr kladú dôraz na aktívny život. Organizácia niektorých je väčšmi prepracovaná než u iných. Iné sú zas hlbšie preniknuté plnosťou slobodomurárskeho ducha než iné. Každý rítus obvykle vytvára zvláštnu jurisdikciu s vlastnou nezávislou správou, ktorá je však úzko spojená s inými; alebo, ak nieje formálne spojená, je zviazaná putami spoločného pôvodu, všeobecnou totožnosťou ducha a cieľov a veľmi úzkou podobnosťou v charaktere a organizácii. Takúto jednotu možno porovnať istým spôsobom s jednotou rôznych vlád a národov v mohamedánskom svete.

Niekedy jedna Veľká Lóža alebo Grand Orient môžu mať pod svojou jurisdikciou niekoľko rôznych rítov, zatiaľ čo inde sa môžu na druhej strane vyskytovať nezávislé jurisdikcie v rámci toho istého rítu. Lóže viacerých rítov môžu fungovať bok po boku v tej istej krajine, alebo v tom istom meste. Takto v Dubline okrem lóže Slobodných a prijatých slobodomurárov existujú najmenej tri ďalšie ríty. napríklad "Kráľovskí slobodomurárski architekti" ("Royal Arch Masons"), "Klasický a akceptovaný škótsky rítus" ("Ancient and Accepted Scottish Rite") a "Rád templárov" ("The Order of the Temple").

Jednota najvyššieho vedenia

Slobodomurársky rád obvykle nemá jedného najvyššieho vodcu, ako má katolícka Cirkev, ani silu, ktorej sú podriadené všetky ostatné jurisdikcie, i keď sa vedúci slobodomurári snažili po viac než sto rokov dosiahnuť takéto zjednotenie. Niekedy sa však stalo, že jeden vodca, alebo istý vyšší koncil dosiahol takú autoritu nad mnohými podriadenými jurisdikciami, že túžba po centralizácii moci sa prakticky naplnila, aspoň na nejaký čas. Takto niektoré popredné autority tvrdia, že Weishaupt v 18. storočí a lord Palmerston v 19. storočí si zaručili jurisdikciu nad celým, alebo nad takmer celým rádom. Fr. Gruber cituje známeho anglického slobodomurárskeho autora, brata Yarkera a iných, ktorí tvrdili, že podobnú pozíciu dosiahol oslavovaný americký slobodomurársky vodca a spisovateľ Albert Pike, o ktorom sme už hovorili. Takto Yarker píše "Zosnulý A.Pike bol nepochybne slobodomurárskym pápežom, ktorý ovládal všetky najvyššie koncily sveta, vrátane najvyšších koncilov Anglicka, Írska a Škótska." A ďalej, všeobecne sa verí, že na istý čas, a pravdepodobne viac než raz v 19. storočí, najvyšší koncil talianskych karbonárov mal takmer univerzálnu jurisdikciu, či existuje takéto centralizácia moci aj dnes, nie je jasné: ale je mnoho náznakov, poukazujúcich na existenciu úzkej aliancie prinajmenšom medzi vyššími stupňami, ktorá prakticky zodpovedá sile, ktorá spravuje rád po celom svete. K tejto otázke sa ešte stručne vrátíme.

Základné ríty slobodomurárstva

Spomedzi rítov slobodomurárstva, ktorých bol v rôznych obdobiach rôzny počet (pretože nové ríty sa zakladali a iné upadali do zabudnutia) sú pravdepodobne dnes najvýznamnejšie tieto:

(1) **"Kráľovskí slobodomurárski architekti"** ("Royal Arch Masons"). Tento rítus, ktorý sa praktizuje na britských ostrovoch a v oblasti britského panstva, stotožňuje Benoit s Yorkským rítom (Rite of York). Tento rítus má lóže v Mexiku a v iných štátoch Latinskej Ameriky a v niektorých iných krajinách. V írskom slobodomurárskom kalendári sa uvádza okolo 340 írskych zhromaždení tohto rádu (v slobodomurárskej terminológii sa obyčajné lóže vyšších rítov obvykle nazývajú "zhromaždenia" ("chapters")), z čoho 38 je v Dubline a 6 v Corcu.

(2) **"Klasický a akceptovaný škótsky rítus"** ("Ancient and Accepted Scottish Rite"). Tento rítus, ktorý je jednou z najprepracovanejších spomedzi všetkých sekcií slobodomurárstva, sa praktizuje vo Veľkej Británii a v Írsku, rovnako ako v USA a vo väčšine kontinentálnych krajín. Má 33 stupňov - čo je omnoho väčší počet, než existuje v akomkoľvek inom ríte okrem rítu Mizraim, ktorý má nemenej než 90 stupňov. Správa tohto rítu je väčšmi centralizovaná než správa francúzskeho rítu. Členovia jeho najvyššieho koncilu majú tento úrad doživotne, a sú do neho podľa Benoita obvykle kooptovaní. O tomto ríte píše Fr. Gruber: "Tento systém, ktorý bol rozšírený po celom svete (t. j. z USA), možno pokladať za revolučný typ francúzskeho templárskeho slobodomurárstva, ktoré bojuje za prirodzené práva človeka proti náboženskému a politickému despotizmu, ktorý je symbolizovaný pápežskou tiarou a kráľovskou korunou. Kdekoľvek vznikne, snaží sa získať prevažujúci vplyv v iných slobodomurárskych organizáciách. Tento vplyv mu zaručuje systém Grand Orientov latinských krajín. Je ho cítiť dokonca aj v Británii a v Kanade, kde najvyšší vodcovia cechového slobodomurárstva sú tiež spravidla prominentnými členmi najvyšších koncilov klasického akceptovaného škótskeho rítu."

Okrem Dublinského "Veľkého Inštruovaného Zhromaždenia" ("Grand Chapter of Instruction") s tridsiatimi členmi, z ktorých všetci patria do vyšších stupňov tohto rítu, v írskom slobodomurárskom kalendári v roku 1929 je uvedených až 37 podriadených zhromaždení a zoznam ich významných členov. Z týchto podriadených zhromaždení je 14 v Dubline, 10 v Belfaste, a po dve v mestách Cork, Derry, Limerick, Enniskillen a Boyle, a napokon jedno v Lugane.

(3) **"Rád templárov"** ("The Order of the Temple") alebo "Vysokí rytieri templárov" ("High Knights Templars"). Toto je jeden z mnohých rítov a stupňov (medzi inými sú "Zjednotené rády chrámu a nemocnice" ("United Orders of the Temple and Hospital"), "Rytieri svätého hrobu" ("The Knights of the Holy Sepulchre"), atd.), ktorí si pripomínajú tradíciu alebo legendu rytierov templárov, ktorí boli skutočnými zakladateľmi slobodomurárstva. Templári, pred ich potlačením v roku 1308, boli obvinení z bludárstva, systematického rúhania a niektorých ďalších ohavných nepomenovaných praktík, aké už dávnejšie svätý Lev pripísal Manichejcom, keď napísal: "Lož je ich zákonom, Satan je ich Bohom, a hanebné skutky ich posvätením". Nakoľko boli tieto obvinenia oprávnené, je nemožné s istotou určiť. Slobodomurári tvrdia, že rád existoval ďalej, zvlášť v Škótsku, ako tajná spoločnosť, aj po jeho

potlačení a bol sprostredkovateľom, cez ktorého sa duch a praktiky templárov dostali ku slobodomurárom. Kolko pravdy je na tejto tradícii, nie je jasné.

Rád templárov, ako slobodomurársky rítus sa v hojnej miere praktikuje v Írsku. Slobodomurársky kalendár spomína vyše 60 "preceptórií" (ako slobodomurári označujú lóže alebo zhromaždenia tohto rítu) v rôznych mestách Írska (vrátane trinástich v Dubline), v úlohe "Veľkého opátstva Írska" ("Grand Priory of the Ireland").

(4) **Francúzsky alebo moderný rítus.** Tento rítus, ktorý bol počas posledného polstoročia alebo viac pravdepodobne najaktívnejšou a najprogressívnejšou sekciovou slobodomurárstvom, je ten rítus, ktorý sa praktizuje v lóžach francúzskeho Grand Orientu. Jeho stanovy sú jednoduchšie a spôsob jeho činnosti je otvorenejší a priamejší v porovnaní s klasickým a akceptovaným škótskym rítom. Má iba sedem stupňov. Či má pobočky v Írsku, nieje známe. Prinajmenej je isté, že niektoré z horeuvedených angloírskych rítov majú zhromaždenia alebo lóže vo Francúzsku.

(5) **Rítus Mizraim alebo Egyptský rítus** sme už spomínali. Jeho členovia sú, alebo aspoň pôvodne boli, zväčša Židia. Za svoje pôvodné vytvorenie vďačí Cagliostrovi, od ktorého Weishaupt a jeho žiaci čerpali veľa inšpirácií. Rítus bol rozšírený vo Francúzsku začiatkom 19. storočia a mal niekoľko lóží v Írsku. Jeho učenie a ceremónie sa zdajú byť úzko spojené s okultizmom. V súčasnosti sa zdá, že sa nepraktikuje mimo Francúzska. Zdá sa, že bol zatiernený vzrastajúcim vplyvom B'nai B'rith, o ktorých sme už hovorili.

(6) **Rítus Heredom** je praktikovaný pomerne hojne v Škótsku, Nemecku a Maďarsku.

(7) **Škótsky filozofický rítus** praktikovali slobodomurári v lóži Alpina vo Švajčiarsku. Táto veľká lóža, ktorá je medzi tými, ktoré formálne uznávajú veľké lóže britských ostrovov, má zvláštny význam, pretože ju rôzne ríty a lóže rôznych jurisdikcií vo svete používajú ako istý druh prostredníka pri vzájomných rokovaniach. Tak, ako sa **tri nižšie stupne** zvyčajne označujú ako "**symbolické stupne**" alebo "**modré slobodomurárstvo**", **vyššie stupne** sa obvykle označujú ako "**filozofické stupne**" alebo "**stupne zhromaždenia**" alebo "**červené slobodomurárstvo**". Odkedy boli zriadené tieto vyššie stupne, prijatí členovia sa až v nich dozvedia skutočné tajomstvá slobodomurárstva.

Bezbožný charakter vyšších stupňov

Ceremónie a liturgia iniciácií, zvlášť iniciácií do vyšších stupňov, dostatočne prezrádzajú bezbožný charakter a bezbožné ciele slobodomurárstva. Takto o klasickom a akceptovanom škótskom ríte, ktorý je tak hojne praktizovaný v Írsku, 18. **rosekruciánsky stupeň** ("Rose Croix of Heredom") s jeho rúhavými ceremóniami iniciácie, sme už spomínali. 28. stupeň toho istého rítu je **stupeň Rytiera Slnka**; 30. stupeň je **stupeň Rytiera Kadosh**, a 32. stupeň je **stupeň Suverénneho Princa Kráľovského Tajomstva** ("Sovereign Prince of the Royal Secret").

Rytieri Kadosh

Zoberme si rytierov Kadosh ako ilustráciu všeobecného charakteru týchto vyšších stupňov. Fr. Gruber píše o tomto stupni: "**Stupeň Kadosh, ktorý potláča pápežskú tiaru a kráľovskú korunu, je určený na to, aby uskutočnil spravodlivú pomstu voči 'vysokým zločincovi' za vraždu Molaya, a ako 'apoštolí pravdy a ľudských práv' oslobodili ľudstvo 'z pút despotizmu a z otroctva duchovnej tyranie'. Vo väčšine rituálov tohto stupňa všetko dýcha pomstou proti náboženskému a politickému despotizmu**"... Je pravda, že tieto interpretácie rituálov ang?, loamerických cechov oficiálne nepreberajú, ale zdajú sa byť plne autorizované (i keď nie sú jedinými autorizovanými vecami) týmto systémom a prvými dvoma odstavcami textu 'Old Charges', ktoré obsahujú základný zákon slobodomurárstva". Predpokladá sa, že rytier Kadosh je dokonalý a plne vyformovaný slobodomurár. Čitateľ si bude pamätať, že to boli práve členovia tohto stupňa, ktorí boli určení na úlohu umučiť a zavraždiť Williama Morgana vo Fort Niagara v USA v roku 1826.

Grafický opis, okopírovaný z oficiálnych prameňov (g farebnou ilustráciou) obradu iniciácie do tohto stupňa možno nájsť v Garganovej knihe, o ktorej sme už hovorili. Počas iniciácií sa sústavne opakujú zaklínadlá "**Nekam**" (pomsta) a "**Makah**" (smrť), pričom sú sprevádzané mávaním dýky a hrozbami zničenia oblúd despotizmu (kráľov) a povier (pápeža). Pri rakve sú usporiadané tri lebky, prostredná je korunovaná vavrínom, a na druhých dvoch je pápežská tiara a kráľovský diadém. Pred prostrednou

lebkou, ktorá reprezentuje hlavu \ známeho slobodomurárskeho mučenika, Jacqua de Molay, veľmajstra templárov, ktorý bol popravený na príkaz kráľa Francúzska v roku 1312, kandidát si kľakne na kolená. Potom postupne prepichuje dýkou druhé dve lebky, a volá: "Nenávisť a smrť civilnému despotizmu" a "Nenávisť a smrť náboženskému despotizmu". Potom sa zaprisahá nielen k boju voči náboženskému a civilnému despotizmu, ktorého spôsob je symbolizovaný v obrade, ale aj k tomu, že tým istým spôsobom potrestá zradcov Cechu, vrátane tých, ktorí sa opovžia neposlúchať príkazy vyšších predstavených. Tieto a podobné obrady (už sme hovorili o iných zločinných prisahách, na ktoré sa podujímali rytieri Kadosh a aj v obrade iniciácie do 18. stupňa), ktoré sú spojené s uvedením do najvyšších a najväzenejších kruhov v slobodomurárskom ráde. O všetkých týchto obradoch musíme predpokladať, že poskytujú celkom dobrú predstavu o skutočných cieľoch a ideáloch slobodomurárstva. *A predsa, nemálo členov lóže "Suverénni rosekruciánski princovia" ("Sovereign Princes of the Rose Croix"), "Rytieri slnka" a "Rytieri Kadosh", ktorí boli poškrvnení týmito rúhavými ceremóniami, a ktorí sa zaviazali týmito zločinnými prisahami, sa pohybujú medzi nami ako mierumilovní a vážení občania, ktorí žijú pod ochranou zákonov, ba dokonca obsadzujú miesta, na ktorých majú na starosť výchovu mládeže, legislatívu, justíciu, takže sa tam nemôžu dostať zasvätení katolíci, pretože proti ich náboženstvu a najsvätejším záujmom a ideálom prisahali neškrupulóznou a nezmieriteľnú vojnu.*

Systém správy

Uvedme niekoľko slov o správe a administrácii slobodomurárstva. Systém je v rôznych rítoch do značnej miery odlišný, ale všeobecne možno povedať, že je približne nasledovný. Koncil predstavených obyčajných lóží sa vyberá spomedzi majstrov slobodomurárov. Celý útvar predstavených alebo funkcionárov lóže sa niekedy nazýva Orient. Lóže vyšších stupňov, ktoré sa nazývajú "zhromaždenia" ("chapters") sú spravované útvarmi, ktoré sa nazývajú "Dvory" ("courts"). Nad týmito Orientami a Dvormi, ktorých existencia a obsadenie je známe všetkým členom lóže alebo zhromaždenia, existuje niekoľko vyšších komisií, ktoré sa nazývajú tribunály, konzistória, atď., a nad všetkými je Areopágus. Osobné obsadenie, a niekedy dokonca aj samotná existencia týchto vyšších komisií je obvykle úplne skrytá pred obyčajnými členmi lóže alebo zhromaždenia; a ich členovia ani nemusia byť nevyhnutne vybraní z Orientov a Dvorov, ktorých autorita nad lóžou je často iba nominálna. Skutočná autorita je v rukách členov týchto vyšších komisií, ktorí sa navonok môžu javiť ako členovia obyčajných združení. "Pre väčšiu časť", píše Benoit, "sú skutoční vodcovia neznámi. V prípade väčšieho počtu lóží oficiálni vodcovia nemajú skutočnú autoritu, a skutočné vedenie je v rukách jedného člena alebo niekoľkých členov, ktorí sú pre všeobecné zhromaždenie neznámi. Títo udržiavajú kontakt lóže s vyššími útvarmi, ktorým posielajú správy o stave lóže a duchu bratov, a od ktorých dostávajú inštrukcie a informácie, pravdivé alebo nepravdivé, ktoré treba rozširovať medzi členmi". Eckertov výpočet, o ktorom budeme hovoriť neskôr, sa úplne zhoduje s týmto opisom.

Nedokonalé slobodomurárstvo

Okrem takzvaného správneho alebo dokonalého slobodomurárstva existuje iný typ, o ktorom sa niekedy hovorí ako o nedokonalom slobodomurárstve. Tento termín označuje množstvo tajných a iných spoločností, ktoré boli zväčša založené a sú ovládané slobodomurármi, a sú vytvorené viac alebo menej podľa slobodomurárskych stanov, alebo ich ciele sú aspoň čiastočne totožné s cieľmi slobodomurárov. Tieto spoločnosti nie sú, striktne vzaté, slobodomurárske, a nemajú symbolizmus, ani rituál, ani systém rôznych stupňov, ani ten istý stupeň utajenia. Väčšina členov pozná ciele, o ktoré sa združenie usiluje, zatiaľ čo väčšina členov, ktorí patria k pravým slobodomurárskym, tento cieľ nepozná. Cieľom týchto nedokonalých, alebo kvázislobodomurárskych združení je pracovať na uskutočnení niektorého špeciálneho prvku alebo aspektu slobodomurárskeho plánu, na ktorý sa sústredili. "Lóže", píše Janet, "nevytvárajú plnú sieť armády Revolúcie... Pod nimi existuje nespočetne mnoho populárnych organizácií, krúžkov a združení všetkého druhu, ktoré nie sú ničím iným, než zjednodušenými formami slobodomurárstva... Tieto zasahujú do tried, ktoré slobodomurárstvo nemôže prijať do svojich lóží."

Je to narážka na tieto kvázislobodomurárske organizácie, keď Fr. Gruber tvrdí, že skutočná sila slobodomurárstva leží v skutočnosti, že najpočetnejší a najvýkonnejší pracovníci sú mimo vlastnej organizácie, menovite v združeniach a ustanovizniach pre všetky triedy, ktoré vyhľadávajú a inšpirujú jeho vlastným duchom. Gould, ktorého tvrdenie potvrdzuje L. Blanc a iní slobodomurárski autori, vraví, že "od roku 1750 malo slobodomurárstvo významný vplyv na ostatné združenia, viazané prisahou". Stevens ide ešte ďalej a považuje za prakticky isté, že slobodomurárstvo je "priamo alebo nepriamo

vodcom všetkých moderných tajných spoločností, dobrých, zlých i indiferentných". Vraví, že v USA existuje viac než 600 tajných spoločností, ktoré používajú slobodomurársky symbolizmus, a ktoré pracujú do značnej miery pod slobodomurárskym vplyvom, takže približne každý tretí dospelý muž v USA je členom jednej alebo viacerých takýchto tajných združení. Známe príklady takýchto združení sú "Americká ochranná asociácia" ("American Protective Association" - A.P.A.), "Rytieri Ku klux klan", "Zlí kamaráti" ("Odd Fellows"), "Rytieri Pýtie" ("Knights of Pythias"), "Lojálny rád Byvolov" ("Loyal Order of Buffaloes"), atď., atď

Ďalší dobre známy príklad týchto kvázislobodomurárskych združení, ktoré poznáme v Írsku, je Oranžská spoločnosť, o ktorej sme už hovorili, ktorej deklarovaným cieľom je ochrana záujmov protestantov, a rozšírenie protestantských princípov a ideálov Írskemu ľudu. "Purpuroví ľudia" ("Purple Men"). ktorí ovládajú oranžské lóže, sú väčšinou slobodomurári, zvyčajne vyšších stupňov.

A ďalej možno povedať, že nedokonalé slobodomurárstvo obsahuje množstvo združení, ktoré nie sú tajné, ktorých bezprostredným cieľom je dosiahnuť nejakú zvláštnu časť alebo prvok zo slobodomurárskeho protikresťanského programu. Medzi najznámejšími takýmito spoločnosťami sú rôzne socialistické Medzinárodné asociácie robotníkov, Medzinárodná asociácia voľnomyšlienkárov ("International Association of free Thinkers"), Hemertická spoločnosť, Maltuziánska liga, Liga učenia ("League of Instruction"), Univerzálna aliancia Izraelitov, Teozofická asociácia, Kresťanská veda, niektoré feministické asociácie, Univerzálna aliancia republiky ("Universal Eepublic Alliance"), atď., atď.

Je mimo rozsahu tejto knihy zaoberať sa špecifickým cieľom a prácou týchto združení, z ktorých každé vytvára časť obrovskej armády, ktorá bola zmobilizovaná na zničenie kresťanstva.

Biele slobodomurárstvo

Iným typom nedokonalého slobodomurárstva je to, čo sa niekedy nazýva "biele slobodomurárstvo". Tento termín sa aplikuje na množstvo združení, ktoré vznikli v modernej dobe (a ktoré stále ďalej pribúdajú), navonok s cieľmi, ktoré sú samy osebe dobré, alebo prinajmenšom nie sú nezákonné, ale ktoré vďaka za svoje zriadenie slobodomurárom, alebo ktorých praktické tendencie sú využívané na presadzovanie slobodomurárskych ideálov (alebo prinajmenšom sa plánuje, že takto budú použité), ako je sekularizmus, interkonfesionalizmus alebo indiferentnosť v náboženstve, falošný internacionalizmus. Tieto združenia napomáhajú tomu, aby kresťanskú spoločnosť prenikli nekresťanské princípy, a takto nebadane podkopávajú celú kresťanskú štruktúru spoločnosti.

Medzi združeniami tohto typu je najlepšie známa "Kresťanská asociácia mužov" ("Young Men's Christian Association" - **Y.M.C.A.**), ktorú odsúdila Svätá Stolica v roku 1920 na základe toho, že "také organizácie, hoci prejavujú jednoduchú lásku k mládeži, ničia ich vieru, zatiaľ čo sa tvária, že ju čistia, učia koncepciu života nad všetkými cirkvami a mimo všetkých náboženských vyznaní".

Medzinárodná organizácia Rotariánov môže byť iným príkladom bieleho slobodomurárstva. I keď jej deklarovaným cieľom je "posmeliť a posilniť vysoké etické normy v obchode a v profesiách" a urobiť základom podnikania ideál služby, morálny kódex, ktorý uprednostňuje, je čisto naturalistický: a v niektorých krajinách rotariáni prinajmenšom prejavili silné protikresťanské predsudky. Preto kardinál arcibiskup z Toleda a španielska hierarchia zakázali svojim ľuďom všetky formy účasti na nej. A ďalej. Svätá Stolica, v rozhodnutí, vydanom 4. februára 1929 Posvätnou kongregáciou konzistória, deklarovala, že je nežiadúce (non expedire) pre biskupov alebo iných cirkevných predstavených dovoliť kňazom, ktorí sú im podriadení, stať sa členmi rotariánov, alebo sa zúčastňovať na ich schôdzach.

L'Qsservatore Romano v autorizovanom článku vymenováva tri hlavné príčiny pre rozhodnutie Kongregácie, a to: slobodomurársky pôvod rotariánov, ich dokázané nepriateľstvo voči Cirkvi, a ich morálny kódex, "ktorý sa v takmer všetkých podrobnostiach podobá na kódex slobodomurárov." Do tej istej kategórie patrí združenie "Priatelia Izraela" ("Friends of Israel"), o ktorom sme hovorili v predchádzajúcej kapitole, a mnohé iné takzvané "nesektárske" združenia, o ktorých v rámci rozsahu tejto knihy nie je možné hovoriť.

Ako ilustráciu praktickej práce tejto časti slobodomurárskych organizácií, cituje Janet z francúzskeho mesačníka "Le Correspondant", z 28. marca 1848 článok katolíckeho belgického štátneho ministra, pána D'Horrera, ktorý opisuje organizáciu strany radikálnej vo Švajčiarsku, ktorá neskôr viedla k vojne (Sonderbund, 1847) a k posilňovaniu liberálnej nekresťanskej ústavy v katolíckych štátoch: "Počas

dlhého obdobia sprisahania na jednej strane a slepoty na druhej, celé Švajčiarsko začalo byť organizované v združeníach, s nekonečným počtom cieľov a vonkajších aktivít. Spočiatku sa nezdali všetky tieto združenia nijakým spôsobom nasiaknuté revolučnosťou; ale ako si slobodomurárske lóže postupne zaručili, aby sa ich vlastní dôležití ľudia a schopní rečníci stali členmi týchto združení... všetky tieto združenia sa dostali skôr alebo neskôr... pod jarmo slobodomurárskeho vazalstva. Tieto združenia, vrátane Švajčiarskeho združenia, geologických a archeologických združení, združení histórie prírody, hudby, poľnohospodárstva, atď..., všetky tieto spoločnosti sa dostali pod vplyv týchto Slobodných Strelcov ("Free Marksmen"), ktorí čoskoro pokryli celé Švajčiarsko.

Celkový pohľad na slobodomurársku organizáciu

Zo všetkého, čo sme dosiaľ povedali, môžeme so súčasným francúzskym katolíckym autorom klasifikovať členov rôznych slobodomurárskych a kvázislobodomurárskych organizácií do troch všeobecných kategórií. Na prvom mieste sú to **bežní členovia**. Medzi členov tejto triedy, ktorí tvoria obrovskú väčšinu, patrí veľmi mnoho dobrých a dobromyseľných ľudí, ktorí sú oklamaní a ktorí sú obeťami, ktorí vedľa málo alebo nič o skutočnej povahe a cieľoch bezbožného združenia, ktorému prejavili svoju náklonnosť, a ktoré ich využíva pre svoje vlastné nedobré ciele. Potom prichádza veľká **časť funkcionárov** rôznych rangov a stupňov, ktorí sú organizovaní do istého druhu hierarchie, a ktorí vytvárajú spojenie medzi radovými a vyššími skrytými silami, ktoré riadia a viac alebo menej koordinujú činnosť celej organizácie. Členovia tejto druhej triedy vedľa omnoho viac než predchádzajúci, o povahe a cieľoch slobodomurárstva a o jeho vzťahoch k podriadeným združeniam. Je teda ťažšie veriť v ich dobromyseľnosť. Predsa však, neočakávané konverzie medzi nimi, ktoré sa tu hádam vyskytnú, napovedajú, že niektorí, dokonca i z tejto kategórie, sú čestní ľudia a myslia to dobre. Napokon prichádza **elita**, ktorá sa niekedy nazýva "skrytá slila", ktorá patrí do vysokých stupňov rôznych slobodomurárskych rítov. Týchto je pomerne málo - sú to zvyčajne ľudia bez krajiny a bez viery, bez škrupúl, a často bez strachu, plní ambícií ovládnuť svet a naplnení divou agresívnou nenávisťou voči kresťanstvu, pre zničenie ktorého, rovnako ako aj pre posvätenie svojich osobných ambícií, využívajú obrovské možnosti ich organizácie. Predpokladá sa, že sú zväčša totožní s veľkými židovskými vodcami. *Patria sem jednotlivci všetkých národov a všetkých siekt. Týchto ľudí a ich dôverných agentov možno teraz nájsť vo výhodných postaveniach v takmer každej krajine Európy a Ameriky. Ovládajú prostriedky a vplyv hybnej sily vojny a takto ovládajú verejný život a vytvárajú ekonomické a sociálne podmienky.*

Okrem iniciovaných členov slobodomurárskych organizácií možno všade a v každej oblasti života nájsť zástupcov úbohého typu, ktorých, nie bezdôvodne, nazývajú "slobodomurári bez zástery". Títo, i keď nepatria do žiadnej zo slobodomurárskych organizácií, prenikli viac alebo menej slobodomurárskou mentalitou; a presadzujú, častokrát úplne nevedome, záujmy slobodomurárstva medzi svojimi priateľmi a susedmi, ba dokonca aj medzi svojimi priateľmi katolíkmi. Je to muž, tohoto typu, ktorý propaguje legendu o viere slobodomurárov v pravého Boha a vychvaľuje dobročinnosť slobodomurárov, ba dokonca ide tak ďaleko, že navrhuje, že Cirkev by mohla, alebo mala, revidovať svoj vzťah k slobodomurárstvu. Niektorí z týchto ľudí sú jednoducho blázniví, alebo príliš dôverčiví; iní túžia po kariére a pozícii; zatiaľ čo iných možno klasifikovať jednoducho ako odpadlíkov. Všetkých využíva sekta na odvrátenie a zmenšenie vplyvu zástancov viery a vlasti, alebo na neutralizovanie vplyvu nekompromisných odsúdení Cirkvi.

VII. Slobodomurárska politika, metódy a prostriedky

Už sme hovorili o tom, že slobodomurárstvo je v podstatnej opozícii voči kresťanstvu. Kontrast a antagonizmus medzi nimi poslúži ako ilustrácia charakteru slobodomurárskej politiky.

Základ cirkevnej politiky

Definitívny cieľ Cirkvi pri pôsobení na spoločnosť je "obnoviť všetko v Kristovi". Tento ideál a cieľ podčiarkuje všetok pohyb, ktorý kresťanstvo inšpiruje. Osobnosť nášho Božského Pána a jeho preblahoslavenej Matky (ktorej povaha je odrazom povahy jej Božského syna, podobne ako svetlo mesiaca je odrazom slnečných lúčov), príklad jeho života, nariadenia a rady Evanjelia majú prenikať kresťanský sociálny ideál a majú zafarbiť každý detail verejného a súkromného života; a až potom bude úplne uskutočnený sociálny mier a prosperita, ktorú kresťanstvo ponúka. Takto Pius XI. píše vo svojej encyklike, ktorou zavádza sviatok Krista Kráľa: "Akonáhle človek spozná v súkromnom aj vo verejnom živote, že Ježiš Kristus je Kráľ, spoločnosť sa bude tešiť prinajmenšom z veľkého požehnanie skutočnej slobody, dobre usporiadanej disciplíny, mieru a harmónie.

Opačná politika slobodomurárstva

Politické a sociálne ideály liberalizmu, ktorý je duchom a hnacou silou slobodomurárstva, sú pravým opakom všetkého tohto. Slobodomurárstvo stanovuje morálny kódex a princípy ľudskej cnosti a dobročinnosti nezávislo od Boha; a nakoľko ignoruje nášho Božského Pána, alebo, ak to vyžadujú okolnosti, vzdáva neúprimnú poctu jeho svätému menu, je v samotnej podstate v protiklade k nemu a k jeho poslaniu na zemi. Celý slobodomurársky systém je podčiarknutý, a všetko jeho verejné učenie, všetky jeho verejné aktivity, ako aj ich súkromné obrady sú zafarbené neustálym antagonizmom voči kresťanstvu. Ideály Cirkvi sa berú na posmech; jej učenie sa dezinterpretuje; jej služobníci a rehoľníci, akonáhle sa k tomu naskytne príležitosť, sa stávajú obeťami prenasledovania a nactiutňania. Dokonca aj jej posvätné obrady sú fantasticky a rúhačsky karikované v mnohých slobodomurárskych obradoch. Tieto črty sa občas objavia otvorene a bez prestrojenia. Častokrát sa protikresťanské predsudky čiastočne skrývajú pod pláštikom humanitarizmu, falošnej kultúry alebo pseudovedeckého skepticizmu, ale sú tam vždy obsiahnuté.

Lev XIIIL, v apoštolskom liste, ktorý adresoval biskupom Cirkvi, pri príležitosti striebomého jubilea svojho pontifikátu, zdôrazňuje ten fald, že naturalistický alebo protikresťanský cieľ je vždy dominujúcim motívom dokonca aj pri takzvaných filantropických alebo humanitárnych akciách slobodomurárstva:

"Naplnení duchom Satana, ktorý vie, ako sa má transformovať do anjela svetla, slobodomurárstvo stavia do popredia ako svoj prvoradá cieľ dobro humanity; ale v skutočnosti má neustále na mysli len úspech svojej vlastnej sektárskej politiky. Zatiaľ čo predstiera, že nemá nijaké politické návrhy, má napriek tomu najhlbší vplyv na zákony a správu štátu. Zatiaľ čo vzdáva falošný hold autorite zákona, ba dokonca aj náboženským povinnostiam, snaží sa (ako to deklarujú jeho vlastné stanovky) o deštrukciu civilnej autority a kresťanského kňazstva, pod zámienkou, že sú nepriateľmi ľudskej slobody."

Racionalizmus a hermeticizmus. spojený so slobodomurárskou politikou

Už sme hovorili o racionalizme a hermeticizme (vrátane teozofie, kresťanskej vedy, špiritizmu, atď.) ako o charakteristike slobodomurárskeho náboženstva a filozofie. Tieto filozofie, ktoré sú kladené do popredia ako náhrada za skutočné náboženstvo, sa rýchlo rozširujú po Anglicku a po celom po anglicky hovoriacom svete. Sú to najúčinnejšie rozpúšťadlá akýchkoľvek prvkov pravého kresťanstva, ktoré ešte stále zotrývajú v protestanskej populácii. Sú dokonca pokusy o infiltráciu do katolicizmu. Tento prvok je pravdepodobne najsmrteľnejším a najnebezpečnejším aspektom celého slobodomurárskeho hnutia, pretože zatína hlbšie než čokoľvek iné do kresťanského života, pričom napáda jeho najvlastnejšie základy.

Bezprostredným cieľom praktickej politiky slobodomurárstva je vniesť jeho naturalistické princípy do života ľudí a predovšetkým ich násilne presadiť v každom detaile života. Takže jeho politický a sociálny program zahŕňa:

(1) Odstránenie náboženstva zo všetkých stupňov vlády, a zo všetkých verejných inštitúcií; a ako znamenie triumfu tejto politiky, odstránenie kríža a všetkých náboženských znakov zo všetkých legislatívnych zhromaždení, súdnych dvorov, verejných nemocníc, škôl a univerzitných kolají, atď.

(2) Sekularizácia sobáša.

(3) Ustanovenie štátneho systému takzvaného vzdelania, ktoré, prinajmenšom vo svojom počiatočnom štádiu bude povinné, bezplatné, a vykonávané laikmi.

(4) Úplná sloboda vyznania (prinajmenšom pre všetky náboženstvá okrem toho pravého).

(5) Neobmedzená sloboda tlače, dokonca aj pri propagácii neznabožských doktrín a princípov deštruktívnej morálky; podobná sloboda pre javisko, film, a pre všetky formy verejných aktivít, dokonca aj tých, ktoré sú najviac v protiklade k verejnému záujmu, ako je prevádzka stávkových kancelárií a herní, predaj alkoholu, atď.

(6) Odstránenie všetkých rozdielov medzi pohlaviami pri vzdelaní a vo všetkých sférach verejného života, a nastolenie alebo podpora radikálneho feminizmu.

Ten istý program obvykle zahŕňa alebo podporuje (takzvanú) demokratickú alebo republikánsku formu vlády, nediskriminačné všeobecné volebné právo a centralizáciu politickej a administratívnej autority do rúk byrokracie. Na druhej strane bojuje proti národným rozdielom, ktoré sú spojené s kresťanskou cnosťou vlastenectva, voči ideám silno organizovaných poľnohospodárskych komunít, ktoré sú trvalo usídlené na pôde; a napokon voči organizácii do tried, ktoré sú spojené väzbami spoločného záujmu a vzájomnej služby. Teda ich politika smeruje ku komercionalizmu, falošnému internacionalizmu a extrémnemu individualizmu.

Vplyv slobodomurárskej politiky na sociálny život

Je jasné, že v sociálnom systéme, ktorý je organizovaný podľa týchto slobodomurárskych ideálov, masy ľudí, i keď sú nominálne slobodné, a teoreticky sú zdrojom všetkej autority v štáte, čoskoro sa stanú degradovanými a zotročenými, demoralizovanými pôžitkárstvom, zbavenými vedenia a pomoci, ktoré poskytujú kresťanské princípy, izolovanými, neorganizovanými, neraz zbavenými trvalého vlastníctva, s literárnym vzdelaním nedouka, ale bez skutočného vzdelania, a budú klásť iba malý alebo žiaden odpor voči tyranii byrokratov alebo finančných zoskupení, ktoré ovládajú tlač a ekonomický život krajiny. Podstatná sloboda, prosperita a pravá civilizácia, ktoré sprevádzajú kresťanský režim (alebo sú jeho dôsledkom) v Taliansku by poskytli cestu k podobným sociálnym podmienkam aké boli v predkresťanskom Ríme.

Metódy slobodomurárskych akcií

Lev XIII., keď písal o slobodomurárskych metódach a prostriedkoch v apoštolskom liste, o ktorom sme už hovorili, uvádza tam nasledujúcu šokujúcu stať:

“Slobodomurárstvo vo svojej obrovskej expanzii preniká takmer každý národ a zjednocuje sa s inými sektami, pre ktoré je skutočnou inšpiráciou a skrytou motivujúcou silou. Tých, čo sú s ním združení, najprv priťahuje a potom si drží pri sebe vnadidlom celosvetových výhod, ktoré pre nich zaručuje. Podriaďuje vlády svojej vôli, niekedy sľubmi, inokedy hrozbami. Našlo si cestu do každej triedy spoločnosti, a vytvára neviditeľnú a nikomu sa nezodpovedajúcu silu. nezávislú vládu, akoby to bol organizmus, začlenený do zákonného štátu...”

“Každým dňom je jasnejšie, že neutíchajúce problémy a opozícia, ktorá tak dlho sekírovala Cirkev - a obnovené útoky, ktoré sa objavili len celkom nedávno - treba pripísať predovšetkým slobodomurárskej iniciatíve a aktivitám. Toto je jasné na základe niekoľkých indícií; ako blesk z jasného neba (teda takpovediac bez zrejmej príčiny, ktorá by bola úmerná následku), sa celkom znenazdajky objavujú útoky a prenasledovania, ktorými sme vystavení; a tým istým spôsobom sa všade rozpútavajú prenasledovania, kampane v tlačí, verejné mítingy a divadelné hry; a podobné zbrane sa využívajú vo všetkých krajinách - začne sa rozširovať ohováranie a roznečujú sa ľudové povstania. Všetky tieto veci nepopierateľne slúžia jednotnému plánu kampane a jednej centrálnej autorite, ktorá ovláda niekoľko aktivít.”

“Tieto udalosti sú v skutočnosti iba jednou epizódou v priebehu pripraveného plánu, ktorý sa vykonáva

na veľmi širokom základe a ktorý spôsobuje po celom svete ruiny, o ktorých sme už hovorili. Takto sa slobodomurári pokúšajú najprv obmedziť a potom úplne vylúčiť náboženské vyučovanie zo škôl... Rozpútávajú vojny proti kresťanskej morálke pomocou dennej tlače; obracajú na posmech prax Cirkvi a profanujú jej rituály... zvlášť horlivo napádajú katolícke kňazstvo."

Tieto slová boli napísané pred viac než štvrté storočím, skôr, než sa slobodomurársky systém rozvinul tak vysoko, ako je rozvinutý dnes. Pokúsime sa stručne opísať jeho hlavné vlastnosti, z ktorých niektoré sú zreteľnejšie, než boli vtedy.

Dvojitá osobnosť

Slobodomurárstvo má takpovediac dvojitú osobnosť, pričom sa prejavuje tou, ktorá sa mu podľa okolností hodí. Existuje vonkajšie slobodomurárstvo, ktorého členovia, organizácia a aktivity sú viac alebo menej otvorene priznané. Toto slobodomurárstvo zverejňuje svoje rituály, usporiada festivaly, vydáva kalendáre, atď. Okrem tejto časti organizácie existuje iná, ktorú môžeme nazvať vnútorným alebo ezoterickým slobodomurárstvom, a ktorá vytvára skutočné centrum a dušu tejto spoločnosti a v ktorej prevláda židovský vplyv. Táto časť slobodomurárstva je jednoznačne protináboženská, ničivá a anarchická.

Vonkajšie slobodomurárstvo sa ostentatívne zastáva tolerancie, liberalizmu v náboženstve, humanitarizmu, atď., bez toho, že by sa aktívne zúčastňovalo na temných skutkoch a cieľoch vnútorných kruhov, ktoré však jeho členovia v skutočnosti držia a ktorým pomáhajú tým, že sú prívržencami slobodomurárskej organizácie a že ju podporujú. Vo vonkajších kruhoch slobodomurárstva je veľké množstvo členov, ktorí nepoznajú cieľ ani aktivity vnútornej organizácie. Ich motívy, ktoré ich viedli k pripojeniu sa k tejto sekte, sú iba ekonomické a sociálne výhody, ktoré dúfajú získať. Obvykle sem patria i bohatí a vplyvní ľudia, ktorí slúžia ako užitoční bábkoví vodcovia. Vzniká dojem, že títo dávajú slobodomurárskej organizácii istý charakter miernosti, ale v skutočnosti majú len malý vplyv na aktivity slobodomurárov, a sú iba použítí ako nástroje vnútornými kruhmi.

Formovanie členov

V slobodomurárskom systéme je lóža miestom, kde sa trénujú členovia a zároveň je organizačnou jednotkou. Lóža je miestom, kde sa mysle členov postupne a takmer nebadateľne prispôbujú slobodomurárskym princípom a ideálom. Tento výsledok sa zásadne nedosahuje formálnym vyučovaním (í keď sa toto využíva, zvlášť v spojení s rôznymi iniciáciami), ale skôr prostriedkami celého spektra viac alebo menej subtílnych vplyvov. Medzi týmito vplyvmi môžeme spomenúť vplyv slobodomurárskeho symbolizmu a ceremónii na myseľ a charakter tých, ktorí sú iniciovaní; nemennú etiketu lóže, v ktorej je zakázané všetko, čo sa vzťahuje k nadprirodzenému alebo vlasteneckému idealizmu ("Náboženstvo a Politika"); starostlivo pestovaný tón nadradenosti a osvietenosti v porovnaní s poverami a neznalosťou neslobodomurárskeho (kresťanského) sveta, duch širokého kozmopolitizmu a humanitarizmu (ktorý však vylučuje skutočné cnosti, ktorým zodpovedajú napríklad pravá láska založená na láske k Bohu a vlastenectve); umelá atmosféra tajomstva, atď, atď.

"Ani politika, ani náboženstvo", píše Ragon, "sa nespomína na obyčajných slobodomurárskych stretnutiach; ale obdivuhodná organizácia slobodomurárstva, ktorá je ochrancom vyšších vied, je tak obdivuhodná, že ich náboženské stupne oslovujú inteligenciu iniciovaných, zatiaľ čo jeho forma a systém správy sa obracajú na politického ducha všetkých bratov. Úvahy, ktoré sa takto vsugerujú do myslí členov, potom títo členovia vynášajú do vonkajšieho sveta ako isté a overené ideály, pomocou ktorých sa pokúšajú zlepšiť alebo zničiť náboženský alebo politický poriadok, kdekoľvek sa im zdá, že im nehrá do nôty".

Slobodomurárske aktivity proti kresťanskej spoločnosti

Podľa slobodomurárskej predstavy ich vlastný sektársky systém morálky a správy verejného života je vzor, ktorému sa snažia prispôbiť celú spoločnosť, Slobodomurár propaguje a je zapálený za myšlienku triumfu týchto princípov. Duch a tón, a intelektuálny vonkajší vzhľad, ktorý prevláda v slobodomurárskych lóžach, prenášajú ich členovia vedomo alebo nevedomo do vonkajšieho sveta.

Jeho metódy a propaganda sa menia podľa okolností a sú medzi mierumilovným prenikaním a otvoreným násilím. Lož, pokrytectvo a pretváрка sú pravdepodobne najstálejšími a najzreteľnejšími

charakteristikami slobodomurárskych akcií vo všetkých ich fázach. Využívajú ľudskú vášeň chamtivosti, pýchy a zmyselnosti na podkopanie kresťanských sociálnych zvykov a organizácií. Za tým istým účelom ovplyvňujú legislatívu a správu štátu.

Nasledujúci úryvok zo slobodomurárskeho dokumentu, ktorý bol publikovaný v Le Monde Maconnique (1879, s. 224), ilustruje niektoré z metód, ktoré obvykle používali slobodomurári v skorších fázach ich úsilia preniknúť spoločnosť, ktorá bola v podstate katolícka, naturalistickými princípmi a ideálmi. Dokument obsahuje oficiálnu schému navrhovaných aktivít VeDcej Lóže v Chile v roku 1876 (Plan de Travaux de la Grande Loge du Chili). Vtedy bol v krajine mier, sociálny systém spočíval na báze starej katolíckej tradície.

Článok 1. Okrem existujúcich komisií Veľká Lóža ustanoví komisie externých aktivít.

Článok 2. Tieto komisie sa budú nazývať (a) sekcia vyučovania (b) sekcia dobročinnosti (c) sekcia propagandy (d) sekcia slobodomurárskeho bratstva.

Článok 3. Sekcia vyučovania sa bude snažiť (a) o založenie základných škôl (b) o vznik združení, ktoré majú za cieľ poskytovanie vyučovania chudobným zadarmo (c) o získanie vplyvu vo všetkých existujúcich vedeckých, literárnych a umeleckých inštitúciách (d) o organizáciu populárnych prednášok na propagáciu všetkých vedomostí, ktoré majú tendenciu uľahčiť pokrok ľudstva.

Článok 4. Sekcia dobročinnosti bude (a) pomáhať pri zakladaní nemocníc, atď. (b) poskytovať priamu alebo nepriamu podporu všetkým inštitúciám tohto druhu, ktoré nemajú za cieľ súkromný zisk alebo sektárske (t.j. katolícke) ciele.

Článok 5. Sekcia propagandy bude (a) brániť a pomocou tlače rozširovať pravé ideály slobodomurárstva (b) pracovať pre uvedenie princípov slobody, rovnosti a bratstva do verejných inštitúcií, a nadovšetko pre odluku cirkvi od štátu; pre ustanovenie civilného sobáša; pre sekularizáciu dobročinných podujatí; pre podporu obetí náboženskej netolerancie a vo všeobecnosti, pre čokoľvek, čo pomôže zjednotiť všetko ľudstvo do jednej rodiny, atď.

Jeho osudné výsledky

Pomocou neutíchajúcich akcií takého typu, aký sme teraz opísali, sa jednak pomôže zaručiť sekte prestíž, a jednak sa propagujú slobodomurárske princípy a ideály, ktoré nebadane nakazia kresťanskú spoločnosť vírusom moderného ducha. Čoskoro zákony a zvyky národa začali byť preniknuté princípmi liberalizmu, a postupne stratili svoj kresťanský charakter. Sú nám až príliš dobre známe konečné dôsledky, ktoré dnes možno vidieť vo Francúzsku, Portugalsku, Mexiku a v niekoľkých iných štátoch Latinskej Ameriky.

Nakoľko sa teraz nepokúšame podať vyčerpávajúce alebo podrobné pojednanie o slobodomurárskych metódach a prostriedkoch, obmedzíme sa na krátky prehľad toho, čo môžeme dnes opísať ako majstrovské zbrane slobodomurárstva. Sú to ovládanie financií, tlače a filmu, a revolučné hnutia.

Slobodomurárske aktivity cez ovládanie financií

Jedna z najhorších vlastností dnešného liberálneho systému sociálnej organizácie je tyrania záujmov bohatých. Kruh veľkých kapitalistov a medzinárodných bankárov, ktorí ovládajú vysoké financie, má cez úvery taký vplyv na každú fázu života národa, že môžeme právom hovoriť o istom druhu supervlády, ktorá nie je nikomu zodpovedná. Výroba, doprava, medzinárodný obchod, sú do veľmi veľkej miery pod kontrolou tejto malej kliky. Podobná poloskrytá anonymná sila má najhlbší vplyv na politiku štátu. Ovláda tlač, medzinárodné spravodajské agentúry, divadlo, film, trh kníh. Ovláda módu v obliekaní, takmer rozhoduje, čo majú obyčajní ľudia jesť, obliekať si a čítať.

Prakticky určuje, ktoré odvetvie priemyslu má mať úspech, a ktoré má padnúť. Pomocou úverov ovláda množstvo dostupných peňazí a ich kúpnu silu, a takto ovplyvňuje hospodárstvo, výrobu, obchod, a dokonca aj poľnohospodárstvo. Teraz je jasné, že členovia týchto finančných kruhov sú totožní do značnej miery so židovskými slobodomurárskymi vodcami. Finančné ovládanie je dnes veľkou majstrovskou zbraňou slobodomurárstva a je zbraňou, ktorá udržuje ostatné mechanizmy deštrukcie v pohybe. Rozširovanie racionalizmu a hermeticizmu, propaganda protikresťanskej tlače a nespočetné iné formy slobodomurárskej aktivity, dokonca aj socialistické a revolučné hnutia, všetky sú rozduchované a

podporované najefektívnejším spôsobom - silou a vplyvom peňazí.

Spomedzi niekoľkých druhoradých nástrojov, ktoré využíva slobodomurárstvo, propaganda v tlači a vo filme a revolučné hnutia sú pravdepodobne dnes najciteľnejšie a najzrejméjšie. Z niekoľkých slobodomurárskych dokumentov, z ktorých niektoré sme už spomínali, sa zdá, že vodcovia protikresťanského hnutia sa veľmi spoliehajú na verejnú tlač, ako na jeden zo svojich najefektívnejších nástrojov. Veľká kapitalistická tlač USA, Nemecka a Francúzska je dnes takmer celkom ovládnutá veľkými židovskými finančníkmi. Oni sami, alebo syndikáty, ktoré majú prakticky pod kontrolou, vlastnia najvplyvnejšie orgány. Dokonca aj medzi novinármi samými prevláda židovský prvok. Aj v novinách, ktoré neovládajú priamo Židia, zvyčajne existuje prevládajúci židovský vplyv na riadenie. V takýchto prípadoch vydavateľ umeleckých kritik alebo hlavní zahraniční korešpondenti sú zvyčajne Židia. Odhliadnuc od prípadu, kedy židovské syndikáty alebo jednotlivci majú priamy vplyv na tlač alebo priamo vlastnia; a odhliadnuc od toho, že Židia samotní odvedú podstatnú časť skutočnej novinárskej práce, je známou skutočnosťou, že prakticky celá tlač Británie a Ameriky je ovládnutá prostredníctvom stránok s reklamou veľkými finančnými obchodnými záujmami, ktoré do značnej miery ovládajú Židia, ktorých by si nechcel proti sebe popudíť nijaký vydavateľ.

Nie iba to, čo sa nazýva kapitalistickou tlačou, ale dokonca aj socialistická tlač sveta, je vo vlastníctve židovských finančníkov a je nimi ovládaná. Takto "vydavateľ veľkých socialistických novín Vonwärts je Žid, A. Cohan". "Založenie základných francúzskych socialistických novín "LHumanité" bola práca významných židovských členov vysokých finančných kruhov - Rothschilda, Dreyfusa, atď." To isté platí aj pre ostatné dva hlavné francúzske socialistické časopisy "LAurore" a "Le Bonnet Rouge".

A ďalej, spravodajské agentúry sveta, ako sú Reuter a Wolff, ktoré sú hlavnými britskými a nemeckými spravodajskými agentúrami, rovnako ako aj Havas, čo je najväčšia francúzska agentúra (ktorá potom podporuje mnohé noviny pôžičkami, ale aj správami) - toto všetko vlastnia alebo ovládajú Židia. Okrem týchto spravodajských agentúr bola nedávno založená J.T.A. ("Jewish Telegraphical Agency" - "Židovská telegrafická agentúra"), ktorá podáva nové správy zadarmo väčšine veľkých denníkov, a dokonca aj katolícki novinári a vydavatelia, i tí, ktorí nesympatizujú so slobodomurárskymi a židovskými ideálmi, majú tendenciu nekriticky prijímať správy, ktoré púšťajú do obehu tieto agentúry; hoci takéto správy sú častokrát zavádzajúce a až príliš často nepriateľské kresťanstvu.

Nevravíme, že všetci židovskí vlastníci novín alebo novinári sú slobodomurári, alebo že sú aktívnymi agentami v slobodomurárskom hnutí proti kresťanstvu; ale súdiac podlá všeobecne známeho spojenia slobodomurárstva s moderným judaizmom, o ktorom sme už pojednali, a z opakovaných svedectiev autentických slobodomurárskych dokumentov o tom, že slobodomurárske sily sa pri snahe dosiahnuť svoje ciele spoliehajú na ovládnutie tlače, a predovšetkým zoči-voči konzistentnej a neutíchajúcej propagande proti kresťanským ideálom a záujmom katolicizmu, ktorá charakterizuje Židmi ovládanú tlač celého sveta, človek musí prísť k záveru, že toto ovládanie Židmi je, zhruba povedané, v záujme naturalizmu a vcelku je zreteľne protikatolícke. "Židovi (píše Lazare) nestačí odkresťančiť - on judaizuje. Ničí katolícku a protestantskú vieru. Vyvoláva náboženskú indiferentnosť; ale zároveň vplýva na tých, ktorých vieru ničí, svojimi vlastnými koncepciami sveta, morálky a ľudského života; pracuje na svojej dlhodobej úlohe - deštrukcii Kristovho náboženstva."

To, čo tu bolo povedané o tlači, platí rovnako, alebo ešte viac, na film. Prakticky všetok film na oboch kontinentoch Európy a Ameriky je v rukách Židov. Takto možno sotva spochybniť to, že vlastný prehľad tohoto prípadu Dr.Eberleho je v podstate presný:

"Židia ovládajú riadiace orgány verejnej mienky sveta. Intelektuálny vonkajší vzhlád a zvláštne záujmy židovského národa sú vždy rozhodujúcimi faktormi pri voľbe tém a nových prvkov, a v určovaní spôsobu zaobchádzania.. Hlavné vydavateľské štáby sú využité na to, aby slúžili záujmom židovstva a aby presadzovali jeho ideály a túžby." To, že ideály a túžby židovstva, alebo prinajmenšom židovských vodcov, sú v protiklade ku kresťanstvu a viac alebo menej v súlade s cieľmi slobodomurárstva, o tom niet pochybností.

Poznáme metódy, ktoré používa tlač a film na prenikanie spoločnosti nekresťanskými a protikresťanskými princípmi a ideálmi. Falšovanie, ktoré sa robí pri každej príležitosti, sa obvykle prispôsobí zvykom a skutočnej dispozícii čitateľov alebo obecnstva, zatiaľ čo sa bezcitne pripravujú mysle a charaktery pre niečo silnejšie. Pomalicky si verejná mienka privyká na scény a na pohľady na

život, ktoré by boli pred niekoľkými rokmi šokujúce, a ktoré by vyvolali reakcie. Takto sa verejná mienka postupne demoralizuje a odkláňa od kresťanskej tradície a kresťanského videnia sveta; a po istom čase sa verejný život stane prakticky odkresťančeným.

Slobodomurárstvo a revolučné hnutia

V modernom svete sa objavila aj iná strašná sila, ktorá je zreteľne v protiklade ku kapitalizmu a medzinárodnému finančníctvu, ale nemenej je v protiklade ku kresťanskej civilizácii a ku kresťanským ideálom. Touto silou je socializmus, zvlášť vo forme revolučného komunizmu, alebo bolševizmu, ako sa to dnes všeobecne priznáva. Úzke spojenie socializmu so slobodomurárstvom silne zdôrazňoval Lev XIII. v niekoľkých zo svojich encyklík. Hlavné ciele a ideály týchto dvoch sú veľmi blízke. Obe sú medzinárodné, protivlastenecké, ničivé a materialistické. Prevládajúci vplyv slobodomurárskych Židov v ruskom komunizme a, pravdu povediac, v celom modernom socialistickom hnutí, sa teraz všeobecne pripúšťa. Celé socialistické hnutie je do veľkej miery židovský výtvor. Zakladatelia socializmu - Marx, Engels a Lasalle - boli Židia a slobodomurári. Ricardo, od ktorého si socializmus požičal niektoré svoje princípy, ako je napríklad Marxova teória hodnoty a Lasallov železný zákon miezd, bol tiež Žid. Dokonca aj pred svetovou vojnou socialistické hnutie po celom svete bolo takmer úplne ovládané Židmi. Toto platilo zvlášť v Rusku, v ktorom je značná časť celosvetovej židovskej populácie a kde za posledných sto rokov boli Židia takmer vždy centrom ničivých hnutí. Vznik bolševizmu v moderných časoch, v ktorom slobodomurárski Židia hrali prevládajúcu úlohu, predstavuje zrelé ovocie revolučných a anarchistických hnutí, ktoré mali svoj podiel na krčoch, v ktorých sa zvíjala Európa a Amerika počas posledného jeden a pol storočia.

Slobodomurárske revolučné metódy

Nasledujúce úryvky z jednej z prác M. Eckerta, ktorý bol veľmi schopným a dobre informovaným analytikom slobodomurárstva, pomôžu: vrhnúť viac svetla na túto stránku našej témy. Eckert písal približne v polovici minulého storočia. Bol rodeným Šašom, protestantom, a bol učencom s mimoriadnym vzdelaním. Venoval svoje úsilie odhaleniu tajomstiev slobodomurárskych spoločností, a napísal niekoľko cenných pojednaní o tejto veci. Naše úryvky, ktoré sú prebrané z Gyrovho prekladu Eckertových prác, obsahujú krátky prehľad hiektorých výsledkov jeho skúmania:

“Slobodomurárstvo, ktoré je univerzálnym združením, ovláda jeden vodca, ktorý sa nazýva Patriarcha. Titul Veľkého majstra Rádu nie je výlučným privilegiom nijakej rodiny alebo národa. Škóti, Angličania, Francúzi a Nemci mali tú česť dať rádu najvyššieho správcu. Zdalo by sa, že dnes (1857) má túto hodnosť lord Palmerston. S patriarchom sú spojené dve komisie, zložené z delegátov Grand Orientu. Jedna má na starosť legislatívu a druhá exekutívu. Patriarchu poznajú len členovia týchto komisií, a len oni sú s ním v styku.”

“Všetky moderné slobodomurárske revolúcie dokazujú, že Rád je rozdelený na dve rôzne časti: jedna je mierumilovná alebo ústavná, a druhá: bojová alebo revolučná. Prvá používa iba mierumilovné prostriedky, napríklad tribúny a tlač. Jej úlohou je priviesť inštitúcie alebo osoby, ktoré chcú zruinovať, k sebadeštrukcii alebo k vzájomnej vojne. Službe Rádu podriaďuje všetky dôležité pozície v štáte, v Cirkvi, na univerzitách a vo všetkých sférach vplyvu a moci. Zvázda masu ľudí, ovláda verejnú mienku pomocou tlače prenikaním rôznych slobodomurárskych alebo kvázislobodomurárskych združení, atď. Jej vedenie samo seba nazýva Grand Orient. Uzatvára svoje lóže (onedlho vysvetlím prečo), akonáhle druhá (t. j. bojová a revolučná) sekcia vyženie do ulíc obyvateľstvo, ktoré získala pre ciele Rádu.”

“Keď mierumilovná sekcia dosiahne štádium, kedy sa zdá, že bude mať úspech surový útok, keď boli rozbúrené vášne, keď boli riadiace authority dostatočne podkopané a oslabené, a keď boli rozhodujúce miesta v Cirkvi a v štáte obsadené zradcami, nariadi sa bojovej sekcii, aby začala svoju aktívnu činnosť.”

“Akonáhle začne revolučný útok a bojová sekcia sa zmocní vlády, lóže mierumilovného oddelenia sa zatvoria... Efektom a cieľom tejto taktiky je zabrániť možnosti, aby bol Rád obvinený zo spolupráce s revolúciou... Okrem toho, pravdu povediac, zatiaľ čo vyšší hodnostári Rádu vytvárajú časť bojovej sekcie, rovnako ako aj mierumilovnej sekcie, veľká väčšina členov týchto dvoch sekcií nevie o spojení medzi nimi. Takto, v prípade neúspechu revolúcie mierumilovná sekcia, ktorej politika je ovládaná vysokými vodcami, má možnosť získať ochranu druhých... pričom ich reprezentuje ako vlastencov,

alebo prílišných horlivcov, zvedených za hranice poriadku a opatrnosti.”

Ak na druhej strane revolučné hnutie vyhrá, členovia mierumilovnej sekcie sú pripravení prevziať dôležité administratívne pozície v štáte. Táto metóda akcie, ktorá tu bola opísaná, bola použitá znovu a znovu vo výbuchoch revolúcie v Európe a v Amerike počas posledného jeden a pol storočia, írsky čitateľ pravdepodobne tiež uvidí istú známu podobnosť medzi týmto a medzi metódami slobodomurárskych a oranžských združení v Írsku.

Centrálne ovládanie protikresťanského hnutia

Claudio Janet, ktorý písal o nejakých tridsť rokov neskôr (1880), vo svojom výbornom a vyčerpávajúcom úvode pátra Deschamps, "Sociétés Secrètes", zatiaľ čo pripúšťa realitu jednotného centra, ktoré ovláda slobodomurárstvo (ktorého existenciu potvrdili aspoň nepriamo Eckert, Gougenot-Demousseaux a Deschamps, rovnako ako aj niektorí z dnešných autorov, ktorí sú najlepšie informovaní o slobodomurárstve, ako sú Mgr. Jouin a jeho spolupracovníci) a pridáva svoje presvedčenie, že autorita ovládajúcej organizácie nie je vždy a všade uznávaná; a že často vznikajú opozičné prúdy najrôznejšieho druhu (ako sú osobná rivalita, rasová alebo národnostná žiarlivosť, opačné finančné záujmy) a znižujú účinnosť tohto nástroja zla.

"Tieto vnútorné spory sú častokrát prostriedkami, ktoré Božia prozreteľnosť používa na to, aby zastavila úspešné napredovanie síl deštrukcie... ale nemožno poprieť, že tieto sily majú tendenciu sa stále viac a viac zjednocovať... V deň, kedy takéto zjednotenie nastane, bude čas zrelý pre Antikrista."

Nakoľko si tieto veľké sily zla dnes zaručili jednotu ovládania a akcie, je ťažké s istotou usúdiť. Lev XIII. v bule, ktorú sme citovali, považuje za prakticky isté, že existovalo, dokonca už pred štvrtým storočím, jedno centrum, ktoré ovládalo slobodomurárske aktivity po celom svete. Indície, naznačujúce takéto centralizované ovládanie, sa dnes zdajú byť omnoho jasnejšie ako boli vtedy. Pravdepodobne sa ešte nikdy nevidela vojna proti kresťanstvu (prinajmenšom od doby po prvých storočiach) s takou silou a univerzálnosťou a s takou zrejmom jednotou plánu v takmer každej krajine, ako sa to stalo za posledných desať rokov. Jedno vysvetlenie tohto môže byť, že od emancipácie Židov ovládanie slobodomurárstva stále viac a viac spadalo pod vplyv židovských slobodomurárskych vodcov. Vypuknutie protestantizmu v Nemecku a v Anglicku uľahčilo tento proces, takže sa zdá byť pravdepodobné, že dnes má oligarchia, ktorá je prevažne židovská, praktickú kontrolu nad celým slobodomurárskym hnutím.

Jeden z výsledkov tohto vývoja je ten, že politika a celé slobodomurárstvo sa stali jasnejšie definovanými. Tak sa napríklad len za posledných päťdesiat rokov, kedy sa definitívny cieľ svetového štátu, ovládaného slobodomurárskymi kruhmi a použitie zlata a medzinárodných financií ako zásadných nástrojov pre ich realizáciu (obe koncepcie sú židovské) prejavili úplne jasne. To, že slobodomurári dnes ovládajú svetové financie; Ruská revolúcia (ktorá bola zreteľne podporovaná medzinárodnými finančníkmi) spolu s ich aspiráciami vytvoriť univerzálny slobodomurársky štát; a súčasný vzrast medzinárodných združení rôzneho druhu, ktoré sú spojené priamo alebo nepriamo so slobodomurárskymi alebo boľševickými organizáciami; všetko toto poukazuje na istú fázu pokroku na ceste k žiadanému cieľu. Aký bude ďalší vývoj, to vie Boh sám. Cirkev nepochybne odolá útoku slobodomurárstva, tak, ako odolala každému útoku Satana za posledných dvetisíc rokov. Ale medzičasom náboženstvo a morálka môžu utrpieť ťažké straty; a žiadna krajina, a už vôbec nie naša, nie je imúnna. Nebezpečenstvo musíme merať tým faktom, že slobodomurárstvo je pravdepodobne najsmrteľnejším nepriateľom, ktorému kedy muselo Božie kráľovstvo na zemi čeliť.

Prostriedky bojového slobodomurárstva

Je mimo rozsahu tejto knihy analyzovať prostriedky a metódy slobodomurárskeho hnutia. Toto však musíme povedať na záver: Slobodomurárstvo je veľmi silné a veľmi vysoko organizované. Získalo na svoju stranu ľudské vášne; a primälo obrovskú časť materiálnych a intelektuálnych zdrojov celej európskej civilizácie, aby mu slúžili. Jedinou silou, ktorá mu môže úspešne čeliť, je sila pravého kresťanstva. Jediným nepriateľom, ktorého sa slobodomurárstvo bojí, je katolícka Cirkev.

A ďalej, slobodomurárske hnutie je podstatne materialistické, naturalistické a sebecké. Ak má byť hnutie proti nemu úspešné, musí byť motivované nadprirodzenými náboženskými motívmi a musí sa usilovať o vznešené a nesebecké ideály. Keby jeho motívy a hnacie sily boli sebecké a materialistické,

ako sú motívy a hnacia sily slobodomurárov, je odsúdené na zánik, pretože slobodomurárstvo ho ľahko prekoná.

Napokon, pretože predpokladáme, že v Írsku stále existuje silná náboženská viera a prax, zbraňami, ktoré sú najsúrnejšie potrebné na porazenie slobodomurárskeho zla, je široká znalosť katolíckych sociálnych princípov, katolíckej organizácie a silná a pevne zakorenená katolícka tlač.

Tlačová služba Sekretariátu nemeckej biskupskej konferencie

Dokumentácia 10/80 zo dňa 12.5.1980

Prehlásenie Nemeckej biskupskej konferencie k otázke členstva katolíkov v slobodomurárstve

Medzi katolíckou cirkvou a slobodomurárstvom v Nemecku prebehli v rokoch 1974-1980 oficiálne rozhovory z poverenia Nemeckej biskupskej konferencie a Spojených veľkých lóži Nemecka.

Pritom sa zo strany katolíckej cirkvi malo prešetriť, či sa v slobodomurárstve uskutočnila premena a či by už bolo možné členstvo katolíkov v slobodomurárstve.

Rozhovory prebiehali v dobrej atmosfére, vyznačujúcej sa otvorenosťou a vecnosťou. Bol pri tom poskytnutý inštruktívny pohľad do prvých troch stupňov.

Katolícka cirkev musela pri preskúmaní prvých troch stupňov konštatovať základné a neprekonateľné protiklady.

Povaha slobodomurárstva sa nezmenila. Príslušnosť k nemu spochybňuje základy kresťanskej existencie: dôkladné skúmanie slobodomurárskych rituálov a základných náhľadov, ako aj nezmenené sebachápanie slobodomurárstva ozrejmuje, že: súčasná príslušnosť ku katolíckej cirkvi a zároveň k slobodomurárstvu je nezlučiteľná.

Priebeh rozhovorov medzi zástupcami katolíckej cirkvi a slobodomurárstvom

I. VÝCHODISKOVÁ SITUÁCIA

1. Rozhovory

Medzi katolíckou cirkvou a slobodomurárstvom v Nemecku prebiehali v rokoch 1974-1980 oficiálne rozhovory z poverenia Nemeckej biskupskej konferencie a Spojených veľkých lóži Nemecka.

2. Poverenie

Nemecká biskupská konferencia poverila skupinu pre dialóg, ktorá mala sa úlohu,;

- a) zistiť zmeny vnútri slobodomurárstvá v Nemecku,
- b) preskúmať spojitelnosť príslušnosti ku katolíckej cirkvi a zároveň k slobodomurárstvu,
- c) ak by bola odpoveď na predchádzajúcu otázku kladná, pripraviť zverejnenie zmenenej situácie.

3. Situácia u slobodomurárov

Nemecké slobodomurárstvo sa po nacionálnosocialistickom prenasledovaní zredukovalo približne na štvrtinu; tým by mohli byť spôsobené zmeny, pokiaľ ide o istú otvorenosť voči iným spoločenským skupinám. Na základe tejto situácie sa ukázal aj istý záujem slobodomurárstva o očistenie jeho vzťahu ku kresťanskej cirkvi:

4. Druhý vatikánsky koncil a encyklika "Ecclesiam suam"

V Druhom vatikánskom koncile sa cirkev podobrala na dialóg so všetkými ľuďmi "dobrej vôle", na rozhovor s každým zoskupením, ktoré preukáže ochotu. V tomto úmysle, dokumentovanom v rozličných koncilových textoch, pokračoval potom ďalej Pavol VI. vo svojej nástupníckej encyklike "Ecclesiam suam", teoreticky ho obsiahnejšie podoprel a opatril ho praktickými smernicami. Predovšetkým vymenoval rozličné kruhy, s ktorými treba začať dialóg: počnúc vo vlastnom spoločenstve až po tých, ktorí neveria v Boha. Už počas koncilu, a v narastajúcej miere po ňom, bola uznaná potreba dialógu so slobodomurárstvom.

II. ZMENENÉ PREDSTAVY

1. Humanitné záležitosti

Cirkvou - najmä Druhým vatikánskym koncilom - podporovaná správne pochopená sloboda človeka, v súkromnom, náboženskom a spoločenskom živote, poskytla základňu rozhovoru so slobodomurárstvom, ako i ono cíti povinnosť zaujímať humánny postoj voči ľudskej slobode. Podobne je tomu i pokiaľ ide o zastavanie ľudských práv.

2. Dobročinnosť

Nemecké slobodomurárstvo podporuje ustanovizne bratskej pomoci a ľudskej dobročinnosti. Podniká pomocné akcie pre trpiacich ľudí. Keďže charitatívne zmýšľanie a činnosť cirkvi podstatne prináležia, ukazovali sa aj tu isté styčné body.

3. Chápanie symbolov

V našej triezvej dobre hľadajú niektorí ľudia v symboloch a rítoch slobodomurárstva isté naplnenie inak nenaplnených potrieb. V katolíckej cirkvi majú symboly a ríty svoje zakotvené miesto. Z tohto hľadiska možno predpokladať akýsi styčný bod a východisko pre vzájomné pochopenie.

4. Jednotlivé slobodomurárske osobnosti

Integrita, kvalifikácia, postoje a osobná mienka jednotlivých slobodomurárskych osobností, ktoré postupovali pri rozličných príležitostiach v rámci cirkvi alebo mimo cirkevného rámca, priaznivo ovplyvnili predstavy o lóži.

5. Spoločne proti materializmu

Zo strany slobodomurárstva sa vždy znova ozývali uistenia o ochote viesť spolu s kresťanskými cirkvami boj proti materialistickej ideológii a proti dôsledkom z nej vyplývajúceho nepriateľstva voči človeku.

6. Nový vzťah?

Predovšetkým pod číslami 1-5 uvedené body pripúšťajú názor, že sa slobodomurárstvo natoľko zmenilo, až je predchádzajúci postoj cirkvi prekonaný a že každý katolík by mohol bez problémov patriť do slobodomurárskej lóže.

7. Práca na verejnosti

Spomenutý názor o samozrejmej spojitelnosti príslušnosti ku katolíckej cirkvi i k slobodomurárstvu bol rozširovaný širokokoncipovanou prácou vo verejnosti, v podobe akademických schôdzí, otvorených zasadaní lóže, nižších publikácií, článkami v novinách a časopisoch.

8. "Koperníkovský obrat"

Vyššie uvádzanému názoru vychádzalo v ústrety celkom falošné chápanie posledného koncilu, ktoré sa vynorilo v dôsledku spomínanej práce vo verejnosti. Podľa tejto mienky koncil skutočne na spôsob prvého koperníkovského obratu, odstránil v cirkvi vedúci pojem objektívnej ppvdy, a nahradil ho pojmom ľudskej dôstojnosti.

Existuje teda blízky vzťah medzi katolíckou cirkvou a slobodomurárstvom.

III. REAKCIA CIRKVI

1. Skúšobný postup

Všetky vyššie uvedené podujatia neboli síce skutočne vecne pre-skúmať existujúce otázky a dospieť k fundovanej a únosnej odpovedi. Tu nie je rozhodujúca integrita, názor a postoj jednotlivých slobodomurárov, lebo títo sú ponechaní úplne na subjektivitu. Dosiahnuť skutočne vecné preskúmanie danej otázky bolo oveľa viac vecou potrebného skúmania povahy slobodomurárstva, takého, aké je v Spojených veľkých lóžach Nemecka. Nezávisle od všetkých subjektívnych názorov ukazuje sa jeho objektívna povaha v oficiálnych rituáloch slobodomurárstva.

Nezmenené stanovisko slobodomurárstva.

Fundamentálne spochybňovanie cirkvi sa zo strany slobodomurárov nezmenilo. Táto skutočnosť sa stane zvlášť zreteľnou, ak si uvedomíme, aké konkrétne sebchápanie si slobodomurán prisudzujú - na akej duchovnej základni, s akou perspektívou do budúcnosti - a to keď po skončení rozhovorov zverejnili v tomto roku dokument "Tézy až do roku 2000" ako svoj odvážny a bojovný program. Popiera sa v ňom objektívna platnosť zjavenej pravdy a týmto indiferentizmom sa principiálne vylučuje náboženstvo zjavenia. Už prvá a zrejme najdôležitejšia téza hovorí:

"Systémy svetonázorovo-náboženského charakteru, ktoré by si mohli nárokovať výlučnú záväznosť, neexistujú" (Das deutsche Frei-maurermagazin "Humanität", 1980, Nr.I, doložka za str.20).

2. Zlepšenie atmosféry. Praktická spolupráca

Oproti minulým storočiam sa zlepšil tón, spôsob a rovina predkladania rozdielností. Ak sa predtým vyskytovali nepriateľské postoje a potupovanie, dnes sa diskusia povzniesla do vecnej roviny.

Treba zdôrazniť aj to, že rozhovory prebiehali v atmosfére otvorenosti a objektivity. Rozličné neúnosné predsudky bolo možné odstrániť.

Katolícka cirkev cíti dnes záväzok spoločne konať s ostatnými náboženskými a svetonázorovými spoločenstvami, ak ide o realizovanie humanitných a charitatívnych cieľov. Nakoľko stoja u slobodomurárov takéto ciele v p'bpredí, natoľko je cirkev ochotná spoločne konať a vzájomne sa podporovať. Nesmie tým však vzniknúť dojem, ako by cirkev mala dôvod považovať svoj varujúci a odmietavý postoj k slobodomurárstvu za prekonaný.

3. Výsledok rozhovorov

Ak evanjelická cirkev nemohla odstrániť isté vážne pochybnosti už pri predchádzajúcej diskusii o prvom stupni, tak katolícka cirkev musela pri preskúmaní prvých troch stupňov konštatovať podstatné a neprekonateľné protiklady.

Charakter slobodomurárstva sa nezmenil. Príslušnosť k nemu spochybňuje základy kresťanskej existencie.

Dôkladné skúmanie slobodomurárskych rituálov a charakteru slobodomurárstva, ako aj jeho dnešného nezmeneného sebachápania jasne poukazujú na to, že: Súčasná príslušnosť ku katolíckej cirkvi a k slobodomurárstvu je vylúčená.

V nasledujúcom texte uvádzame niektoré z mnohých predmetov diskusie, ktoré viedli k tomuto záveru. Komisia sa zaoberala aj inými nemenej dôležitými otázkami.

IV. PRÍČINY NEZLUČITEĽNOSTI

1. Svetonázor slobodomurárov

Svetonázor slobodomurárov nie je záväzne stanovený. Prevažuje humanitná a etická tendencia. Texty ustanovených rituálnych kníh poskytujú svojimi slovami a symbolickými úkonmi rámec pre predstavu, ktorú môže jednotlivý slobodomurár naplniť svojím vlastným názorom.

Nemožno tu zistiť spoločnú záväznú ideológiu.

Naproti tomu Jjatrí relativizmus k základnému presvedčeniu slobodomurárov. m

"Medzinárodný slobodomurársky lexikón", ako uznávaný objektívny prameň, sa k tejto otázke vyjadruje:

"Slobodomurárstvo je asi jedinou formáciou, ktorej sa natrvalo podarilo udržať ideológiu a prax ďaleko od dogiem".

Slobodomurárstvo možno teda považovať za hnutie, ktoré sa usiluje združovať relativistický ladených ľudí, aby pestovali ideál humanity (Eugen Lennhoff - Oskar Posner, Internationales Freimaurer-Lexikon, Wien, 1975, stípec 1300).

Subjektivismus takéhoto druhu nemožno zosúladiť s vierou v zjavené a učiteľským úradom cirkvi autenticky vyložené Božie slovo. Okrem toho vytvára základný postoj, ktorý ohrozuje vzťah katolíka k slovu a k úkonom vo sviatosťnom a bohoslužobnom dianí cirkvi.

2. Chápanie pravdy v slobodomurárstve

Slobodomurán popierajú možnosti objektívneho poznania pravdy. Počas vyjednávania pripomínali najmä známe slovo G. E. Lessinga: "Keby Boh zvieral vo svojej pravici všetku pravdu, a vo svojej lavici jedinú vždy čulú hnciu silu smerom k pravde - čo aj s doplnkom, že sa budem vždy a večne mýliť - a keby mi povedal "vyber si", padol by som pokorne k jeho lavici a povedal by som: "Otče daj! Ved' čistá pravda je len pre Teba jediného!" (G. E. Lessing, Duplik, 1977, Ges.Werke, V, 100). Toto sa v rozhovore označovalo pre slobodomurárstvo ako príznakové.

Relativita každej pravdy predstavuje bázu slobodomurárstva. Keďže slobodomurár popiera každú vieru

v dogmu, nestrpí dogmu ani vo svojej lóži (porovnaj Dr.Th. Vogel v KNA z 11.2.1960, str.6).

Od slobodomurára sa teda požaduje, aby bol slobodným mužom, ktorý "nepozná nijaké podrobenie pod dogmu a náruživosť" (Lennhoff- Posner, str. 524 f.).

To podmieňuje zásadné odmietanie všetkých dogmatických stanovísk, ktoré je vyjadrené vo vete slobodomurárskeho lexikónu: "Všetky ustanovizne na dogmatickej základni, z ktorých možno považovať katolícku cirkev za najvýraznejšiu, praktizujú násilie na viere." (Eugen Lennhoff - Oskar Posner, Internationales Freimaurer-Lexikon, Wien, 1975, stípec 374).

Takýto pojem pravdy nie je ani zo stanoviska prirodzenej teológie, ani teológie zjavenia, zlučiteľný s katolíckym pojmom pravdy.

3. Náboženstvo, ako ho chápu slobodomurári

Chápanie náboženstva je u slobodomurárov relativistické: všetky náboženstvá sú konkurujúce si pokusy vypovedať o koniec koncov nedosiahnuteľnej Božej pravde. Lebo tejto Božej pravde je primeraná iba mnohoznačná reč murárskych symbolov, ktorej interpretácia je prenechaná 'schopnostiam jednotlivých murárov. Nie nadarmo je náboženská diskusia vo vnútri lóže jej príslušníkom prísne zakázaná. V Starých povinnostiach z roku 1723 sa pod bodom I hovorí: "Murár je ako murár povinný poslúchať mravný zákon, a ak správne rozumie umeniu, nebude z neho ani úzkoprsý popierač Boha ani neviazaný slobodomyselný duch."

V starých časoch boli murári v každej krajine síce povinní prináležať k tomu náboženstvu, ktoré platilo v ich krajine alebo národe, dnes sa však považuje za vhodnejšie zaväzovať ich iba k takému náboženstvu, na ktorom sa zhodnú všetci ľudia, a každému ponechať jeho vlastné osobitné presvedčenie" (Staré povinnosti z roku 1723, Hamburg, 1972, str.10).

Pojem náboženstva "na ktorom sa všetci ľudia zhodnú" zahŕňa relativistické poňatie náboženstva, ktoré nemožno zosúladiť so základným presvedčením kresťanstva.

4. Pojem Boha v slobodomurárstve

V rituáloch sa na centrálnom mieste nachádza pojem "Veľký staviteľ všetkých svetov". Je to, pri všetkej snahe o obsiahlu náboženskú otvorenosť, deisticky poznačená koncepcia,

Podľa toho neexistuje objektívne poznanie Boha v zmysle pojmu osobného Boha teizmu. "Veľký Staviteľ všetkých svetov" je neutrálne "ono", nedefinované a otvorené pre akékoľvek ponímanie. Každý sem môže vniesť svoju predstavu Boha, kresťan ako moslim, konfucian ako animista alebo príslušník hocikákeho náboženstva. Staviteľ svetov nie je pre slobodomurárov bytosťou v zmysle osobného Boha, preto pre nich stačí akékoľvek náboženské cítenie pre uznávanie "Staviteľa všetkých svetov".

Túto predstavu Staviteľa svetov, tróniaceho v deistických dialľavách, podkopáva pôdu pod nohami predstave katolíkovho Boha a jeho odpovedi Bohu, ktorý sa mu otcovsky a vládcovsky prihovára.

5. Slobodomurársky pojem Boha a zjavenia

Predstava slobodomurárstva o Bohu nepripúšťa myšlienku na Božie zjavenie, ako naň veria a pridŕžajú sa ho všetci kresťania. Skôr sa predstavou "Veľkého Staviteľa" vzťah k Bohu vracia k preddeistickému stanovisku.

Práve tak stojí výslovné odvodzovanie kresťanstva od astrálneho pranáboženstva Babylončanov a Sumerov v plnom rozpore k viere zjavenia (porovnaj Rituál II, str.47).

6. Idea tolerancie u slobodomurárov

Z chápania pravdy sa odvádza aj špecifická idea tolerancie u slobodomurárov. Katolík pod toleranciou rozumie povinnosť byť voči bližným trpezlivý. No u slobodomurárov panuje tolerancia voči

Znova treba poukázať na Lennhoffa-Posnera: "Z relativizmu možno odvodiť postoj slobodomurárov k problémom sveta a ľudstva... Relativizmus podopiera toleranciu rozumovými argumentmi. Slobodomurárstvo je jedným z hnutí, ktoré vznikli na sklonku stredoveku ako reakcia proti bezpodmienečnosti cirkevnej náuky a politického absolutizmu, ako reakcia proti fanatizmu každého druhu (stípec 1300).

Takáto idea tolerancie otriasa postojom katolíka v jeho vernosti viere a v uznávaní učiteľského úradu cirkvi.

7. Rituálne úkony slobodomurárov

V obširných rozhovoroch a vysvetľovaniach sa preberali tri rituály stupňa učňovského, tovaryšského a majstrovského. Tieto rituálne úkony vykazujú v slove a symbole charakter podobný sviatostiam. Vzbudzujú zdanie, akoby sa tu dialo pomocou symbolických úkonov čosi, čo objektívne človeka premieňa. Obsahom je symbolická iniciácia človeka, ktorá stojí celým svojim charakterom v zreteľnej konkurencii voči sviatostnej premene.

8. Zdokonaľovanie človeka

Rituály potvrdzujú, že slobodomurárstvu ide koniec koncov o etické a duchovné optimalizovanie človeka. V majsterskom ríte sa hovorí: "Aké cnosti musí mať pravý majster? Čistotu srdca, pravdivosť v slovách, opatrnosť v činoch, nebojácnosť voči neodstrániteľnému zlu a neúnavnú horlivosť, keď ide o konanie dobra." (Rituál III, str.66).

Tu nemožno obísť obavu, že sa bude absolutizovať mravná dokonalosť, a tak sa odpúta od milosti, že neprenechá priestor pre ospravedlnenie človeka podlá kresťanského chápania. Aký účinok má mať ešte krst, pokánie a eucharistia, ak sa v rituáloch vyslovené osvietenie a premôžeme smrti dosahuje už tromi základnými stupňami?

9. Spiritualita slobodomurárov

Slobodomurárstvo uplatňuje na svojich členov totálny nárok, ktorý si od nich vyžaduje poslušnosť na život a na smrť. Aj keď vychádzame z toho, že cesta, vedúca týmito tromi stupňami, sleduje predovšetkým formovanie vedomia a charakteru, jednako ostáva otázka, či poslanie, ktoré si nárokuje cirkev, pripúšťa, aby formovanie takéhoto druhu prevzala cudzia ustanovizeň.

V tomto totalitárnom nároku sa však zvlášť výrazne ukazuje nezlučiteľnosť slobodomurárstva a katolíckej cirkvi.

10. Rôzne smerovania v rámci slobodomurárstva

Popri prevažnom počte lóži s humanitným, "v Boha veriacim" základným smerovaním, vyskytujú sa extrémny, ako na jednej strane ateistické bratstvo "Grand Orient de France", ktoré má pár lóži aj v Nemecku, alebo na druhej strane nemecká "Grofie Landesloge" (Veľká krajinská lóža).

Táto posledná sa nazýva aj "Christliche Freimaurerorden" (Kresťanský slobodomurársky rád - porovnaj Lennhof-Posner, stípec 1157).

No toto "kresťanské slobodomurárstvo" sa nijako nevymyká slobodomurárskemu základnému poriadku, usiluje však o väčšiu možnosť spájať slobodomurárstvo a subjektívnu kresťanskú vieru. Treba mu však teologicky prípustnú realizáciu uprieť, lebo chápe základné skutočnosti zjavenia Boha, .ktorý sa stal človekom, a jeho spoločenstvo s ľuďmi, iba za možnú variantu slobodomurárskeho svetonázoru a navyše ho uznáva iba malá časť slobodomurárov.

11. Slobodomurárstvo a katolícka cirkev

Akokoľvek je dôležité rozlišovať medzi slobodomurárstvom, ktoré je cirkvi naklonené, a slobodomurárstvom, ktoré je cirkvi nepriateľské, jednak je to v daných súvislostiach máťúce, lebo naznačuje, ako by pre katolíkov neprichádzalo do úvahy iba členstvo u slobodomurárov voči cirkvi nepriateľsky zaujatých. Takže sa skúmanie zameralo práve na to slobodomurárstvo, ktoré je cirkvi priaznivo naklonené; ale i tu boli zistené neprekonateľné ťažkosti.

12. Slobodomurári a evanjelická cirkev

Aj v tejto cirkvi sa v roku 1973 konali rozhovory. Evanjelickí účastníci prenechali v svojom záverečnom prehlásení z 13.X.1973 možnosť dvojitého členstva "slobodnému uváženiu jednotlivca".

Ja však pozoruhodné, že sa tu pod číslom 5 konštatuje:

"Cirkevní účastníci rozhovorov si nemohli utvoriť definitívnu mienku o význame rituálu a o kvalite

zážitku, ktorý spôsobuje. Pritom im záležalo na otázke, či by zážitok v rituáli a práca murára nemohli zmenšovať význam ospravedlnenia z milosti" (Informácia č .58 z "Evangelische Zentralstelle für Weltanschauungsfragen 58/74. str. 19 - Evanjelický ústredný úrad pre otázky svetonázoru).

V. ZÁVEREČNÉ STANOVISKO

Hoci slobodomurárstvo zažilo v nacionálnosocialistickej ére prenasledovanie, ktoré ho pozmenilo v zmysle väčšej otvorenosti voči ostatným spoločenským skupinám, jednako vo svojej mentalite, v základnom presvedčení a chrámovej práci, zostalo úplne jednaké.

Vymenované protiklady sa dotýkajú základov kresťanskej existencie. Dôkladné skúmanie slobodomurárskych rituálov a duchovnosti zreteľne ukázalo: Súčasná príslušnosť ku katolíckej cirkvi a k slobodomurárstvu je neprípustná.

Ku stanovisku Spojených veľkých lóži Nemecka k vyjadreniu Nemeckej biskupskej konferencie pre tlač poskytuje sekretariát Nemeckej biskupskej konferencie nasledujúce pripomienky:

1. Lichtensauké prehlásenie nedostalo nijakú cirkevnú autorizáciu: ani od Biskupskej konferencie, ani od žiadneho rímskeho úradu. Aj kardinál Kônig, ktorému dokument odovzdali, ho odmietol podpísať.
2. Spomenuté stanovisko evanjelickej cirkvi voči slobodomurárstvu je natoľko neúplné, nakoľko sa zamlčiava, že sa v tom istom stanovisku prehlasuje aj toto: "Cirkevní účastníci rozhovorov si nemohli utvoriť defirutívnu mienku o význame rituálu a o kvalite zážitku, ktorý spôsobuje. Pritom im záležalo na otázke, či by zážitok v rituáli a práca murára nemohli zmenšovať význam ospravedlnenia z milosti" (Informácia č. 58 z "Evangelische Zentralstelle für Weltanschauungsfragen 58/74. str. 19 - Evanjelický ústredný úrad pre otázky svetonázoru). Evanjelická cirkev mohla nazrieť do prvého stupňa, a to nie v takej obšírnosti, a za takých predpokladov, ako katolícka cirkev.
3. Konštatovanie, že príslušnosť ku slobodomurárstvu spochybňuje základy kresťanskej existencie, nie je nijakou aroganciou, ale vyplýva zo svedomitej interpretácie podkladov slobodomurárskeho sebachápania.